

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН

пог псевдонима Джон Ленг

Хората са готови да убиват за съкровищата
на последната гробница!

ПЯСЪК
ПРЕЗ
ПРЪСТИТЕ

БАРД

Издаване 2011 г.

МАЙКЪЛ КРАЙТЪН ПЯСЪК ПРЕЗ ПРЪСТИТЕ

Превод: Мария Панева

chitanka.info

Под пясъците на египетската пустиня е скрито неவிжданo съкровище. Професор по археология открива в древен папирус сведения за местоположението на изгубена фараонска гробница и решава да я намери и ограби.

Ще могат ли петима мошеници и крадци да открият това, което вековете са скрили?

И ако успеят, ще могат ли да се измъкнат с него... живи?

Талантът на Майкъл е по-голям дори от собствените му динозаври в „Джурасик парк“. Той беше най-добрият в съчетаването на науката с драматичното... Никой не би могъл да заеме мястото му.

Стивън Спилбърг

I ПЛАНЪТ

Всичко забранено е сладко.

Арабска поговорка

1.

БАРНАБИ

Великата пирамида на Хеопс изпълваше хоризонта. Беше гигантска. Огромната маса жълто-кафяв камък се простираше надлъж и на шир и смайваше въображението. Харолд Барнаби стоеше в подножието ѝ, в широката сянка на пирамидата, и говореше с екскурзовод.

— Искам да се кача.

Драгоманът го погледна уморено, после сви рамене.

— Окей, шефе — каза. — Аз заведе.

— Добре.

Барнаби плъзна поглед нагоре по фасадата. Отдалеч пирамидата изглеждаше полегата. Отблизо му се струваше почти отвесна. От горе слизаха група туристи. Бяха като песъчинки, едва се виждаха от мястото, където стоеше той.

— Сам ли си? — попита драгоманът. Беше нисък, много мургав, с торбести панталони, сандали и нелепо черно сако, на което беше забодена медната значка с разрешителното му.

— Да — каза Барнаби — Сам съм.

— Окей, шефе. Тръгваме. Прави като мен, нали? Краката като моите, ръцете като моите. Аз показва.

Той тръгна, Барнаби вървеше плътно след него. Би предпочел да се качи сам, но полицията изискваше водач. И когато тръгнаха нагоре, той разбра защо. Блоковете бяха огромни, три или четири стъпки високи и понякога по шест стъпки дълги. На много места между нивата имаше первази, широки само трийсетина сантиметра, и пътеката беше коварно изтъркана от потока безбройни туристи преди него.

Изкачването беше тежка работа, водачът налагаше бързо темпо. Той умело драпаше по високите над метър камъни, но Барнаби беше предпазлив. Земята беше твърде далече. Такситата и камилите бяха миниатюрни. Изкачваха се по югоизточния ръб и той скоро откри, че

вижда цяло Кайро, на петнайсет мили от там. Макар че на земята беше горещо като в пещ, тук вятърът духаше силно и издуваше дрехите му.

Водачът спря, за да го изчака.

Барнаби се движеше внимателно, защото ръцете му бяха покрити с фин сух пясък и той не вярваше в захвата си. Издърпваше се нагоре блок след блок, докато настигна водача.

— Окей, шефе?

— Да — каза Барнаби задъхано.

Бяха преполовили пътя, пустинята, Нил и Кайро се простираха пред тях. Той не виждаше другите пирамиди в Гиза, нито Сфинкса — голямата пирамида ги скриваше от погледа му.

— Хубаво, а?

Барнаби кимна. Много внимаваше да не поглежда надолу. Болезнено осъзнаваше, че са застанали на тесен перваз, широк не повече от шейсет сантиметра.

— Да вървим.

— Добре, шефе.

Заизкачваха се.

Сега наистина се започна — вятърът свиреше в ушите и навяваше пясък в очите му. Той видя имена на туристи, издълбани в огромните камъни — помъчи се да ги прочете, за да забрави за височината. Пътят стана още по-стръмен и веднъж се наложи водачът да спре, защото изгуби маршрута. Барнаби усети, че се поти.

Прокле се за лудостта си и спря, за да изтрие ръце в панталоните си — една по една, без да се пуска от камъка. И все пак знаеше, че трябва да се качи на върха на голямата пирамида. Никога не би си простил, ако беше дошъл в Египет и не беше опитал.

Съвсем ненадейно се озоваха на върха. Барнаби, който се беше примирил, че ще се катерят вечно, се стресна, когато видя равното място, широко около три квадратни метра. Водачът се наведе и му помогна да се издърпа на последния блок.

Той се изправи на върха на пирамидата на Хеопс или Куфу. Усети, че краката му треперят от облекчение и вълнение и бързо седна, за да се наслади на гледката. Пред очите му се простираше цяло Кайро в началото на зелената делта на Нил. Виждаха се радиокулата, джамиите и цитаделата. На юг, отсам реката, се ширваха разпръснатите поля на пирамидите в Сахара и Дашур. А зад него —

той се обърна, за да ги погледне — бяха двете малки пирамиди в Гиза, гробниците на Хефрен и Менкур.

Той си спомни как стоеше на върха на Слънчевата пирамида в Теотиуакан до Мексико Сити и гледаше към по-малката Лунна пирамида отсреща. Чувството беше подобно, но тук беше по-особено. Египет насищаше гледката с натрапчиво усещане за мистерия и поличба. Той бръкна в джоба си за цигара и се замисли за проблема си.

За първи път в живота си Харолд Барнаби, на 41 години, доцент по археология в Чикагския университет, обмисляше непочтена постъпка с големи размери.

Барнаби беше египтолог и йероглифите бяха тясната му специалност. Беше умел лингвист, талант, който си личеше още от детството му. Интересът му към езика, неразгадаемите писания и сложните граматика го беше отвел в колежа да изучава езиците на Близкия изток — езици както живи, така и мъртви. По чиста случайност, заради подигравка от негов колега студент, се беше запалил по египетските йероглифи. Сега можеше да чете знаците почти толкова бързо, колкото четеше на английски.

През студентските си години той се увличаше по всички страни на египетския живот, както го разкриваха писанията.

И лека-полека беше започнал да разбира, че много от тях са преведени грешно.

Точно това беше довело Барнаби в Кайро преди шест седмици. Беше получил финансиране за изследване на вече преведени папируси, защото твърдеше, че подобно проучване радикално ще промени съществуващата представа за живота по време на династиите на Средното царство — период от египетската история, характеризирани с разрастване на империята, приказно богатство и многочислени армии.

В деня след пристигането си в Кайро той се беше срещнал с нужните му хора — куратора на Египетския музей, директора на Службата по старините в Обединената арабска република — и беше настанен в малка стая в едно затънтено ъгълче на подобната на лабиринт сграда. Помещението беше голо — само маса, стол и един дремещ пазач. Един след друг безценните папируси му се носеха и той сравняваше ръкописите с преводните текстове. Чете за военните

кампании на Тутмос III, седемнайсет пъти победил хиксосите, за дворцовите интриги на Хатшепсут, за славните дела на Ехнатон. Преглеждаше като инспектор бележките, официалните съобщения и сметките на фараони, мъртви преди повече от три хиляди години. Пред очите му оживяваше цял нов свят. Докато четеше, той забравяше пазача и смърдящите му цигари, забравяше жегата и праха, които нахлуваха през отворения прозорец, забравяше кълтящия шум на Кайро отвън.

Беше изцяло погълнат и напълно щастлив. Допреди два дни.

Барнаби четеше документ, открит в една от гробниците на благородниците, издълбани в стръмните скали на Тива, Деир ел-Медина, от другата страна на реката срещу съвременния Луксор. Беше гробница на дворецов иконом, везир на име Бутехи. Той бил на служба при един от многото царе, които в бърза последователност бяха заемали трона след Тутанкамон — при кой точно цар не беше ясно. Историята от този период беше объркана.

Точно този папирус беше преведен като свързан с осигуряването на дърва за огрев за топлите бани на царицата и с разпределението на робите, които да прислужват на нейно величество. Сега, докато го препрочиташе, нещо подразни Барнаби. Беше преведен от дясно наляво и имаше смисъл, но не кой знае колко — преводачът беше нагодил граматиката към собствената си представа за значението.

Преводът от ляво надясно не беше по-добър. Той се опита да разчете йероглифите вертикално, от горе надолу (египтяните пишат и по трите начина), но отново без успех. Беше дразнещо.

Той започна да се чуди над този невинен кратък пасаж. И точно преди да го захвърли като нещо, което не си струва усилията, интуицията му проговори в резултат от дългите години преводи на подобни ръкописи. Изведнъж инстинктивно почувства, че този е важен. Погледна го отново и се опита да работи от долу нагоре. Пак нищо.

Точно в този пасаж нямаше картуши. Странно. Освен това интервалите между йероглифите бяха неравни, подредбата подсказваше някакъв трик. Дали не беше код? Ако беше така, той не знаеше какво да прави — щеше да му трябва толкова време да го разгадае, колкото бе отнело на Шамполион да открие ключа към дешифрирането на йероглифите.

Той започна да си играе с посланието, преподреждайки символите, изпробвайки прости размени. Не стигна доникъде. Облегна се на стола, запали цигара и се замисли за човека, който беше причината за написването на този пасаж. Какво би могло да е толкова важно, че да налага промяна в нормалните модели на писане?

Този човек, този везир, без съмнение е имал достъп до много тайни на фараона, на когото служел. Освен това сигурно е бил суетен като Рехмира, везира на Тутмос III. Рехмира казвал, че нямало нещо, което да не знае нито в небесата, нито на земята, нито в някое кътче на подземното царство. Написал го на гробницата си. Но везирите били важни — всеки във времето си, те били втори по могъщество в целия свят.

Да, сигурно е бил суетен. И е искал да опише на гробницата си делата, които е извършил, успешните административни актове, които е ръковолил.

Загледан в папируса, Барнаби допуши цигарата, без да намери отговор. Угаси фаса и бутна пепелника настрана. Когато отново погледна редовете от символи, изведнъж го видя, ясно като бял ден.

Диагонално.

Пасажът трябваше да се чете диагонално. Точно това намекваше разредката. Той опита от горния ляв ъгъл към долния десен и не получи нищо. После опита от горния десен към долния ляв и откри, че гласи:

Мое величество, владетел на изтока и запада,
властелин на всички неща, заповяда

Започна следващия диагонал, но това не беше продължението на текста. Казваше се нещо за вечно жилище, но той не можеше да подреди правилно синтаксиса. Може би трябваше да пропусне един диагонал и да се върне после.

Барнаби изучаваше ръкописа два часа. Откри, че последователността на редовете беше разбъркана, но всичко можеше да се свърже в разумно звучащ текст:

Негово величество, владетел на изтока и запада, властелин на всички неща, заповяда и аз направих за него място, което може да го удовлетвори за вечни времена. Построих на (негово) величество, на моя баща, упокойно място за небесата, жилище вечно, което никой не знае и което не ще бъде намерено. Моят архитект, моят зет, ще остане безименен като жилището, неизвестен на никой (човек).

Барнаби погледна крадешком пазача в ъгъла, който дремеше, подпрял стола в стената. Из стаята безцелно бръмчеше муха.

Дълбоко в скалата с труда на петдесет мъже е скрито мястото за вечен покой на (негово) величество, владетел на изтока и запада, господар на народите. Не където е нарушен покоят на много царе, но наблизко, не ниско, а високо, на север, където само по това може да се разпознае. От аркадата на жената цар, по средата на пътя и шест итеру и един хет на север, към високата пукнатина, където птиците летят, защото те се доближават до (небето), както негово величество към вечен покой. Петдесетимата роби почиват близо до жилището и моят зет ги надзирава. Направих това сам и само аз знам мястото. Велико дело сътворих аз там и мъдростта ми ще бъде възхвалявана векове след това.

Невероятно. Барнаби го прочете пак и пак. Не можеше да повярва на очите си, въпреки че нямаше съмнение. Това беше запис на придворен, изградил гробницата на безименен фараон от Деветнайсетата династия, който лично бе убил всички, работили по строежа ѝ, включително собствения си зет. И все пак този човек не беше успял да се сдържи да не запише делото си за идните поколения в собствената си гробница. „Типично по египетски, помисли си Барнаби,

да убиеш петдесет души, за да пазят тайната, но да я заявиш открито пред очите на всички в собствената си гробница.“

Но беше ли открито?

Той отново погледна първоначалния превод. Прочетен от дясно наляво пасажът имаше някакъв смисъл. Може би точно затова везирът се бе чувствал сигурен — беше скрил тайната си в друго послание, което можеше да се разтълкува като банален запис. Хитро.

Барнаби стана и отиде до прозореца. Пазачът се сепна, погледна го и пак се отпусна. Барнаби се загледа в града, който в следобедната светлина се обагреше в жълто-червено. Наблизо издрънча трамвай, претъпкан с пътници, с реклама на бира „Асуан“.

Той осъзна, че това е изумителна възможност. С тази информация имаше сериозен шанс да открие гробницата — а имаше и сериозен шанс тя още да е непокътната. Повечето гробници от Осемнайсетата до Двайсетата династия бяха ограбени, обикновено за няколко години след смъртта на фараона. Но ако приготвленията бяха проведени с такава безжалостна потайност и ако везирът беше така изкусен във всичко, както в начина, по който разкриваше тайната, тогава имаше шанс.

Харолд Барнаби можеше да стане известен за нула време, откривател на гробница, съперничеца на Тутанкамоновата. Можеше да стане професор по археология в който си поиска университет на света. Името му можеше да стане нарицателно, както сега беше това на цар Тут.

Щеше да има тайни тунели, разбира се, и задънени улици, и много тежка и прашна работа, но ако успееше...

Професор Барнаби. Произнесе името безмълвно. Професор Барнаби, първият, строшил печатите на вратата и влязъл в подземната гробница, първият, видял саркофага и приказното съкровище, погребано с него. Първият човек от три хиляди години, видял всичко това под пукота на светкавиците и жуженето на новинарските камери.

Той се усмихна, после очите му се присвиха и той се намръщи. Хрумна му нещо изкушаващо и ужасяващо. В този миг, загледан през прозореца на Египетския музей, конфликтът се роди и той още не беше разрешен.

Ставаше късно, слънцето висеше ниско и гневно на небето. Скоро щеше да залезе, Барнаби знаеше. Той се изправи на върха на пирамидата и махна на водача.

— Окей, шефе? Тръгваме?

— Да — каза Барнаби. — Тръгваме.

В хотелската стая беше тихо. Барнаби лежеше на леглото, пушеше и се взираше в тавана. Устата му беше пресъхнала от многото цигари, но не можеше да спре — палеше цигара от цигара механично, умът му се рееше другаде.

Инстинктите, обучението и характера му бяха против тази идея. Тя беше толкова фантастична, че беше станала нелогична, почти абсурдна. Би трябвало веднага да я забрави.

Въздъхна и спусна крака на пода. Мина по изтъркания килим и се погледна в огледалото над мивката. Оттам го гледаха мрачни очи. На четиридесет и една години, помисли си. Повечето време беше прекарал прегърбен над книгите. Като погледнеше назад, усилията му изглеждаха прекомерни, наградите — малобройни. Интересът към египтологията отмираще в археологическите среди, особено в Америка. Дори да направеше световноизвестно откритие, не можеше да очаква много повече от професорско място — шейсет хиляди долара годишно, може би. Преди шест седмици тази перспектива би го развълнувала безкрайно. Сега не беше сигурен.

Лицето му още беше младо, но косата над челото му оредяваше, очите отслабваха, раменете започваха да увисват. Младостта му си отиваше и той си се представи като старец. Щеше да е самотен като сега — не му беше останало време за жени. Египет беше негова любовница, и то от много години.

В самолета на идване имаше едно момиче, но не я заговори. Размениха погледи, но той извърна очи. Свенлив. Плах.

Нямаше представа как да осъществи плана си — може би изобщо не можеше да се изпълни. Може би просто се беше размечтал, полагаше усилия за една примамлива мечта, която никога не би могла да се сбъдне. Съмняваше се, че дори да измисли осъществим план, щеше да има сили да го изпълни.

Погледна се в очите.

— Не ти стиска — каза на глас. — Тъпанар.

Но куражът не беше всичко. Трябваша му контакти, финансиране, организация. Такива можеха да се открият само в свят, който бе непознат за него.

И все пак трябваше да има начин.

2. ПИЪРС

Робърт Пиърс седеше в бара на хотел „Семирамис“ и си мислеше, че никога през живота си не е бил така отегчен. Гледаше как барманът, едър нубиец с широко лице и червен фес, забърква питиетата на единствените други посетители в бара — двойка американци от Средния запад, които изглеждаха уморени. Беше десет сутринта.

Барманът се върна при него.

— Харесва ли ви питието?

— Да.

Барманът започна да мие чашите. В другия край на бара Пиърс чу американеца да казва:

— Насър. Всичко е наред, с изключение на Насър.

— Да, скъпи — съгласи се жена му. — Дул беше прав.

Барманът дрънчеше с чашите, докато ги бършеше.

Пиърс се обърна към него и каза:

— Винаги ли е толкова горещо?

— Септември е — каза барманът. — През септември винаги е горещо. — Говореше английски с лек британски акцент.

Пиърс кимна. Беше тук от четири дни и всеки ден живакът удряше четиридесет градуса. За щастие италианският инженер не беше закъснял и Пиърс беше провел повечето си интервюта в хотела, където имаше климатик. Сега можеше да се маха от Кайро. Имаше билет за вечерния полет за Атина.

— Видяхте ли пирамидите? — попита барманът.

— Не — каза Пиърс. — Тук съм по работа. — Допи джина с тоник и плъзна чашата по бара. — Още едно.

Нубиецът му приготви.

— Трябва да дойдете пак през зимата — каза. — През зимата е по-добре.

— И аз така чух. — Пиърс се сети за багажа си. Трябваше да го стегне. Мразеше да стяга багаж. Полетът беше в девет. Тази вечер

можеше да се натряска до козирката.

Барманът му подаде новото питие. Той отпи. Може би нямаше да чака до вечерта. Бръкна в джоба си и извади цигара „Папастратос“. Обичаше гръцки цигари. Трябва да си купи още от Атина.

Какво друго можеше да се прави в Атина?

В бара влезе още един човек, огледа се бързо и седна на един висок стол близо до Пиърс. Пиърс го наблюдаваше, играеше си, както често правеше в такива моменти. Трябваше да отгатне националността и професията на човека, а с годините, прекарани на път, беше станал доста добър в това.

Този мъж, реши той, е американец, съдейки по дрехите му — риза с копчета от оксфордска тъкан и вълнено спортно сако — доста колежански тоалет предвид възрастта на човека. Пиърс го определи около четиридесетте. Очите на мъжа бяха кървясали, лицето му — изтерзано. Физически беше невзрачен — среден ръст, обикновена външност. С изключение на това, че беше много нервен.

— Уиски — каза мъжът. — С лед.

Погледна към Пиърс. Пиърс се усмихна.

— Жега, а?

— Да. — Мъжът взе питието си и го изгълта наведнъж. — Още едно — каза на бармана.

Пиърс гледаше с любопитство, после каза:

— Позволете ми — и кимна на нубиеца.

— Благодаря — бавно каза мъжът. — Много сте мил. — Изглежда Пиърс подозрително.

— Казвам се Робърт Пиърс.

— Харолд Барнаби. Приятно ми е. — Не протегна ръка. Изглеждаше още по-нервен отпреди.

— Какво ви води в Египет през септември, господин Барнаби?

— Делото на живота ми — каза той с досада. — Аз съм египтолог. А вие?

— Журналист съм. Пратиха ме да интервюирам инженера, който отговаря за италианската строителна фирма, която мести Абу Симбел.

Барнаби кимна. За египтолог беше странно безразличен.

— Отдавна ли сте тук?

— От четири дни.

— Видяхте ли пирамидите?

— Не.

— Не ви виня. Господи! — Той избърса врата си с носна кърпа.

— На разкопки ли сте тук? — попита Пиърс.

— Не. Превеждам. Чета тези работи, сещате ли се?

— Йероглифите ли?

— Аха. — Той гаврътна питието си. — Мой ред е. Какво пиете?

— Джин с тоник. — Пиърс беше заинтригуван от този мъж.

Жестовете му бяха така отсечени, така раздражителни — сто процента бе намислил нещо.

Барнаби махна на нубиеца, после погледна Пиърс.

— Срещали ли сме се преди?

— Мисля, че не — каза Пиърс.

— Изглеждате ми познат.

— Пътувам много по различни задачи.

Барнаби поклати глава и запали цигара. После каза:

— Корея?

— Само през войната.

Барнаби се замисли, хапейки устна. Когато питието му дойде, той започна да върти чашата в ръцете, загледан в нея.

— Пионгянг?

— Да — стреснато каза Пиърс. — Рота В.

— Бяхте капитан — каза Барнаби.

— Да — каза Пиърс. — А вие...

— И аз бях капитан. Кулминацията на живота ми. — Той се изсмя напрегнато.

— Май не ви помня — каза Пиърс. — Не помня много от Пионгянг. Бях там само една седмица.

— На път за дома — каза Барнаби.

— Точно така. — И силно упоен, понеже болката от разтрошените кости в лявата му ръка беше жестока.

— Имам добра памет — каза Барнаби. Отпи от питието си. — Оттогава ли сте писател?

— Да. — Странен тип. Направо подскачаше от някакво вътрешно вълнение.

— И пътувате много?

— Да. През последните десет години пътувам постоянно из Европа.

— Познавате ли много хора?

Пиърс вдигна рамене.

— Сигурно животът ви е интересен — каза Барнаби, довършвайки третото си питие. Имаше странния маниер да започва бавно, а после да пие все по-бързо. — Познавате ли *богати* хора?

— Някои. — Пиърс повика бармана, който донесе още две питиета. Пиърс вече имаше три джина с тоник пред себе си. Два бяха недокоснати.

— Говоря за наистина богати. Ужасно, нечовешки богати.

— Да, мисля, че може да се каже. Да.

— Ясно. — Барнаби попи чело с кърпичката си и няколко минути не проговори. После вдигна чашата. — Наздраве.

Пиърс послушно пи.

— Наздраве.

— Дълго ли ще бъдете в Кайро?

— Не, заминавам довечера.

— Друга задача?

— Ще ми се да беше така. Всъщност отивам в Атина, за да съм близо до вода. Може да прекарам няколко дни на Крит, докато излезе нещо. Разбрах, че след това може да ме изпратят в Бон.

— Довечера ли тръгвате?

— Да.

Барнаби остави празната си чаша.

— Точно време за по още едно — каза.

Барманът приготви по едно последно. Пиърс успя да допие своя джин с тоник, така че пред него останаха само три нови питиета.

Барнаби беше мудар, почервенял и се потеше обилно. Погледна питиетата на Пиърс.

— Хайде, до дъно — каза. — Скоро трябва да изчезвам.

Гаврътна питието си и остави чашата. После започна смутено да се върти на стола си.

— Е — каза той, — беше ми приятно. — Изправи се доста нестабилно и се усмихна. — Много приятно.

Тръгна към вратата, после спря и се обърна.

— Вие бяхте доста важна клечка навремето, нали? Сребърен кръст, ако се не лъжа.

Пиърс кимна. Барнаби се усмихна отново и излезе, залитайки. Пиърс се обърна пак към трите джина с тоник, подредени в права линия пред него. Взе първия и бавно отпи.

Странен тип.

Пиърс опакова пишещата си машина, заключи куфара и отиде до прозореца. Погледна към Нил, широка, мътна река под жълтеещото следобедно слънце. По течението леко се носеше малка платноходка. Видя трафика по моста Касър ал-Нил. Точно под него беше широката улица „Масперо“, кръстена на известния директор на Музея в Кайро. Беше булевард с три платна, на лекия вятър се вееха знамена.

Малки черно-бели таксита фиат се щураха нагоре-надолу, криволичеха, бибипкаха.

Пиърс гледаше, не мислеше за нищо. Мразеше да бездейства, мразеше пасивността и беше прекарал последните дванайсет години от живота си в пътуване по света от една задача към друга, от един краен срок към друг.

Ужасяваше се от редките периоди като този — миговете между историите. Нямаше нищо общо с парите, имаше предостатъчно. Просто времето за него спираше.

Напоследък ставаше все по-лошо. Когато не работеше, магията на професията му, вълнението от пътуването и жените се стопяваха пред очите му и зад тях той не откриваше нищо. Нищо, освен един отегчен, изморен мъж в хотелска стая, който живее с куфара си.

Въздъхна. Италианският инженер Манини — ето това беше зает човек, изцяло погълнат от работата си, напълно удовлетворен от нея. Проектът, който току-що беше завършил, беше направо невероятен — да вдигне целия монумент в Абу Симбел и да го премести на друго място на две хиляди метра по-високо, далеч от езерото, което щеше да се образува от язовира Асуан. Гигантските статуи, изваяни от ронлив варовик, бяха нарязани на парчета и сглобени отново. Проектът беше отнел почти десет години и струваше трийсет и шест милиона долара.

Той седна на леглото, забравяйки за Манини, и се запита дали ще успее да заспи. Най-лесното нещо щеше да е да подремне, преди да отиде на летището.

Щом легна, телефонът иззвъня.

3. ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

Той вдигна слушалката.

— Да?

— Господин Пиърс?

— На телефона.

— Харолд Барнаби е.

— Да, господин Барнаби.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо — бързо каза Барнаби.

— Не, само си почивах.

— О, боже — възкликна той и замълча. — Искях да говоря с вас.

Пиърс се засмя.

— Ами говорете.

— Въпросът е личен — каза Барнаби, снишавайки глас.

— Тогава заповядайте да го обсъдим в стаята ми в хотела.

Много дълга пауза, след което:

— Защо вие не дойдете тук?

Пиърс сви рамене.

— Къде сте?

— „Гришам Хаус“. Улица „Сюлейман паша“.

— Добре. След малко съм при вас.

Остави слушалката на място и се замисли за миг. Сигурно щеше да слуша тъжната история за неволите на някоя неомъжена леля на Барнаби. Трябваше му питие. Слезе в бара и каза на нубиеца:

— Ще ми продадете ли бутилка скоч?

— Забранено е — каза барманът.

Пиърс плъзна по бара банкнота от петстотин пиастри. Нубиецът я погледна и му опакова бутилката.

„Гришам Хаус“ беше малък *пансион*, който заемаше горните два етажа на офис сграда от лявата страна на „Сюлейман паша“. Пазеше смътно британска колониална атмосфера с тъмна дървена ламперия,

огромни вани, избелели акварели на замъка Уиндзор и катедралата в Ели по стените, и тук-таме чудати надписи. Един цитат в рамка с напукана позлата гласеше: „Моля разберете, в този дом няма потиснатост и възможността за поражение НЕ ни интересува. Тя НЕ съществува — Кралица Виктория“.

Коридорите миришеха на керосин, използван, за да не се вдига прахта. Нисичък човек с фес упъти Пиърс към стаята на Барнаби. Пиърс влезе и се разкашля. Едва се дишаше от застоял цигарен дим. Барнаби седеше на леглото с ръце на коленете.

— Много мило, че дойдохте.

— Няма нищо.

Мивка в ъгъла, с чаши. Пиърс отвори бутилката и наля две чисти питиета.

— Какво ви тревожи?

— Имам проблем — каза Барнаби, отпи и потръпна. — Топъл скок! Господи!

— Какъв проблем? — Пиърс се разположи на един стол и запали цигара.

— Ами, разбирате ли... — Барнаби се запъна и го изгледа странно и прямо. Закърши ръце и известно време не каза нищо.

— Продължете.

— Ами, разбирате ли, проблемът ми засяга... много пари.

Пиърс си спомни въпроса му за богатите хора.

— Задлъжнял ли сте?

— Не, не. Нищо подобно. Става дума за пари, които са... ами, *достъпни*.

При тези думи Пиърс пресуши чашата си. Барнаби сякаш изведнъж се уплаши, все едно си помисли, че Пиърс ще си тръгне, но той остана на мястото си.

— Колко пари?

— Не знам. Много.

— Грубо?

— Не разбирате — каза Барнаби, почти хленчейки. — Трудно е да се каже. — Довърши питието си и протегна чашата си за още. — Двайсет милиона, може би петдесет.

— Долара?

— Да.

— Това — каза Пиърс, докато пълнеше отново и двете чаши — са страшно много пари, за да са достъпни.

— Да.

С журналистическия си ум Пиърс прехвърли големите обيري от миналото. Най-големият в новата история беше британският влаков обир от 1962 година, но той възлизаше едва на седем милиона долара. Но двайсет милиона! Къде, за бога, можеше да има толкова мангизи?

— Той закрочи из стаята.

— И колко са достъпни тези пари?

— Не знам точно.

— У кого са?

— У никого в момента. Поне така мисля.

— Не ми помагате особено — каза Пиърс. Нервната потайност на мъжа беше дразнеща. — Защо просто не ми разкажете всичко отначало? Кога за първи път разбрахте за тези пари?

— Преди два дни — каза Барнаби, после се поколеба. — Интересувате ли се от възможностите?

— Да се интересувам? Да. Но не се наемам. Честно казано, нямам много опит в обирите, но ще изслушам всеки, който говори за двайсет милиона долара.

— Обир? Кой е казал нещо за обир?

— О, за бога — възкликна Пиърс. — Ще ми кажете ли, или не?

Накрая, макар и нервно, Барнаби му разказа.

Пиърс го зяпна.

— Шегувате се — каза.

— Не.

Изведнъж Пиърс се разсмя. Цялото му тяло се разтресе и очите му се насълзиха. Седна на пода и притисна корема си.

— Какво е толкова смешно?

— Тази гробница... искате да я ограбите?

— Да.

Това хвърли Пиърс в поредния неконтролируем пристъп на смях. Той се затъркала безпомощно по пода, катурвайки стола и питието си.

Барнаби го гледаше сериозно.

— Не ми се струва особено смешно.

Пиърс стана, избърса очи и си наля друго питие.

— И на мен — каза накрая. — Мисля, че това е най-шантавото нещо, което съм чувал някога.

За Барнаби разговорът с Пиърс беше като просветление — макар и неприятно. Когато започнаха да обсъждат самия начин на действие, той осъзна, че пропуските в неговото мислене и информация са големи.

— Чия е гробницата?

— Не знам. Надписът не назовава царя. След смъртта на Ехнатон — той бил монотеистът, еретикът — страната била в упадък и на трона бързо се сменили много царе. Пръв бил Тутанкамон, после човек на име Аи. След него няколко, чиито имена не знаем, до Рамзес II. Това бил период на размирици в страната — армии от нашественици и подкупна бюрокрация. Бърза смяна на властта, такива работи.

— Къде точно е гробницата?

— В Тива, на брега на Нил, на триста мили южно оттук. Повечето фараони от Деветнайсетата и Двайсетата династия са погребани във и около Долината на царете. Шейсет и двама в самата долина, която е малко пространство, разположено под скалите на западния бряг на Нил. Но повечето от тези гробници са открити и почти всички са били ограбени, преди да бъдат намерени от археолозите. Предполага се, че в Долината има още две гробници, които още не са открити, но на мен не ми се вярва.

— Тази гробница не е ли в Долината?

— Очевидно не е. Разположена е на юг, високо в скалите. Надписът дава координати за местоположението ѝ, а доколкото познавам египтяните, координатите вероятно са доста точни. Те са били умели математици.

— Търсихте ли я?

— Не — каза Барнаби. — Но и да бях, нямаше да докажа нищо. Откриването на гробницата би било сериозно начинание. Ще трябват много хора, които да живеят в района месеци наред. Сам човек не би могъл да постигне нищо.

Пиърс се съгласи.

— Какво ви кара да мислите, че още не е ограбена?

Барнаби обясни за диагоналния код, който се четеше както по нормалния, така и по тайния начин. Освен това обясни и за философията на епохата.

— Строежът на египетските гробници се е променил. В най-ранните династии царете издигали пирамиди, създадени да запазят телата им след смъртта. За съжаление пирамидите не опазили нищо — те само показвали наличието на голямо богатство и привличали мародерите. През Средното царство, хиляда години след това, всички пирамиди били разбити и ограбени. Така че царете от този период сменили тактиката. Първият, който прекъснал традицията, бил Тутмос I, който си поръчал издълбана в скалата гробница близо до Тива, която тогава била столица на Горен и Долен Египет. Тутмос го направил, защото искал гробът му да остане тайна. Не станало така и следващите фараони, макар да следвали традицията на издълбаните в скалата гробници в Долината на царете, не правели опити да скрият местонахождението на гробниците си, а разчитали на пазачи, които да ги пазят след смъртта. Това също не свършило работа. Пазачите можели да бъдат купени, а жреците — подкупени. Независимо дали местоположението било тайно или всеизвестно, гробниците били ограбвани. И обикновено било вътрешна работа — мародерите сякаш знаели точното местоположение на гробницата, кои коридори били фалшиви и така нататък. Някой трябва да им е казвал. Промяната обаче била налице, тенденция към все повече тайнственост. След Тутанкамон няма нищо чудно, че фараоните започнали да пазят в пълна тайна мястото на гробниците си и да ги строят извън Долината на царете. След като тази гробница била построена, архитектът и всички работници били убити. Ако надписът е верен, само везирът знаел къде — и го запазил в тайна.

— Всичко това, разбира се, нищо не доказва — каза Пиърс. — Гробницата въпреки това може да е била ограбена.

— Знам — каза Барнаби, — но не мисля така. Странно е... когато четеш ръкописи и с тяхна помощ живееш живота на други хора толкова дълго, колкото съм го правил аз, започваш да развиваш усет към прочетеното. Можеш да кажеш кога нещо е лъжа или преувеличение, кога някой си придава важност или омаловажава някого. Просто чувство, нищо повече.

— Как ще се заемеш с този обир?

— Честно казано, нямам ни най-малка представа. — Барнаби въздъхна. — Може да е невъзможно. Не може да правиш официални разкопки, защото правителството ще ти диша във врата, ще бди като ястреб. Нищо важно вече не напуска Египет... не и ако властите могат да го спрат.

— И дори да намериш гробницата и да я натовариш на керван камиони, ще имаш други проблеми. Пропускателни пунктове на всеки път, чести проверки. Хотелите те регистрират в полицията всяка вечер и ти задържат паспорта. Като цяло, това е много ефективна система да следиш всеки човек в страната.

— Защо да не вземем петима или шестима души, да се настаним в хотел в Луксор и да копаем през деня? Това е някакво начало.

Барнаби поклати глава.

— Не става така. Луксор е малък град и има само три хотела. Няма ресторанти, освен тези в хотелите. Никой самоуважаващ се турист не би се отдалечил от тях. Освен това никой самоуважаващ се турист не би изкарал повече от седмица в града, там няма много за разглеждане. Веднага ще разберат, че се преструваме.

Пиърс няколко минути крачи из стаята. Очевидно нямаше да е лесно — и беше съвсем ясно, че Барнаби нямаше да му помогне особено в организацията.

— Добре — каза той накрая. — Да се видим в хотела ми утре вечер в седем. Дотогава нито дума на никого.

— Какво ще правите?

— Ще мисля.

— Няма ли да ходите в Атина?

— Не — каза Пиърс. — Няма да ходя в Атина.

4. ПЛАНЪТ

Пиърс чакаше в стаята си. Барнаби почука на вратата и влезе.

— Седни — каза той. — Сипи си нещо. Прекарах деня в библиотеката на тукашния Американски университет. Говорих с някои хора и стигнах до някои заключения.

— Да?

— Първо, може да се направи само по един начин: като порядъчна, законна археологическа експедиция.

— Но нали ви казах! Няма да ни изпускат от поглед...

— Не и ако сме умни — каза Пиърс. — Не е нужно експедицията ни да търси гробницата, нали?

Барнаби не отговори.

— Ще ни трябва разумно прикритие — продължи Пиърс. — Експедицията ще трябва да получи одобрението от хората в Музея в Кайро и Службата по старините, а вероятно и от отговорника на ЮНЕСКО. Разчитам на теб да измислиш проект, който да ни заведе близо до Долината на царете по правдоподобни, макар и скучни причини. Можеш ли да измислиш нещо?

— Предполагам.

— Добре. Второ, ще ни трябват пари. От моя приятел д-р Алиопулус от Американския университет разбрах, че вече няма много фондации, които влагат пари в египтология, с изключение за спасяването на наводнените нубийски паметници.

— Така е.

— Значи ни трябва благодетел, човек ексцентричен и богат. Познавам точно такъв.

Барнаби определено се почувства безпомощен. Само допреди няколко часа това беше негова идея. Вече не. Пиърс поемаше контрола над всичко. Беше едновременно благодарен и обиден.

— Продължавайте.

— Трето, ще ни трябва помощ. Очевидно за тукашни работници и дума не може да става, въпреки че обичайно те биват наемани.

Трябва да сформираме екип от способни и силни мъже, които да вършат физическата работа. Естествено, те ще трябва да знаят тайната и да участват в подялбата на евентуалната печалба.

Барнаби се намръщи.

— Какво, нима очаквахте да копаете сам през уикендите?

— Добре — каза Барнаби. — Още какво?

— Трябва ни схема да изнесем съкровището и да го транспортираме другаде. Цялата операция, както я виждам аз, ще стане така.

Пиърс разгъна туристическа карта на Луксор върху леглото.

— Ти ще измислиш претекст за археологическа експедиция. Когато се свържа с теб, за да ти кажа, че имаме покровител, ти ще се изкачиш по бюрократичната стълбица, като подкупваш, където се налага. Когато получиш разрешение, започваш да събираш провизии за експедицията. Ще ни трябват ленд ровър, шест палатки, спални чували, храна за шест или седем души. Опитай се да измислиш причина, която ще оправдае нуждата ни от батерии и светлина за нощна работа.

— Ще наема целия нужен екип, като сам плащам пътните си разноски, и ще ги събера в Атина, където ще им разясня ситуацията. Ще се срещнем с теб в Кайро и ще тръгнем за Луксор.

— Тази експедиция, също като човека, който я спонсорира, ще бъде много цветна и ексцентрична — смятам, че терминът е „веселба с лопати“. Всички ще бъдем далеч от дома доста време и ще преживеем приключение. Ти ще си смиреният многострадален учен, който трябва да изтърпи палячовщините, за да получи достъп до парите ни.

Пиърс си помисли, че на Барнаби няма да му е трудно да играе тази роля.

— Логиката в подхода ни се основава на предположението, че правителствените копои няма да са на пост през нощта. Гробниците, доколкото разбирам, са тук — той посочи на картата, — от другата страна на Нил срещу град Луксор. Всеки, който е назначен да ни следи, а със сигурност ще изпратят някого, всяка вечер ще се прибира в Луксор. Все пак защо да спиш на земята, когато имаш свястно легло? А и шансовете да избягаме с нещо голямо са почти нулеви. Всеки от нас, който напуска разкопките, които са сред пустинята наред нищото, ще бъде внимателно следен. Всички пратки, които пускаме по пощата,

писмата, които пишем, ще бъдат отваряни — можем да го очакваме. Те ще смятат, че е невъзможно да изнесем нещо ценно, така че ще бъдат небрежни.

— Няма ли да са прави? Пътят все пак е от другата страна на реката и той е единственият за Кайро.

— Няма да пренесем намереното по пътя — каза Пиърс.

— По въздуха? Летището също е от другата страна.

— Не и по въздуха.

Барнаби млъкна за момент.

— Железниците също не стават. Изобщо.

— Точно така.

Барнаби отпи голяма глътка, внимателно остави чашата и раздражено погледна Пиърс.

— Ти си луд — каза. — И аз мислех да ги натоварим в камион. Бихме могли да тръгнем към Либия и да се опитаем да го изнесем през Триполи. Либийците няма да заподозрат нищо. Но това са стотици мили пустиня само с два големи оазиса по средата, Харга и Дахла. Дори с ленд ровърите шансът е едно на сто да стигнем живи до цивилизацията.

— Така е. — Пиърс спокойно скръсти ръце.

— Как тогава?

— Измислил съм го — каза Пиърс. — Има само един начин, по който да стане, една-единствена логична възможност. Но всъщност пренасянето на съдържанието на гробницата не е най-големият ни проблем.

— Какъв е тогава? Да го изнесем извън страната ли?

— Не — каза Пиърс, докато си забъркваше друго питие. — Най-големият проблем е да го продадем.

— Какво искаш да кажеш?

— Питал ли си се някога как ще превърнем това съкровище в суха пара?

Настъпи мълчание. Барнаби пушеше. Пиърс беше задал въпрос, който дори не му беше хрумвал. Съкровището със сигурност беше ценно, безценно даже, но реалната стойност на златото и скъпоценните му камъни, раздробени и претопени, нямаше да е толкова голяма. По-голямата част от съкровището в гробницата на Тутанкамон се

състоеше от позлатени дървени статуи, а истинската му стойност беше в красотата и историческата му ценност, а не в скъпите материали.

— Ще го продадем на колекционери, предполагам. Има много колекционери, които не биха имали нищо против да купят нещо незаконно, стига да е истинско. Това непрекъснато става с картините.

— Така е, но как ще намериш тези безскрупулни колекционери? И колко време ще мине, докато пробуташ съкровище за петдесет милиона долара?

Барнаби вдигна ръце.

— Добре. Как?

— А — каза Пиърс. — Това е тайна.

— Няма да ми кажеш?

— В общи линии.

Барнаби се изправи.

— Забрави — каза. — Забрави цялата работа. Ако помежду ни няма доверие...

— Разбира се, че няма доверие. Сега седни. — Пиърс извади пощенски плик от джоба на ризата си. — Това е самолетен билет. Утре заминавам за Европа, за да събера хора за плана ни. Да го отменя ли?

Барнаби се поколеба, после седна. Преповтори каквото знаеше за плана и реши, че става. Щом като Пиърс беше го измислил дотук, може би щеше да докара нещата докрай. Шансовете му бяха по-добри, отколкото на повечето хора.

— Не — каза той — Давай.

— Но има някои условия — каза Пиърс с лека усмивка.

Барнаби зачака.

— Най-напред, аз ръководя нещата. Аз ще съм шефът и аз вземам решенията. Ако някой иска да направи нещо — ако иска да иде да се изпикае в камънака — първо ще иска разрешение от мен.

Барнаби се присви. В известен смисъл беше очаквал това от самото начало, но не така безочливо, не така директно. Може би в дългосрочен план така беше най-добре. Нямаше да има време за дразги и гневни сцени.

— Добре.

— Парите ще се разпределят така: за теб дващест процента бруто, за мен — дващест процента, за благодетеля ни — дващест и пет

процента, останалите трийсет и пет процента ще покрият разходите и останалите хора в схемата.

Барнаби се поколеба, после кимна.

— Ако ударим къравото, никой няма да пипа парите си в продължение на две години. Цялата сума ще бъде депозирана в Женева и лихвите ще се разпределят пропорционално преди окончателната подялба. Всички трябва да се съгласят да похарчат колкото се наложи свои пари, за да уредят правдоподобно обяснение за ненадейното си забогатяване. Ако например човек в твоето положение внезапно получи петдесет хиляди долара, това може и да не направи впечатление. Но десет милиона са друга работа. Адски трудно се крият.

— И всички останали ли трябва да се съгласят с тези условия?

— Абсолютно.

— Добре — каза Барнаби. — Разбрахме се.

Стиснаха си ръцете.

Пиърс вдигна чашата си.

— За гробницата.

Барнаби се усмихна.

— Знаеш ли — каза, — смешно е. Всеки археолог, който е работил в Долината на царете, си е тръгнал убеден, че е открил последната гробница, която може да се намери там. Белцони е мислел така, Дейвис е мислел така, Масперо също. Но може би този път наистина ще е последната гробница.

— Добре тогава — каза Пиърс. — Да пием за последната гробница на фараоните.

— За последната гробница.

5. ГРОУВЪР

Седяха на една ъглова маса, загледани в танцьорите, които се кълчеха неистово на малкия дансинг. Музиката беше силна, стените се тресяха.

Лорд Гроувър се наведе напред и извика в ухото на Пиърс:

— Тук ми харесва. По-добре е от лекарство за сърце.

Пиърс се усмихна.

— Ти не пиеш лекарства за сърце.

— О, напротив. Сърцето ми е ужасно слабо, а аз го подлагам на такива огромни напрежения. — Лорд Гроувър нежно прегърна с една ръка седящата до него блондинка. Тя му се усмихна — животинска усмивка, груба и изпълнена с очакване.

— Не говори много английски — каза Гроувър. — Но има най-здравия и плосък корем, който си виждал някога. Забележителна е. При целия ми опит не си спомням друг път... о, виж това.

Той кимна към танцуващите. Към групата на дансинга в дискотеката се бе присъединила нова двойка и вече се друсаше в див екстаз, докато Ролинг Стоунс крещяха за удоволствие. Мъжът беше безинтересен, загорял и мазен на вид, но момичето беше смайващо. Беше босо, с дълги крака и силно тяло, облечено в блестяща бяла рокля, платиненорусата ѝ коса беше късо подстригана и рязко контрастираше със слънчевия ѝ загар.

— Много е хубава — отбеляза лорд Гроувър след миг съзерцание. — Трябва да я проуча, така да се каже. — Той се разсмя, гърлено и буботещо.

Лорд Гроувър, пети ърл на Уийтстън, беше едър мъж, висок почти метър и осемдесет, и тежеше към сто килограма. След като прехвърли петдесетте, атлетичното му тяло на места омекваше и провисваше, но той си оставаше внушителен. Поведението му беше буйно и мъжествено, самоуверено по начина, присъщ само на родените с пари. Би бил неприятен човек, направо дебелак, ако не беше лицето

му, което беше удивително детско и вечно усмихнато, сякаш прикриваше лукави помисли.

Същевременно той не се оставяше да го правят на глупак и не му липсваше кураж. Пиърс беше чувал, че през войната е скочил с парашут във Франция, за да координира групи на съпротивата за предстоящия десант в Нормандия. Гроувър станал доброволец, просто защото сметнал, че това е важна работа, която той можел да свърши най-добре. Не говореше за това. Пиърс беше разбрал от общ познат.

— Сигурно се питаш защо предложих да дойдем тук — каза Гроувър.

— Да — каза Пиърс. Дискотеката на Капри съвсем не изглеждаше подходяща.

— Съвсем просто е. Искан да се отпусна, преди да ме въвлечеш в отвратителни дебати. Предполагам, че се касае за пари?

— Да.

Лорд Гроувър въздъхна.

— Както винаги. Мога ли да те убедя да погостуваш няколко дни във вилата ми?

— Бих се радвал, но ще имам доста работа...

— Но, Робърт, уредил съм ти някои забавления. Наистина настоявам.

Пиърс се поколеба. Мисълта за забавленията на Гроувър — несъмнено извратени и вероятно с майтапи за негова сметка — не му допадаше. От друга страна, не искаше да го обиди.

— За мен ще е удоволствие.

— Добре. Добре. Да отидем във вилата тогава.

Всички станаха и Гроувър ги поведе към изхода, хванал момичето за ръка. На Пиърс му хрумна, че Гроувър вероятно е самотен и иска компания за няколко дни, но мисълта беше мимолетна. Гледаше как хълбоците на момичето се люшкат, докато вървеше.

Вилата беше малка, разположена на един нос близо до Марина Пиколо, но имаше свой собствен плаж. Къщата беше бяла, весело местенце с три стаи за гости, спалня за стопаните, столова и дневна. Наблизо бяха стаите на прислугата — камериерка и готвач.

Влязоха в дневната и Гроувър освободи момичето с целувка по челото и потупване по дупето. Когато то излезе, той се обърна към Пиърс и се засмя, сякаш засрамен от себе си.

— Какво ще пиеш?

— Нищо, благодаря. Все пак ще искаш да говоря свързано.

— Точно така. И как мислиш да си подредиш мислите без питие?
Скоч?

— Благодаря.

— Трезвият човек е потискащ. — Гроувър отиде до бара и бързо сипа питието. Поле извади четири бутилки със странна форма и непознати етикети. — Отказах скоча. Много е скучен. Пил ли си някога „вампира“? Разкошно е. Май е румънско. Прави се от сливовица, водка и един шот абсент. Ужасно, ще възразиш, но трябва да ти кажа, че променя човек из основи.

— И оттам му е името?

— Суеверни хора са това румънците — каза Гроувър, докато приготвяше питието си. — А може просто да не носят на пиене. — Приключи и донесе двете чаши, подавайки скоча на Пиърс. — За парите.

Пиърс се ухили и отпи.

— Така — каза Гроувър и седна. — Да видим сега. Трябва да те предупредя, че в момента финансите ми са в доста окаяно състояние. Не можеш да очакваш чудеса. Какво си намислил?

— Имам предложение за теб — каза Пиърс — Малка инвестиция, която ще ти донесе забележителна печалба. Нещо от рода на, да кажем, две хиляди и петстотин процента. Привлякох ли интереса ти?

Гроувър въздъхна.

— Вие, американците. Толкова умели в бизнеса. Какви са началните разходи?

— Петдесет хиляди долара.

— Хм. — Гроувър стана и отиде до бара. Забърка си още едно питие, въпреки че почти не бе докоснал първото. — Трябва да ме извиниш — каза. — Често си правя второто питие предварително. След първото понякога е трудно да улуча пропорциите. Правилно ли разбирам, че говориш за дванайсет и половина милиона долара?

— Приблизително.

— Хм. — Той се върна на мястото си и започна да се потупва по джобовете. После стана, отиде до шкафа и отвори няколко чекмеджета, хъмкайки от време на време. Погледна Пиърс и свъси чело. После отиде до вратата и се провикна: — Маделена? Маделена?

Появи се прислужница, беше около четиридесетте и доста закръглена.

— Синьор?

— Къде ми е проклетата марихуана? Нещо не я намирам.

Тя отиде до шкафа и отвори най-долното чекмедже, извади малък пакет и безмълвно му го подаде. Погледът ѝ бе изпълнен със съчувствие, но и с неодобрение. Излезе мълчаливо.

— Човек ще рече, че ми е майка, да ѝ се не знае — каза Гроувър, докато я гледаше как излиза. — А къде са проклетите клечки за зъби? — Порови още малко и накрая ги намери на бара. Облиза една, отъркаля я в пакета марихуана и я вдигна към светлината, оглеждайки критично малката топка слепнал прах. После я лапна като термометър.

— Хм — каза и пак седна. Вдигна крака на ниската масичка. — Стар навик. Правели така през Елизабетинската епоха. Поемаш го направо през венците. Не си хабиш дробовете. Та какво казваше?

Пиърс се усмихна.

— Направих ти предложение — каза, като си мислеше, че лорд Гроувър е идеален, точно човекът, от когото имаше нужда. Пиърс съзнаваше, че цялото представление беше заради него, за да го убеди, че Гроувър е ненадежден, безнадеждно покварен. Но Пиърс бе наблюдавал очите му, които бяха будни и чакаха реакция.

— Така си е, така си е. Много интересно предложение. Но трябва да ти кажа нещо, няма да подкрепям никакви незаконни действия, освен за свое собствено забавление.

— Кой е казвал, че е незаконно?

— Робърт, ти си мило момче, но никой никога не е правил такава печалба законно.

— Добре. — Пиърс сви рамене. — Незаконно е.

— Ужасно незаконно?

— Опасявам се, че да.

— Опасно?

— Вероятно.

— Може ли да участвам, или искаш само портфейла ми?

— Не, в интерес на истината, присъствието ти е крайно необходимо.

— Хм. — Лорд Гроувър отпи от питието си. — Това май ще се окаже забавно. Да го обсъдим ли по-подробно?

Когато Пиърс най-сетне си легна, беше три и половина през нощта. Лорд Гроувър бе чул целия план — с някои пропуски — и бе обявил, че ще вземе окончателно решение на сутринта. Пиърс пропъзля под завивките напълно изтощен и моментално заспа.

Събуди се от мирис на парфюм. Нещо гъделичкаше глезена му. Той надигна глава от възглавницата и погледна в две много сини очи.

— Здравсти — каза момичето.

Беше хубава, с дълга руса коса и силен загар. Събличаше се.

— Здравсти — каза той.

— Здравсти — каза друг глас.

Той се обърна и видя друго момиче, също русо, което също се събличаше. Пиърс местеше поглед от едното към другото.

— Какво става?

— Забавление — каза блондинката в долния край на леглото му. Усмихна се сладко.

— По това време?

— О, le petit раувге. — Другото момиче се наведе и нежно го целуна по бузата.

— Да — каза момичето в краката му. — Лорд Гроувър много го харесва. Казва, че подобрява апетита за закуска.

— Радвам се — каза лорд Гроувър, докато закусваха на терасата с изглед към морето, — че се храниш добре. Нищо не ме натъжава така, както мъж, който не закусва обилно.

Пиърс кимна, докато ядеше четвъртото си забулено яйце. Отпи глътка кафе и се загледа към плажа. Денят беше прекрасен. Морето беше бистро и наситеносиньо.

— Взе ли решение?

— Не — каза Гроувър. — Още не. Идеята ми се струва интригуваща, разбираш ме, но не бих искал да свърша в някой мизерен

затвор в Кайро. Дори това — той обхвана с жест вилата — е по-добро от затвор. — И се разсмя.

— Помисли си — каза Пиърс. — Не бързае. Няма къде да ходя чак до утре сутринта.

— Добре. Междувременно, ако бях на твое място, щях да прекарам деня на плажа. Това е един от последните хубави дни на Капри за тази есен.

— Египет ще бъде приятно място за зимата.

— Досетих се.

Замълчаха.

— Каж ми — каза Пиърс, — не съм те виждал да се колебаеш преди. Защо протакаш сега?

Гроувър се разсмя и запали цигара. Докато гасеше кибритената клечка, очите му блестяха от удоволствие.

— Мислех си, че ще се сетиш. Наредих да те разследват.

Той плува енергично четиридесет метра навътре в морето, после се обърна и заплува обратно. Когато се просна на блестящо белия пясък, се почувства бодър и силен. Слънцето грееше високо в небето, той се отпусна и затвори очи. Сега Египет му изглеждаше много далече, а целият план доста невероятен, като сън. Той заспа.

Когато се събуди, вдигна поглед към вилата. Някой стоеше на терасата и го наблюдаваше. Не можеше да види кой. Пиърс се извърна.

Водата беше спокойна, кротко се плискаше по брега. Слънцето се спускаше към хоризонта. Той си облече блуза, запали цигара и седна умислен.

— Знаеш ли — каза Пиърс по-късно същия ден. — Всъщност трябва да съм ти сърдит. Все пак сме стари приятели.

Гроувър издуха облаче дим от пурата си.

— Глупости. Щях да ти падна в очите, ако не те бях проверил. И ти го знаеш. От старите приятели стават най-добрите съкилийници.

— Получи ли отговора си?

— Да. Кога искаш петдесетте хиляди?

— След една седмица. Ще се срещнем в Атина.

— Един приятел има вила в Кифиса. Ще свърши ли работа? Не я използва по това време на годината.

— Добре. — Кифиса беше дипломатическото предградие на града, хълмисто елегантно селце на север от Атина. Беше закътано и дискретно. — Дай ми адреса. Всички ще се срещнем там в девет сутринта на двайсет и девети септември.

Гроувър стана, за да му запише адреса. Докато го правеше, попита небрежно:

— Колко момичета са ми позволени?

— Едно — каза Пиърс.

— Сигурно се шегуваш — каза Гроувър. В гласа му звучеше неподправен ужас. — Може да останем там месеци наред. Едно момиче?

— Едно — твърдо каза Пиърс.

— Поне три.

— Съжалявам — каза Пиърс. Вече знаеше, че ще се спазарят за две. Може би не беше чак толкова неразумно. Все пак лорд Гроувър трябваше да поддържа реномето си. Едно момиче едва ли щеше да е доказателство за разврат в очите на египтяните.

— Две — каза Гроувър.

— Добре.

— Сега, нещо последно, което пропуснах да спомена снощи. Боя се, че не мога... просто не мога... да пътувам за колкото и време да е без секретаря си, който е в Неапол. Все пак трябва да си поддържам финансите.

Пиърс намръщи чело. Не му харесваше да намесват още хора, но Гроувър наистина може да се нуждаеше от секретар.

— Що за тип е?

— Тип ли? Не бъди глупав. Тя е момиче.

Така значи. Лорд Гроувър все пак щеше да получи три момичета.

— Не — каза Пиърс.

— Знам какво си мислиш — каза Гроувър и забързано вдигна ръка. — Лоши мисли, недостойни за теб. Нима си мислиш, че смесвам работата с удоволствието?

Пиърс се разсмя. Не можа да се въздържи — лицето на Гроувър бе така детински невинно.

— Добре тогава, разбрахме се — каза Гроувър. — Къде ще вечеряме?

— Съжалявам, но не мога да остана. Имам време да хвана последното корабче за Неапол.

— Не можеш да си тръгнеш! Планирал съм забавления!

— Честно казано, намирам твоите забавления за изтощителни.

— Така и подозирах — каза Гроувър. — Загубил си форма. Болнав си. От забързания живот. Направо си развалина. — Погледна лукаво Пиърс. — Къде ще ходиш от Неапол?

— На друго място.

— Знаех си — каза Гроувър, като задъвка пурата си и запуфтя като локомотив. — Не ми вярваш.

— Точно така — каза Пиърс.

Стиснаха си ръцете.

6. КОНУЕЙ

— Ще ми подадеш ли краставичките във фъстъчен сос? — попита Морни.

— Разбира се. — Пиърс ги подаде.

— Много съм привързан точно към това ястие. Внимавай с кърито, смъртоносно люто е.

Пиърс вечеряше с Роджър Морни в ресторант „Бали“ на улица „Лидерщрат“. Морни го бе уверил, че това е най-добрият индонезийски ресторант в Амстердам, а Морни разбираше от тези неща. Като експерт по диамантите, той бе живял в Амстердам през по-голямата част от живота си.

Ядяха райстафел, националното ястие на Индонезия, което се състоеше от десетина отделни ястия, всяко от които се смесваше с ориз в голяма чиния и после се ядеше. Келнерите, с бели сака и ярки ленти за глава, първо сервираха поредица от люти потопени в кърри храни, после няколко сладки и кисели ястия. Накрая зеленчуци със и без подправки. Пиърс се чувстваше подпийнал и леко му се гадеше.

— Трябва ти още бира — посъветва го Морни. Поръча я, после каза: — Какво те тревожи?

— Искам да те наема.

Морни се засмя.

— Невъзможно — каза.

На сутринта се разхождаха из Рейксмузеум. Бяха изложени половин дузина чудесни платна на Вермер и „Нощна стража“ на Рембранд. Тази картина всеки път дразнеше Пиърс. Не му харесваше голямата зала, в която беше окачена, с пейки и мъртвешка, погребална музика. Самата картина сякаш не отговаряше на раздутата тържественост на интериора.

Седнаха.

— Не ми харесва — каза Пиърс.

Морни вдигна рамене.

— Разбира се. Днес нищо не ти харесва. Нищо не мога да направя по въпроса.

— Мисля, че се държиш глупаво. Можеш да станеш богат.

— На моята възраст? Не ме интересува. Имам достатъчно пари — ти също.

— Шшшшт — изшътка един пазач от ъгъла.

Вървяха по тесните криволичещи улици на пристанището, заслушани в крясъците на чайките. Беше квартал с лоша слава. Момичета позираха зад големи витрини. Първите есенни листа падаха в каналите.

— Не знам как да те накарам да разбереш — каза Пиърс. — Такъв шанс се дава един път в живота. Но ме разбираш, нали, не мога да ти обясня подробностите, ако не се интересуваш.

Морни печално поклати глава.

— Упорит си, Робърт, не може да ти се отрече. Може би е добродетел, особено в начинания като твоите. Повече не искам да слушам за това. Но имам едно предложение.

Пиърс вдигна вежди.

— Да отидем в офиса ми.

Претъпкана стая на третия етаж. Прозорците бяха прашни и обагряха в жълто процеждащата се вътре следобедна светлина. Документи, фактури и разписки бяха струпани на големи купчини по бюрото на Морни. Той седна, вдигна на челото очилата си без рамки и погледна Пиърс.

— Робърт, позволи ми да бъда честен с теб. Преди двайсет години, дори сигурно преди десет години, щях да сметна предложението ти за вълнуващо и привлекателно. Сега изпитвам единствено страх. Прекалено съм стар за авантюри, прекалено уморен, прекалено бавен. Нервите ми не са добре. Знаем го, макар да не ми харесва да го призная. — Той се почеса по врата. — Страхувам се, защото мога да приема, противно на здравия си разум. Така че ти предлагам алтернатива, която ще удовлетвори и двамата ни.

Пиърс чакаше.

— Преди време при мен дойде един младеж от Южна Африка. Той е млад и силен и може да е човекът, когото търсиш.

— Бих искал да го видя.

— Разбира се. Живее в Париж.

— Имаш ли адреса му?

— Не. Само името. Алън Конуей.

Докато отбиваха по моста Пон Ньоф, ги засече някакво такси. Алън Конуей натисна клаксона и изкрещя:

— Merde!

Седнал до него в двуместния алфа роудстър, Пиърс се усмихна. Таксиджията се обърна да ги погледне, а Конуей размаха юмрук и кресна:

— Espèce de con!

После се обърна към Пиърс и се ухили широко.

— Трябва да го правиш. Иначе местните се разглезват.

Колата свърна по кея на Тюйлери и профуча покрай градините към площад „Конкорд“. Конуей караше много бързо, промушваше се между другите коли, но идеално владееше управлението.

Пиърс го хареса от пръв поглед. Той беше мускулист чернокож със заразителна усмивка и небрежни маниери, които прикриваха пронизателен ум.

— Кой те насочи към мен?

— Роджър Морни в Амстердам.

— О, да. Той е готин пич. Веднъж ми помогна, когато бях в една каша.

— И аз така чух.

Конуей се усмихна бавно и учудено.

— И си дошъл чак в Париж да ме видиш, така ли?

— Така.

— Сигурно си мислиш, че съм важна клечка. — Той рязко скочи на спирачката и наду клаксона. Разминаха се на сантиметри с един мерцедес седан. — Французите нищо не разбират от шофиране — каза. — Оня ден гледам как едно хубаво девойче, сладко, мило момиче,

си свали обувката и фрасна с нея по главата някакъв тип, само защото заел мястото ѝ за паркиране.

— Какво стана?

— Момчето я покани на среща — разсмя се Конуей.

— Просто така?

— Трябваше да видиш момичето. — Той подсвирна и се вляха право в трафика около обелиска на площада. — Това е египетско — каза и кимна към него.

— Знам.

— Знам, че знаеш бе, човек. Откъде е?

Пиърс свъси чело.

— От храма в Луксор — каза Конуей. — Виждаш ли, човек всеки ден научава по нещо.

— Откъде знаеш, че е от Луксор?

— Налага ми се. Аз съм археолог.

— Какъв си?

— Археолог. Морни не ти ли каза?

— Не. Каза само, че си от Южна Африка.

— А, ами, боя се, че така му казах. Невинна лъжа, за да ускоря нещата в критичен момент. Да си покрия следите. Както казваше дядо: „Крий си следите от бледоликите“.

— Майтапиш се.

— Честен кръст. Дядо беше чистокръвен сиукс. Казваше се Ходещият по водата и на мен винаги ми е харесвало. Успокоява ме. В напрегнати моменти.

— Интересно.

Движеха се по „Ру Роял“ към църквата „Сент Мари-Мадлен“.

— Точно сега — каза Конуей — вероятно се питам защо си тук и говориш с обикновено момче като мен?

— Дълга история.

— За никъде не бързам — каза Конуей, свивайки наляво по булевард „Малешерб“.

— Не изглеждаш така.

— Само такава впечатление създавам. Единствено за чужденците.

Пиърс се усмихна.

— Можех да се закълна, че си толкова американец, колкото и аз.

— Зависи ти колко си американец. В Синсинати ли си роден?

— Не.

— Значи не може да си кой знае колко американец.

— Ти в Синсинати ли си роден?

— В момента, в който те видях, си казах, ето едно умно момче — въздъхна той. — Но ти губя времето. Бил си път чак дотук, а аз не ти давам да кажеш и дума. — Погледна Пиърс.

— Имам бизнес предложение.

— Ще спечеля или ще изгубя пари?

— Ще спечелиш, надявам се.

— Топло, топло.

Покрай църквата „Св. Августин“ и през площад „Малешерб“ се насочиха към булевард „Дьо Куржел“. Листата падаха, обагряйки града в червеникавокафяво. Момичета седяха, пийваха и си говореха по откритите кафенета. Беше ранен следобед.

— Защо си казал на Морни, че си от Южна Африка?

— Обстоятелствата ме принудиха. Имах някои неща за продан.

— Диаманти?

— Нещо такова.

— От Южна Африка?

— Ами, разбираш ли, прекарах едно лято — разбира се, тук беше зима — работейки за Реймънд Дарт в Трансваал. Той е голям разбирач по австралопитека, вкаменелия пещерен човек. Извършват забележителна археологическа дейност — правят разкопки с динамит. Единственото място, където правят нещата по този начин.

— И?

— Ами, при една от екскурзийките ми до Йоханесбург се натъкнах на няколко диаманта. Търкаляха се на улицата, разбираш ли. Помислих си, ако ги отнеса в полицията, полицаят ще каже, че са негови и че ги е изгубил, ще ме потупа по гърба и ще ме прати да си ходя. А може и да ме хвърли в затвора. Така че си ги мушнах в джоба. Знаеш как става. Спомням си, че казвах на мама, че съм намерил едно-друго на улицата. Тя никога не ми вярваше. Нали знаеш — майките и ченгетата са в таен заговор.

На Пиърс му отне няколко минути да схване какво казва Конуей.

— Искаш да кажеш, че си ги изнесъл от Южна Африка?

Конуей скромно сви рамене.

— Правим каквото можем. Това не е най-доброто място за младеж като мен. Определено усещах, не искам да звуча предубедено, но е така, че там не ме харесват особено.

Пиърс си представяше.

— Защо изобщо отиде?

— Искаш да кажеш, бидейки негър ли? — Той се разсмя. — Отидох да уча при Дарт и да открадна колкото диаманти успея да намеря. Това беше тежък период в живота ми. Бях живял във Франция три години и бях натрупал сериозен списък с кредитори. Само дебнеха да ми пийнат кръвчицата. Така че бързо се изнесох и се върнах нов човек. Малко напрегнат, но нищо особено, предвид...

— Предвид какво?

— Сто хиляди долара.

— Много добре.

Конуей се беше насочил към Булонския лес.

— Гордеех се със себе си. Как ми се иска тате да можеше да ме види. Щеше да си умре от кеф. Все ни повтаряше: „Деца, грижете се за себе си“. Биеха ни и се връщахме вкъщи окървавени, а той казваше — грижете се за себе си.

— Имаш ли полицейско досие? — попита Пиърс.

— Само глоби за паркиране.

— Мислиш ли, че Интерпол имат твое досие?

— Ти какво, егото ми ли гъделичкаш? Не, разбира се.

— Тогава май можем да работим заедно.

Бяха паркирали в Булонския лес. Пиърс беше обяснил плана, а Конуей беше слушал мълчаливо.

— Пропусна няколко неща — каза накрая. — Как ще го изкарате от страната? И как ще го продадете.

— Всичко е уредено — каза Пиърс. — Ще ти обясня по-късно.

— Колко си нервен — каза Конуей. — Трябва да си почиваш повече. Я да ти намерим едно момиче, което да ти оправи кръвообращението, а после да се видим довечера и да ми разкажеш всичко. Става ли?

Пиърс поклати глава.

— Просто ще трябва да почакаш.

— Абе, да ти кажа, не съм добър плувец.

— В смисъл?

— Ами никога не скачам във водата, ако не знам колко е дълбоко.

— Съжалявам.

Конуей седеше зад волана и мислеше. После се почеса по главата и вдигна поглед към небето. Накрая започна да си чисти ноктите с клечка за зъби.

След дълго мълчание каза:

— Знаеш ли, май си сбъркал професията си. Не е трябвало да ставаш журналист, а продавач.

— Заинтригува ли се?

— Боя се, че да.

Стиснаха си ръцете. Конуей бръкна в жабката и извади бутилка коняк. Докато вадеше тапата, каза:

— Знаеш ли, сигурно съм полудял да се захващам с това. — Въздъхна. — Мама все повтаряше, че от мен нищо няма да излезе и беше права. — Подаде бутилката на Пиърс.

7. НИКОС

Пиърс седеше в стаята си в истанбулския Хилтън, беше изтощен до смърт. Непрекъснатото пътуване го беше изморило, особено двата безплодни дни, които бе прекарал в Бейрут. Дъвчеше сандвич и чакаше да му се обадят.

Почти беше приключил. Отне му шест дни, но беше събрал по-голямата част от групата. Оставаше само един човек, този, когото бе търсил в Бейрут. Човекът, който вероятно бе най-важен от всички.

Телефонът иззвъня. Той вдигна.

— Ало?

— Педро е.

— Радвам се, че те открих — каза Пиърс.

— Е?

— Искам да се видим.

— И?

— Става дума за много пари.

— Много пари, много рискове. Аз съм прост човек. Недей да ми товариш мозъка.

— Има няколко милиона долара за теб.

— Ти си изперкал бе — каза гласът. — Нищо чудно, че си ходил да ме дириш в Бейрут. От шест години не съм в Бейрут.

— И?

— Мисля, че ще се срещнем — каза гласът. — Джамията Сюлеймание след час. Без игрички?

— Без игрички.

Чу се щракване и разговорът приключи.

Джамията на Сюлейман Великолепни, воин, който издигал пирамиди от човешки черепи, се намиреше на отсрещния бряг на Босфора с изглед към Златния рог. Пиърс стигна десет минути по-рано. Реши, че е разумно — ако неговият човек беше наистина разтревожен, първо щеше да го наблюдава от разстояние. Влезе в джамията, събувайки обувките си, и стъпи на килима. Беше разочарован,

вътрешността беше грозна, подобна на пещера и лишена от вдъхновение. Пообикаля няколко минути с ръце в джобовете.

— Подранил си.

Пиърс се обърна и видя мъж, среден на ръст, набит и мускулист, с красиво, макар и небръснато лице и очи, студени и смъртоносни, точно както ги помнеше.

— Здравей, Педро.

— Сега може да ме наричаш Никос — каза Никос Караянис. — Отпред ме чака такси. Да тръгваме ли?

Пътуваха по криволичещите улици на стария квартал, покрай сарая и покрайнините на Капалъ чаршъ, големия пазар. С площ почти цяла квадратна миля откритият пазар на Истанбул беше вторият по големина пазар в света след хонконгския. Беше оживена, гъмжаща от народ, цветна част на града — продавачите бяха разпънали преносими маси по тротоарите, а на сергиите се продаваше всичко от луксозен брокат и лули от морска пяна до самобръсначки „Жилет“. Улиците бяха претъпкани с купувачи, въздухът беше натезжал от прах.

Никос каза на шофьора да свие по една уличка и спряха в края ѝ, влязоха в тясна порутена къща. Поведо го по разнебитените дървени стълби.

— На един приятел е — обясни Никос. — Сега го няма.

Стигнаха до площадката и той отвори една врата. Беше малка стая с масичка и неоправено легло. На леглото седеше момиче и се решеше.

— Казах ти да си вървиш — каза Никос.

Тя го погледна, големи очи, нацупени устни. Беше едра, пищна, с тясна червена рокля. Косата ѝ бе черна като очите и много лъскава.

— Знам — каза тя. — Каза ми.

Никос погледна Пиърс и въздъхна.

— Мъча се да бъда джентълмен — каза. — От малък искам да съм такъв. Джентълмен.

Ръката му рязко се стрелна и той зашлеви момичето през лицето. То ахна, повече от ненадейността на жеста, отколкото от болка.

С безизразно лице Никос широко отвори вратата и кимна. Момичето се мъчеше да овладее изражението си и да запази

достойнство. Стана, изправи рамене и излезе. Никос леко затвори вратата след него.

— Имам само узо — каза, отивайки до бюрото и изваждайки едно шише. — Става ли?

— Да — каза Пиърс.

— Днес си сговорчив, приятелю — каза Никос, докато наливаше в две чаши. — Толкова отчаяно ли ти трябва?

— Не, разбира се.

— Добре. Нали знаеш, досега не съм убивал човек. — Загледа замислено чашата си. — Не ми е приятно, убиването.

— Без убиване.

Никос въздъхна.

— Отдъхнах си. Големите пари винаги са голямо изкушение, принципите често страдат. Сигурен ли си, че няма да има убиване?

— Да.

— Тогава можем да продължим разговора.

Пиърс седна на леглото.

— От каква националност си напоследък?

— Грък. Грък съм от половин година, след като ми изтече ливанският паспорт. Новите паспорти са ужасно поскъпнали. Имах приличен турски паспорт, но ми го откраднаха. Представяш ли си? Точно на мен да ми го откраднат! — И се разсмя.

Пиърс също се разсмя. Мисълта беше наистина абсурдна, защото Никос Караянис беше превъзходен крадец. Хвалеше се, че можел да открадне всичко от всеки по всяко време. Беше откраднал ферарито на Ага Хан в Рим, за да спечели бас за двайсет долара. (После го бе върнал срещу значителна награда.) Преди три години беше откраднал златните лъвове на филмовия фестивал във Венеция. По време на кариерата си беше откраднал четири картини на Рембранд, три на Копле (през една кратка визита в Бостън) и една на Джорджоне. Обичаше работата си и го биваше в нея.

Беше красив по един суров, груб начин. Усмивката му беше широка, поведението — открито, а умът му беше неизменно остър. Беше естествено атлетичен с бързи рефлексии и добра координация.

— Трябва ми египтянин — каза Пиърс.

— Невъзможно — каза Никос. — Свестният египетски паспорт ще ти струва цяло състояние. Много трудно се намират и трябва да са

добре направени. Правителството ги проверява внимателно.

— Не паспорт, само националност. Можеш ли да минеш за египтянин, как мислиш?

— Роден съм в Александрия.

— Това е било отдавна. Как ти е арабският?

Никос изсумтя.

— По-добър от твоя английски.

— Можеш ли да минеш за египтянин сред други египтяни?

— Моля те. — Никос запали цигара. — Не ме обиждай с такива дреболии. За колко пари става дума?

— За теб пет милиона.

— А общо колко?

— Петдесет милиона.

— Това са страшно много пари. Със сигурност е най-големият обир в историята. Амбициозен си.

— Предполагам.

— Недей да скромничиш — каза Никос и махна с ръка. — Американците винаги са ме очаровали. Ти например, не те мислех за непочтен човек, приятелю.

— Не бях.

Никос сви рамене.

— Естествено. Кой е непочтен, преди да види възможността?

— Интересува ли те?

— Да не ме мислиш за глупак? Разбира се, че ме интересува. Но дай да се разберем. — Очите, студени и сиви, се втренчиха в Пиърс. — Помежду си ще бъдем честни.

— Разбира се.

— Не ми викай „разбира се“, кажи да.

— Да.

Неизвестно откъде се появи нож, изсвистя през стаята и се заби с трептене във вратата. Стана с такава бързина, че Пиърс не можеше да повярва.

— Без игрички? — попита Никос.

— Без игрички — каза Пиърс, без да сваля очи от ножа.

— Добре.

8. АТИНА

В Атина валеше. Пиърс чуваше как капките трополят по прозореца на хотелската му стая. Някъде надалеч леко избоботи гръмотевица и проблесна мълния. Той изтръска цигара от пакета, после я върна обратно. Напоследък прекаляваше с пушенето, устата му беше разранена, езикът — изтръпнал. Непрекъснатото пътуване, напрежението, пиенето го караха да се чувства несигурен и потиснат.

Само преди седмица беше умрял от скука журналист на свободна практика, седнал в някакъв бар в Кайро. Най-големият му проблем беше дали вечерта да се натряска, или да ходи по жени.

А сега?

Въздъхна и легна на леглото. Сега всичко беше различно. Чувстваше се като нов човек — нови цели, нови интереси, нови страхове. Забелязваше най-вече страховете. Планираше обир. Невероятно, но факт. Почти отчаяно той си погледна часовника с надеждата, че е станало време за вечеря. Беше.

В ресторанта седна на ъглова маса. Беше още рано, единствените други хора бяха туристи, които се споглеждаха безнадеждно и се чудеха къде са се дянали гърците. Пиърс знаеше, че никой самоуважаващ се грък няма да седне да вечеря преди девет и половина.

„Може би точно затова правят така, помисли си той, за да избегнат туристите.“

След двамадесет минути към него се присъедини мургав мъж с вестник в ръка. Остави вестника на масата и махна на келнера.

— Как е? — попита Пиърс.

— Бива — каза мъжът. — Ще стане.

— Кога изтича?

Келнерът дойде и мъжът си поръча мусака и бутилка бира „Фикс“. Когато останаха насаме, той каза:

— След пет години. — Усмихна се. — Чисто нов.

— Името?

— Робърт Севре.

— Французин?

— Не, бразилец. Роден в Чикаго, САЩ. Емигрант.

— Звучи добре — каза Пиърс.

Отсреща мъжът го погледна леко обидено.

— Според мен е майсторско изпълнение. Ами парите?

Пиърс зарея поглед наоколо.

— В десния ми джоб.

Мъжът също се огледа, бръкна в джоба на Пиърс, взе парите и ги пъхна в собствения си джоб, без да ги поглежда.

— Две хиляди?

— Точно.

— Добре. Снимката доста прилича на теб, между другото.

— Отлично.

— Понякога е трудно да се уреди.

Пиърс се разсмя.

— Добре, Йорго. Ще се погрижа утре сутрин да получиш още двеста.

— Ефхаристо.

— Удоволствието е мое.

Келнерът се върна с храната, която по това време на вечерта беше студена, но те все пак ядоха. Когато си тръгнаха, Пиърс взе вестника със себе си.

Това беше едно от предимствата да си журналист, помисли си той, и да се мотаеш толкова време из Европа. Беше научил къде да отиде за аборт, къде да намери хероин, марихуана или опиум, къде да намери момиче или момче във всеки град по света. Паспорт, виза, дори имиграционни документи — беше относително просто.

Всичко се свеждаше до парите — и контактите.

Намери вилата с известни затруднения. Кифиса е хълмисто предградие на север от Атина, гледащо към жежката долина и отвъд планината Парнас. Самият град се простира в подножието му, вилите са закътани в горички от пинии.

Вечерта беше прохладна, когато пое по пътя извън града покрай проектираното от Гропиус американско посолство и нагоре покрай редицата скъпи безлични апартаменти със стъклени стени. Строяха много нови сгради и той, както винаги, беше поразен от отсъствието на стомана. Гърците практически нямаха метал в страната си — проблем още от Омирови времена — и строяха почти изключително с усилен бетон.

Трябваша му четиридесет минути да стигне покрайнините на Кифиса и още двайсет да намери вилата. Беше приятна, заобиколена от цветя и построена на склон, от който се откриваше хубава гледка към долината и планините. Когато почука, отвори вратата лорд Гроувър.

— Радвам се да те видя — каза Гроувър. — Какво ще пиеш?

— Нищо, благодаря. — Той влезе и видя, че обзавеждането е пестеливо и модерно, но удобно. Таванът беше висок, придавайки простор.

— Няма да пиеш? — Лорд Гроувър изглеждаше ужасен.

— Беше дълга седмица и вечерта се очертава дълга.

Гроувър сви рамене, сякаш да каже, че трябва да сме толерантни към глупаците.

— Сложих всички жени да си легнат — каза. — А още никой друг не е дошъл.

— Парите?

— Бакли Банк преведе двайсет и пет хиляди паунда в Кайро преди четири дни. Ще ми отидат малко пари при смяната на валутата, но пък скрупульозната честност е предимство.

— Двайсет и пет хиляди паунда са повече от достатъчни — каза Пиърс. — И двайсет щяха да са предостатъчни.

— Сигурно — каза Гроувър. — Но толкова мразя да не ми стигат парите. Много се натъждавам, наистина.

— Както искаш. — Пиърс обиколи стаята. Имаше още две врати, едната водеше към стълбите, другата — към кухнята. Той затвори и двете и седна. — Откога си тук?

— От два дни. Къщата е на един испански дипломат, който често си ходи в Мадрид. Предполагам, че се връща, за да се отчете на Франко. Не иска да го сгасят на студа, нали се сещаш, а испанците могат да са много потайни. Радвам се, че не правим това в Испания. Испанските затвори са ужасни.

— Не ми говори.

Беше го казал прекалено бързо, помисли си Гроувър. Беше си го помислил, бедният дявол. Ето какво става, когато вземеш нещата на сериозно.

В себе си лорд Гроувър не вярваше и за миг, че ще намерят гробницата. За него това беше напълно безсмислено начинание — и точно в това се криеше очарованието му. Перспективата да изкара голяма сума пари не го влечеше особено — и без това имаше повече, отколкото щеше да изхарчи за цял живот и нямаше деца от трите си брака, само една ужасяваща дърта братовчедка в Ланкашър, която от сутрин до вечер плетеше и се надяваше той да пукне от цироза на черния дроб. А имаше и данък смърт, разбира се. Те щяха да налапат всичко, освен ако не го завещаеше на благотворителни организации.

Преди да го направи, щеше да обиколи кръчмите в Уест Енд и да почерпи всеки срещнат с по пет питиета. Всичко друго, само не благотворителни организации. Толкова бяха непорочни, в това им беше проблемът. Благотворителни.

На вратата се почука. Той отвори и се изправи пред доста свиреп на вид мъж, наистина, макар и посвоему красив. Беше със смокинг, който не скриваше животинската му сила. Способен на бруталност, много самоуверен, със студени сиви очи и широка усмивка.

— Аз съм лорд Гроувър — каза той и протегна ръка.

— Никос Караянис. — Ръкостискането беше сухо и силно. — Какво предлагате за пиене?

— Ето един човек по моя вкус — каза Гроувър, обръщайки се към Пиърс. Всъщност изобщо не беше сигурен за този Никос не знам си кой. Зад тези очи умът можеше да мисли какво ли не. Можеше да се усмихва радостно, докато те души.

— Скоч става — каза Никос и се стовари на един стол. Не се ръкува с Пиърс.

— Идва.

— Добре ли пътува? — попита Пиърс.

— Много добре. Карах.

— Карал си? Защо? — За да дойдеш с кола, трябваше да минеш целия път на север до Солун, а после пак на юг до Атина. От Истанбул беше много по-пряко да вземеш самолет или кораб.

— Всеки месец ходя с колата до Турция. Така не плащам данъци. В Гърция колите се облагат всеки месец, така че веднъж месечно прекосявам границата и съм свободен.

— Разбирам — каза Пиърс. — Каква кола караш?

Никос изглеждаше изненадан.

— Кадилак.

Гроувър подаде питието на Никос.

— За ваше здраве — каза, вдигайки чашата. Погледна студено Гроувър. — Значи ти си касичката на групата.

— Точно така — каза Гроувър, като се върна на бара, за да направи питие и за себе си. — А ти си мускулът, предполагам?

— Не съвсем — каза Пиърс. — Помолих Никос да се присъедини към нас, защото може да мине за египтянин и защото има опит с такива неща.

— Ограбване на гробници?

— Само ограбване — каза Никос.

— Ти си крадец?

— Не са ли всички?

— Хм — каза Гроувър. Обърна се към Пиърс. — За какво ни е египтянин?

— За лодката.

Гроувър щракна с пръсти.

— Разбира се. Ще преместите съкровище с лодка. Колко съм глупав.

Никос не каза нищо, но очите му леко се разшириха.

На вратата се почука отново. Гроувър отвори и видя грамаден негър, наистина огромен, но с интелигентен вид. Това беше успокояващо.

— Алън Конуей.

— Заповядай.

Срещата вече можеше да започне.

Пиърс я проведе бързо и добре. Разговорите бяха прецизни, по същество, ясни и без повторения.

— Ние сме цялата група — каза Пиърс — с изключение на Барнаби и жените. Общо петима работници. Не кой знае колко, но заявеният ни проект няма да е амбициозен. Истинският ни проект ще ни коства много, особено при положение че лорд Гроувър ще трябва да

си тръгне след няколко седмици. Всеки нормален милионер ще се е отегчил дотогава. Осен това времето ни е ограничено — най-много шест месеца. Бихме могли да работим и по-дълго, ако искаме, тъй като истинската ни работа ще се върши през нощта, но ще изглежда странно. Никой не копае в Луксор през лятото.

— Така че, ако не я намерим за шест месеца, ще трябва да прекъснем до догодина. Дотогава ентузиазмът ни може да е поохладнял и да поискаме да тръгнем всеки по пътя си. По практически съображения имаме само половин година.

— Започваме след два дни. Утре лорд Гроувър лети за Кайро с момичетата си. Аз ще пристигна след три дни, след като всичко стигне до вестниците. Идвам в качеството си на репортер и фотограф и ще ме поканят за член на експедицията. Останалите сте приятели на Барнаби, който ви е повикал да помагате в неговия скромн, но интересен проект. Алън, носиш ли документите?

— И още как. — Той бръкна в джоба си и извади плик. — Представително писмо до властите в Кайро от Андре Морис от Лувъра, професор Дерен от Сорбоната, Франсоа Бордес, директор Праисторически изследвания във Франция.

— Истински?

— Истински като ябълковия пай на майка ти.

— Добре. Никос, имам за теб сертификат от Италианското училище в Атина, в който пише, че си обучен художник с опит от класически разкопки в Сицилия и Турция. По-добре го прочети.

Подаде му плика.

— Ти ще летиш след една седмица, а Алън — след девет дни. Лорд Гроувър ще ви посрещне на летището. Ще се запознаете официално, защото не сте се срещали.

Подаде на всеки самолетен билет и се огледа.

— Някакви въпроси?

Никос изсумтя.

— Разбира се, че има въпроси. Не е ли време да ни кажеш какво смятате да правите със съкровището и как ще го изнесете от страната?

— Кайро — каза Пиърс. — Потърпи до Кайро.

9.

ИНТЕРЕСЕН ПРОЕКТ

Табелата на вратата гласеше Directeur des antiquities с превод на арабски отдолу. Всички врати в Египетския музей бяха с надписи на френски — знак на почит към Огюст Мариет, французинът, работил в края на деветнайсети век за спирането на плячкосването на египетските старини и отговорен за създаването на Египетския музей през 1857 година. Статуята му се издигаше отвън, в малка градина, но малцина от туристите я забелязваха, а на тези, които го правеха, името не говореше нищо и те я подминаваха.

Харолд Барнаби изправи гръб, пое си дълбоко дъх и почука.

— Влез — каза глас на арабски.

Барнаби влезе.

Али Варезе беше възрастен мъж с тясно лице и чисто бяла коса, рядкост сред арабите. Всъщност беше арабин само наполовина, баща му беше французин, а той беше израснал и образовал се в Париж. Въпреки враждебността на правителството и подозрителността спрямо родените в чужбина египетски държавни служители след 1952 година, Варезе бе запазил поста си. Всъщност не беше ставало и дума за отстраняването му — той очевидно беше най-добрият, а работата беше несъмнено важна. Поне така беше до войните с Йемен и Израел. До юни 1967 година туризмът беше най-голямата индустрия в Египет, надминавайки всички други източници на приходи. Жизненоважно беше туристическите атракции да бъдат опазени за половин милионния годишен поток туристи.

Що се отнася до откриването на нови древни забележителности обаче, ентузиазмът беше малък, а парите — още по-малко. Военните и икономическите проекти, особено язовирът в Асуан, бяха с приоритет.

Така че Варезе беше куче пазач, събирач на средства и отговорник за управлението на възстановяването на наводнените паметници, особено на гигантския храм Абу Симбел близо до границата със Судан. Участта му не му се нравеше, но той притежаваше онази пасивна примиреност със събитията, която е

особено развита у египтяните и която му позволяваше да гледа напред и да се надява на по-динамични проекти в бъдещето.

Барнаби знаеше всичко това — на обяд преди няколко дни Варезе му бе разяснил позицията си. Барнаби бе контрирал с думите, че имал малък интересен проект и че ако получил одобрение от държавата, можело да влязат и пари. Варезе без колебание бе поискал — почти го беше умолявал — за резюме на целите на експедицията.

— Моля седнете, господин Барнаби — каза Варезе. Удари камбанката на бюрото си и каза на момчето, което влезе, да донесе ментов чай.

Барнаби сдържа усмивката си: този навик да се сервират напитки по време на всякакви бизнес сделки беше дълбоко вкоренен и се практикуваше от всички — от най-простия продавач на пазара до най-висшите държавни чиновници.

— Сега — каза Варезе, преминавайки на арабски. — Имам добри новини за вас. Срегнах се с Борда по старините и по моя препоръка вашият проект бе одобрен. Надявах се да мога да помогна с финансирането — дори само със символично дарение — но се страхувам, че няма да е възможно. Можете ли да се погрижите за парите сами?

— Мисля, че да — каза Барнаби. Сърцето му щеше да се пръсне. Значи Варезе се беше хванал! Най-сетне можеха да започнат работата.

— Знам това-онова за вашия патрон лорд Гроувър — каза Варезе. — Всички знаят. Надявам се, че ще успеете да... да държите нещата под свой контрол.

— Ще се постарая — обеща Барнаби. Знаеше какво иска да каже Варезе: „Внимавай с този милионер, той е куку, луд по удоволствията, потенциално безотговорен“. Знаеше, че Варезе го съжалява, задето се унижава пред този човек заради парите, но освен това знаеше, че Варезе е практичен човек и разбира необходимостта.

— Споменавам го — каза Варезе, — защото страната ни преминава през фаза на бързо самоосъзнаване. Всякаква публична изява, която влияе негативно на проектите за възстановяване на паметниците на културата или която намеква, че не се отнасяме добре с историческото си наследство, ще ни принуди да отменим експедицията ви. Ще бъде тъжно, ако например Дейли Телеграф

публикува снимка на лорд Гроувър, седнал на раменете на колоса на Мемнон, размахал бутилка джин. Тогава няма да имам избор.

— Разбирам.

Чаят дойде, чаши с течност, в която плуваха ментови листа. Горещите чаши бяха поставени в бакърени пръстени, за да могат да се държат. Барнаби си сложи две бучки захар и започна бавно да го разбърква.

— Само още едно нещо — каза Варезе, докато отпиваше от чая си без захар. Захарта беше оскъдна в страна, която произвеждаше огромни количества захарна тръстика. Всичко беше за износ. — Поискахте да разположите лагера си в близост до Долината на царете. Това няма да е възможно, в момента концесията се държи от Хайделбергския университет и там не може да се провеждат едновременно две разкопки. Предложих лагерът ви да се разположи близо до Деир ел-Бахри, можете най-напред да работите в гробниците на благородниците или да пътувате до долината. Имате ли средства за кола?

— Мисля, че е осигурен ленд ровър.

— О, добре. Значи няма проблем.

След това, когато Барнаби си тръгна, Варезе остана на бюрото си, загледан в един празен лист, потупвайки го с молив. Чувстваше се странно тревожен, макар че не можеше да определи точно защо.

Барнаби беше странен тип, помисли си той. Толкова тесногръд в целите си, толкова ограничен в идеите. Египет беше пълен с големи проекти, а той искаше разрешение да влезе в гробниците на благородниците и царете в Луксор, за да преведе наново някои йероглифи, които никога не са били копирани, а само преведени на място.

Вярно беше, че Барнаби беше превъзходен лингвист и досегашните му повторни преводи бяха хвърлили светлина върху много неща. Вярно беше, че планираше да направи голям фотографски атлас с рисунките и йероглифите в региона, труд, който щеше да е от полза за науката — и който би могъл да се издаде като прекрасен скъп албум за масичките пред диваните на американците. Вярно беше, че той двусмислено намекваше за откриването на следите на изгубения тунел, свързвал Долината на царете с външния свят.

И все пак, въпреки намеците и незначителните надежди, проектът си оставаше дребен. Как можеше да е толкова ентузиазирани? Когато Варезе разговаря с него, човекът направо трепереше от възлнение.

Варезе не разбираше. Самият той беше професионален археолог и единственото, което го караше да се развълнува, бяха разкопките. Това беше приключение, да копаеш в пустинния пясък, да изравяш стени, сгради, паметници, да гледаш как откритията излизат на бял свят, как се напасват, да се събуждаш всяка сутрин с напрегнато очакване да видиш какво ще намериш.

Въздъхна. От дванайсет години не беше имал време да се включи в разкопки.

А защо Барнаби бе избрал лорд Гроувър за свой благодетел? Варезе не можеше да си представи по-непредсказуем, ексцентричен и неприятен източник на средства.

Несъмнено Барнаби беше напълнил главата на Гроувър с куп глупости за изгубения тунел и загадъчните проклетия и заклинания, скрити в йероглифите. Сигурно бе напомнил на Гроувър за славата на лорд Карнарвън, който работил с Картър в гробницата на Тутанкамон.

И все пак защо Гроувър? И защо толкова неамбициозен проект? Варезе поклати глава — Харолд Барнаби беше много странен човек.

Харолд Барнаби седеше в хотелската си стая, полупиян, изтощен и тържествуващ. Опитваше се да съчини телеграма до лорд Гроувър. Нещо подобаващо безлично, което да покаже, че никога не се е съмнявал, че ще получи официално одобрение.

Всъщност цяла седмица Барнаби бе умираше от страх. За него проектът изглеждаше пълен с пропуски, изпъстрен с противоречия. Беше сигурен, че Варезе ще го разкрие и ще се сети, че става нещо нередно. Беше разчитал на разочарованието на Варезе по отношение на новите разкопки и новата информация за Древен Египет. Тези предубеждения можеха да заслепят човек.

Варезе се беше хванал. Беше налупал въдицата. Последната сериозна пречка бе премахната от пътя им.

10. ДОКУМЕНТИ

РЕДАКТИРАН ЗАПИС НА НОВИНАРСКАТА ЕМИСИЯ НА ТЕЛЕВИЗИЯ БИ БИ СИ. 30 СЕПТЕМВРИ, ЛЕНТА ЗА ИЗЛЪЧВАНЕ ПО РАДИО БИ БИ СИ 2.

Хю Гаулинг: Днес традицията на британско участие в разкопките в Древен Египет бе възобновена с пристигането в Кайро на лорд Гроувър, пети ърл на Уийтстън. Лорд Гроувър финансира и взема участие в нова експедиция, наскоро одобрена от Кайро. Нашият кореспондент Джефри Констабъл го интервюира при пристигането му в Обединената арабска република.

(откъс от видеозапис на интервюто от летището)

Констабъл: Намираме се на летището в Кайро с лорд Гроувър, пети ърл на Уийтстън, джентълмен, добре познат на мнозина от нашите зрители. Може ли да ви попитам, лорд Гроувър, какво точно очаквате да намерите?

Гроувър: Както знаете, разкопките ще са в Луксор, близо до древна Тива. Това е богат и известен район в археологическо отношение.

Констабъл: Има ли нещо конкретно, което се надявате да откриете?

Гроувър (прави жест с ръка): Дворци... империи... може би нищо. Каквото ни даде неохотно земята.

Констабъл: Колко време ще продължат разкопките, сър?

Гроувър: Не може да се каже и не бих искал да давам оптимистични прогнози, тъй като всяка прогноза е най-вероятно грешна.

Констабъл: Ако все пак откриете нещо важно, то в Британския музей ли ще отиде?

Гроувър (строго): Скъпи приятелю, този проект се провежда с любезното съдействие на правителството на

Обединената арабска република. Решението за разполагането с каквито и да е артефакти е в техните вещи ръце.

Констабъл (без да трепне): Разбрах, че подготовката на експедицията тече с пълна пара. Кога ще започнете работа?

Гроувър (вее си пред лицето с вестник): Не и докато не захладнее, надявам се.

Констабъл: През цялото време на проекта ли ще останете?

Гроувър: Много би ми се искало, но не съм сигурен, че ще бъде възможно.

Констабъл: Виждам, че ви придружават няколко млади дами...

Гроувър: Близки семейни приятелки.

Констабъл: И те ли ще участват в разкопките?

Гроувър: Такова е съкровеното ми желание. Това би било отлично възпитателно преживяване.

Констабъл: В навечерието на това вълнуващо приключение имате ли някакви последни мисли, надежди или страхове?

Гроувър: О, да, страхове, много страхове.

Констабъл: Какви по-точно?

Гроувър: Проклятието на фараоните!

(Смях)

Хю Гаулинг: Лорд Гроувър, в интерес на истината, отказва да разкрие точното естество на експедицията, но от сигурни източници научихме, че се надява да открие изгубения тунел, който свързвал Долината на царете с погребалните храмове край Нил. Между тукашните авторитети има съществени разногласия по въпроса дали такъв тунел наистина е съществувал, и лорд Гроувър може веднъж завинаги да сложи край на тези спекулации.

Сър Родерик Торп-Тревър, куратор на египетските старини в Ашмоловия музей, каза: „Желая им късмет“.

Писмо, получено от Робърт Севре в Американ Експрес, площад „Синтагма“, Атина, след представяне на паспорт.

Национална банка
Женева, Швейцария
28 септември 19...
Г-н Робер Севре
Американ Експрес
Атина, Гърция

Уважаеми г-н Севре,

Съгласно указанията Ви, на Ваше име беше открита сметка. Ще чакаме допълнителни инструкции от Ваша страна. Бихме искали да Ви уведомим, че отменихме правилото единичните трансакции, надвишаващи два милиона американски долара, да налагат лично представяне на съответния идентификационен документ. Вместо това само за депозитни трансфери ще се приемат написани на ръка писма.

Надяваме се, че това ще срещне Вашето одобрение,
Жорж Лемарк
от името на Националната банка

Съдържание на сейф номер 423–88, Национална банка на Гърция, нает от Робърт Пиърс, американски паспорт номер D098177:

Един бразилски паспорт на името на Робърт Севре. Наем за три години, считано от 29 септември, платено авансово.

30 септември 19...
за незабавно пускане

**СТЕНОГРАМА ОТ ИЗЯВЛЕНИЕТО НА Д-Р АЛИ ВАРЕЗЕ,
ДИРЕКТОР НА СЛУЖБАТА ПО СТАРИНИТЕ, ЕГИПЕТСКИ МУЗЕЙ,
КАЙРО, ОАР.**

С огромно удоволствие правителството и народът на Обединената арабска република подкрепят експедицията на доктор Харолд Барнаби за проучването на гробниците на благородниците и фараоните в Луксор. Нашите искрени пожелания за успешното начинание съпровождат групата.

Историята на Египет е изумителен етап от историята на цялото човечество и всички хора трябва да споделят като братя вълнението в началото на такъв проект. Знаково е, че по същото време, когато едни работят по язовира в Асуан за подобряване на живота на човечеството в настоящето, други работят в Луксор, за да разберем по-добре човечеството в миналото.

II ТЪРСЕНЕТО

Злото не е нищо ново.

Арабска пословица

1. КАЙРО

Първото, което съвременният пътешественик вижда от Египет, е завладяващо: летището в Кайро, разположено в равния кафяв пясък на пустинята, която се простира на километри сред притихналата жега. Това е пейзаж, който определено излъчва усещането за непроменено, безкрайно безвремие.

Пиърс долетя от Атина с витлов самолет на полските авиолинии — мръсна, тътнеща машина, която недоволно заподскача по пистата в Кайро и изсипа пътниците си в късната следобедна горещина. Авиолиниите съвсем наскоро бяха започнали да летят до Кайро, и то само по една причина — за да превозват в страната руски техници, които да работят по язовира.

Летището беше хубаво, почти прекрасно, с едва доловимата натруфеност на модерните египетски постройки, които караха хората да изглеждат като джуджета и контрастираха с бедността им. Мраморните подове бяха лъснати, а фризовете — монументални, но доставката на багажа куцаше, а митническите служители бяха лениви и заядливи. Той се радваше, че има виза от първото си посещение. Пътуващите, които планираха да си купят визи на летището, май щяха доста да почакаат.

Той се отби в банката на излизане и смени малко пътнически чекове за египетски паунди. Банката беше закъсала с дребните — характеристика на всички банки в страната — и му платиха последните няколко пиастри в пощенски марки, като лаконично го посъветваха да изпрати картички у дома.

Той погледна парите. Банкнотите бяха добре, но монетите бяха с цифри, изписани на арабски. Не ги разбираше преди, не ги разбираше и сега. Всички му се струваха еднакви. Излезе и хвана такси към града.

Пътуването траеше половин час по правата магистрала. Слънцето залязваше, обагряйки небето в розово, после в червено, после изведнъж в черно. Немаше облаци и залезът изглеждаше доста неприветлив. Шофьорът на прекрасен английски му каза как през

войната пустинята в този регион била огромен британски бивак. Пиърс не го слушаше.

Земята беше равна, пуста, ветровита, нямаше растителност, никаква следа от живот.

Влязоха в покрайнините на града, минавайки по широките улици, покрай които се кипреха елегантни имения, построени във викториански стил. Финикови палми нежно се полюшваха на вечерния бриз. Трафикът се съгъстваше в криволичещо ято черно-бели таксите фиат, повечето очукани. Имаше малко частни коли.

Накрая се озоваха в сърцето на Кайро, шумен, бучащ, пращен град. Тротоарите бяха претъпкани с пешеходци — бизнесмени с костюми, търговци и магазинери с местни галабии, раирани като пижами. Всички разговаряха, жестикулираха, движеха се. Беше мъжка тълпа — само от време на време Пиърс виждаше жени, основно чужденки.

Продължиха по булевард „Сюлейман паша“, покрай статуята на онзи човек, французин на име Ферие, който модернизирал армията на Мохамед Али. Стигнаха до централния площад на Освобождението, преименуван след революцията от юли 1952 година. Тук във вечерния въздух бликаха фонтани, дрънчаха трамваи и автобуси ръмжаха в облак сиви изгорели газове. Върху сградите, гледащи към площада, имаше ярки неонов табели на арабски и английски, рекламиращи TWA, Ролекс, LOT (полските авиолинии) и бира „Асуан“.

Таксито се качи по рампата пред тамошния „Хилтън“.

Той се върна.

— Робърт Пиърс — каза той на рецепцията.

Ниският тантурест мъж му се усмихна любезно.

— Паспортът, моля.

Пиърс му го подаде.

— Подпишете тук, моля. — Мъжът му подаде формуляр и повика пиколото, което се появи веднага. Мъжът връчи паспорта на момчето и то излезе.

Пиърс не мигна. Знаеше какво става — момчето щеше да занесе паспорта за регистрация в полицията. При първото си посещение той се беше развълнувал.

— Хей — беше казал, — къде е тръгнал с това?

— В полицията. Трябва да ви регистрираме. Ще ви го върне.

— Да има късмет да не го върне — се бе заканил Пиърс.

После мъжът бе казал:

— Един египетски паунд, ако обичате.

— Защо?

— Цената на регистрацията. Хотелът го прави като услуга за гостите, но ако не желаете да платите, можете да се регистрирате сам. Но опашките са дълги и...

— Няма значение — бе отвърнал Пиърс, подавайки на мъжа еднопаундова банкнота.

Сега бръкна в портфейла си и без да го молят, плъзна банкнота от един паунд по плота.

— О — усмихна се рецепционистът. — Идвали ли сте преди?

— Да — каза Пиърс. — Идвал съм.

Стаята му беше внушителна. С хубава гледка към крайбрежието на Нил. На юг се виждаха другите два големи хотела в Кайро, „Семирамис“ и „Шепърдс“. И двата бяха някак безвкусни, напомняха му на Маями Бийч.

На вратата се почука. Влезе момче и му подаде паспорта. Пиърс го прелисти и откри малък печат на страница 13 под визата за ОАР. Пишеше нещо на арабски, после на английски — регистрацията за три дни, а после още на арабски. Сви рамене. И първия път печатът изглеждаше така.

Телефонът иззвъня.

— Ало?

— Робърт? Гроувър е, в 452 съм. Ще се качиш ли?

Гроувър отвори вратата.

— Робърт, така се радвам да те видя.

Пиърс се намръщи. Ставаше нещо — инстинктивно погледна над рамото на Гроувър, питайки се дали в стаята няма още някой. Беше празна.

— Влизай, момчето ми, влизай. — Гласът му беше изкуствено весел. — Питие, разбира се.

— Разбира се — каза Пиърс, още смръщен.

— Направих доста странно откритие — каза Гроувър, — което реших, че може да те заинтересува.

— Така ли?

— Да. — Той приготви питието. — Разбираш ли, това е доста важно — о, проклетие, свършил ми е ледът.

Пиърс погледна кофата за лед — беше наполовина пълна. Канеше се да каже нещо, когато Гроувър сложи пръст на устните си и поклати глава.

— Преди да ти кажа какво открих, нека да се обадя да донесат още.

Отиде до телефона, вдигна го и го обърна с дъното нагоре. Пиърс видя малък черен предмет, закачен отдолу.

— Румсървис? Донесете лед в 452, моля. Страшно съм ви благодарен. — Затвори. — Сега идва. А сега за откритието, питах се...

— Не мога да говоря за бизнес без питие — каза Пиърс. — Да отложим за минутка. — Извади бележника си и написа: *Кога разбра?*

— Както кажеш, Робърт. Видя ли каква гледка! Стаята ми май е по-високо от твоята.

Гроувър взе бележника. *Вчера сутринта. Нищо не е изтекло, но насмалко.*

Пиърс стана с бележника в ръка.

— Прекрасна гледка. Това е второто ми посещение в Кайро. Градът е великолепен. — *Сигурен ли си, че работи?*

— О да, да.

— Нямам търпение да го разгледам по-подробно.

— Мило момче, трябва да го направиш. Това е абсолютна необходимост. — *Как е твоята стая?*

Не съм проверил.

— Може би трябва да изчакаме до ноември, за да разгледаме града, както се полага. Тогава ще е по-хладно.

— Май си прав. — *Нека просто да си бърбим.*

— Така мисля — каза Пиърс. — Как върви подготовката?

— Прекрасно. Смятам, че ще сме готови да тръгнем след около седмица. Много е вълнуващо.

— Така е.

На вратата се почука. Сигурно беше румсървисът с леда. Пиърс взе бележките и ги натъпка в джоба си, докато Гроувър отваряше.

— Нямам никаква представа какво става — каза Гроувър. Вървяха към хотела на Барнаби. — Умът ми не го побира.

— Странно е — съгласи се Пиърс. — Не бяха сложили бръмбар в моята стая. Мислиш ли, че правителството те подозира?

— Не виждам защо. Във всеки случай, ако душат, ще чуят единствено куп многозначителни шумове. Бях зает с момичетата си — каза Гроувър.

— Е, каквото и да правиш, не докосвай микрофона — каза Пиърс. — Прави се на чист, докато се махнем оттук.

— Съгласен съм.

— Добре дошли — каза Барнаби. — Радвам се да те видя, Робърт. Добре ли пътува?

— Много. — Пиърс извади бележника си и написа: *В стаята на Гроувър има бръмбар. В твоята?*

Барнаби я прочете и сви рамене.

— Заповядайте, разполагайте се. Не е „Хилтън“, боя се, но ще трябва да се примирим.

— Какво имаш за пиене? — попита Гроувър. Обикаляше стаята, надничайки зад картините, под первазите на прозорците, над вратата, под мивката. На лицето му играеше усмивка.

Харесва му, помисли си Пиърс. За него това е част от играта.

— Само малко бърбън.

— Бърбън?

— Американско питие.

— Колко отвратително. Мислех, че са спрели да пият бърбън, когато са убили Дивия Бил Хикок. Това същото ли е, дето има вкус на скоч и меласа?

— Ако искаш.

— Искам, разбира се. Стаята е наред, между другото. Така че може би прикритието ни не е гръмнало.

Шпионските приказки дразнеха Пиърс, но той не каза нищо.

— Защо според вас се заяждат с мен?

— Не знам — каза Пиърс. — Може би лицето ти не изглежда почтено.

— Така ли мислиш? — Той се изкиска доволно.

Влезе Никос, след няколко минути последван от Конуей. Поздравиха се набързо. Пиърс извади карта на Луксор и я разгъна върху леглото.

— Всички сте запознати с първата част на операцията. Сега искате да разберете какво ще правим с онова, когато го намерим. — Той погледна към лорд Гроувър. — Ти позна оная вечер: ще прекараме съкровището с кораб по Нил. Можем да го натоварим по тъмно и да го изпратим. На сутринта, ако правителствените инспектори се появят, ще сме чисти като сълза и с празни ръчички.

— Откъде ще вземем лодка? — попита Никос.

— Нагоре по течението. Ще откраднем рибарска фелука от Асуан и ще се спуснем с нея надолу. Никой няма да ни свърже с лодка, открадната на двеста мили от нас. Египтяните непрекъснато крадат, доколкото разбрах, а и дървото не стига.

Барнаби слушаше, клатейки глава.

— Какво има?

— Знаеш ли колко са големи тези лодки? Не особено, мога да те уверя. А когато открили гробницата на Тутанкамон, само съкровището от преддверието напълнило четири товарни железопътни вагона. Ще ни трябва цяла флота от малки лодки.

— Не, трябва да мислим по втория си проблем — каза Пиърс. — Как да обърнем съкровището в суха пара. — Той огледа групата. — Барнаби предложи да го продадем на частни колекционери. Това е прекалено трудно, а и няма как да не се разчуе. Никос несъмнено може да намери прекупвачи, но ще загубим голям процент от общата стойност. Какво да правим?

Той направи драматична пауза.

— Добре, за бога — каза Гроувър, докато пуфтеше с пурата си. — Какво да правим?

— Ще го продадем на този, който най-много иска.

— На Египет ли?

— Разбира се. Изпращаме им писъмце, няколко снимки на гробницата и една-две дрънкулки на стойност около дваисет хиляди долара. Съобщаваме им за откритието си и им даваме четиридесет и

осем часа да прехвърлят петдесет милиона долара в банковата сметка в Женева, която открих. Може мимоходом да споменем, че след четиридесет и осем часа съкровището или ще бъде претопено, или предложено за продажба in toto на световните музеи. Първият в списъка според мен трябва да е музеят в Тел Авив.

В стаята се възцари мъртво мълчание. После Конуей се разсмя.

— Прекрасно — каза той. — Просто прекрасно.

— За четиридесет и осем часа — продължи Пиърс — правителството няма да има време да търси съкровището ни. Няма да има време да гони мародерите. Няма да има време да направи друго, освен да осигури мангизите и да ги прати в Женева. Можем да уредим трансфера на парите от там с писмо. Не могат да ни проследят. Ще стане толкова чисто и анонимно, колкото е възможно.

— Добре — каза Никос. — Но все още не си обяснил как ще изкараме това чудо от страната.

— Там е номерът — няма да го изкарваме. Съкровището няма да напуска Египет.

Настъпи продължително мълчание, след което Барнаби каза:

— Но няма ли да се сетят? Няма ли да се сетят, както и ние, че е почти невъзможно да бъде изнесено от страната? Когато получат писмото, няма ли да предположат, че е още в Египет?

— На тяхно място ти би ли? — Пиърс поклати глава. — Не мисля, че би рискувал. Не и когато си изправен пред перспективата да го претопят или да го изложат в Израел. Ако са свършено сигурни, че съкровището съществува — а ние ще се постараям да ги убедим — те трябва да действат, както желаем ние. Няма избор. Залогът е огромен.

Барнаби стана и закрачи из стаята. Допуши цигарата си, без да каже нищо, превъртайки плана в ума си. Беше хитър, хитър като оригиналните йероглифи. Приемствеността на хитрината някак му допаднаше.

— Окей. Какво да правим?

— Натоварваме част от съкровището — не цялото — на лодка и се спускаме към Кайро. Вземаме само най-ценните предмети. Това ще е застраховката ни, в случай че планът се провали. Ако египтяните решат да не плащат, ще имаме нещо срещу усилията си. Вероятността да постъпят така е минимална, толкова минимална, че мислех да не

вадим нищо от гробницата. Но смятам, че е най-добре да сме разумни, дори това да ни създаде неприятности.

— Когато стигнем в Кайро, скриваме съкровището или в града, или в пустинята наоколо. Не би трябвало да е трудно да намерим къде. Когато е на сигурно място, изпращаме писмото си. Дотогава ще сме се върнали в Луксор, където ще продължим да копаем невинно още няколко месеца. Правителството в Кайро ще открие съкровището и ще има невероятна публичност. Ще се чувстваме глупаво, че работим усърдно по такъв тесногръд проект, когато това великолепие през цялото време е било направо под носа ни. Но ще вдигаме рамене и ще говорим неясно за напредъка на науката чрез обикновени стъпки. Половин година след това ще сме богати.

Пиърс се усмихна. Останалите му отвърнаха.

— Имаме ли окончателно разрешение от онези по старините? — попита той Барнаби.

— Да. Всичко е готово. Ленд ровърът е натоварен с всичко необходимо. Никос ще го откара в Луксор сутринта. Можем да отидем там със самолет вдругиден.

2. ЛИЗА

Пиърс закусваше сам на следващата сутрин, когато при него седна едно момиче. Беше със синя ленена рокля без ръкави, която обгръщаше гърдите и тънката му талия. Дългата му тъмна коса беше спусната покрай лицето, очите му бяха невероятно тъмносини.

— Ще повикате ли келнера? — попита момичето. Гледаше го открито. — Надявам се, че не възразявате срещу малко компания. Исках да се запозная с вас. — Акцентът ѝ беше британски.

— Съвсем не — каза Пиърс, докато си палеше цигара. — Казвам се Робърт Пиърс.

— Знам — каза тя. — Аз съм Лиза Барет.

И той се сети: личната секретарка на лорд Гроувър. Какво друго да очаква от Гроувър, помисли си той. Огледа я, докато тя си поръчваше кафе и яйца. Когато тя отново го погледна, той каза:

— Лорд Гроувър има отличен вкус.

— Това комплимент ли е? — попита тя. — Или злобна забележка по мой адрес?

— И аз се чудя.

— Мислех, че вие сте човекът, който знае всички отговори.

— Само някои.

Тя разгъна салфетката в скута си.

— Е, тогава продължавайте да се чудите.

— Харесват ли мъже, които знаят всички отговори?

— Не съм виждала такива — каза тя. — Затова исках да се запозная с вас.

Той я гледаше как се храни. Имаше необичайно лице, тъмни вежди, които водеха към фин прав нос и великолепно устни. Високи скули. Изглеждаше доста египетски, помисли си той.

— Бихте ли желали — каза той — да ме придружите на обиколка из града?

— Да — каза тя без колебание. — С огромно удоволствие.

Взеха такси до цитаделата в източния край на града. Джамията на султан Мохамед ибн Калаун се издигаше величествено зад високите с цвят на охра стени на крепостта, която все още приютяваше войници. Пиърс мина през джамията заедно с Лиза и излязоха на една тераса, откъдето пред погледа се разкриваше цяло Кайро. В далечината се издигаха сивите туловища на пирамидите, които накъсваха хоризонта.

Тя стоеше до него до парапета и гледаше надолу.

— Ужасно е голям — каза тя. — Не го очаквах.

— Това е най-големият град в Африка и десетата по големина столица в света — каза Пиърс. — Три и половина милиона души. По-голям от Париж.

— Научили сте си домашното — каза тя. Посочи една джамия наблизо. — Какво е това?

— Джамията на султан Хасан.

— А онова?

— Джамията на ибн Тулум.

— Наистина си знаете урока. — Тя тръгна покрай парапета.

Харесваше му да я гледа как ходи.

— Онова там Гиза ли е? — Тя посочи няколкото пирамиди на юг.

— Не, това е Сахара. Гиза е ето там.

Имаше чувството, че тя го изпитва по някакъв странен начин, че го проверява. Често забелязваше, че го гледа внимателно — цяла сутрин бе така. Зачуди се на колко е години. Не можеше да се определи — на двайсет и четири, на двайсет и осем, може би дори на трийсет. Тя отметна черната коса от лицето си.

— Имате ли цигара?

Той ѝ подаде и ѝ даде огънче. Наистина беше смайващо красива. В нея имаше нещо невинно, което му допаднаше.

Внезапно от едно от минаретата проехтя гласът на мюезина, който с песента си приканваше правоверните мюсюлмани към молитва.

Една след друга джамиите подеха този зов. Той се понесе над града, нежен и напевен, смесен с вятъра.

— Господи — каза тя, — невероятен звук. Толкова е... чуждоземен.

Той кимна. Сети се за нещо, което бе казал Барнаби в момент на пиянско веселие: „Кайро, градът с хиляда минарета, където призивът

за молитва се чува пет пъти на ден вече хиляда години“.

— Били ли сте тук преди? — попита тя.

— Да, веднъж.

— Пътувате много. — Прозвуча като твърдение.

— Да.

— Харесва ли ви?

— Предполагам.

Той се почувства неудобно.

Вървяха по някаква улица, загледани в лицата на тълпата. Забележително разнообразие — бледи европейци с делови костюми, местни египтяни със смугла кожа и прави носове, чернокоси и по-светлокожи хора от турски и персийски произход, яки виолетово-черни нубийци от Долен Египет и Судан, тук-таме по някой строен негър от нилските племена навътре в Африка. Имаше забулени жени и такива с тесни поли, грим и високи токове и навсякъде имаше деца, които тичаха и се вкопчваха в дрехите ти с протегнати длани, молейки за бакшиш.

В Египетския музей разгледаха мумиите — всички струпани в една стая. Един екскурзовод им разказа за всяко изпито, изопнато лице. На Пиърс му се стори странно да гледа лицата на могъщи и властни мъже, мъртви от над три хиляди години. Някои от тях все още изглеждаха царствено.

Например Секенре, който обединил Египет около 1550 година пр.н.е. и прогонил нашествениците. За него се разказвали приказки векове по-късно, мумията му пазеше белезите от битките, ужасяващо осакатено лице и череп.

Но най-впечатляващ беше Рамзес II. Кожата беше почерняла от излагането на въздуха, косата — сплъстена, тялото — съсухрено. Дори в смъртта решителната брадичка и стиснатата уста показваха без съмнение, че този човек не е бил кой да е. Рамзес II бе построил великия храм в Абу Симбел, беше управлявал Египет със силна ръка в продължение на шейсет и седем години и беше станал баща на 150 деца. Той беше фараонът от историята за потисничеството в Библията и бе управлявал с желязна ръка, един от най-известните царе в цивилизация, просъществувала хиляди години.

След това минаха през галериите, в които бе изложено съдържанието на гробницата на Тутанкамон. Сякаш нямаха край — витрина след витрина с накити, злато, разкошни орнаменти. После, когато излязоха, минаха покрай една клекнала на улицата жена, която кърмеше бебето си, вперила празен поглед пред себе си. По лицето на бебето пъплеха мухи.

— Не е честно — каза Лиза.

Климатикът тихо жужеше в хотелската му стая. Щорите бяха спуснати и спираха следобедната светлина, придавайки на стаята топъл жълтеникав оттенък. Но беше прохладно. Пиърс седеше на един стол и гледаше как момичето спи в леглото. Беше заспала права, докато си говореха след обяда. Той беше виновен, както винаги говореше твърде много.

Беше я сложил да легне. Тя беше възразила сънено, но скоро отново бе заспала. Полата ѝ леко се беше вдигнала, оголвайки стегнато бедро над трапчинката на коляното. Спеше дълбоко, невинно.

Странно момиче. Тя изглеждаше объркана най-вече от обиколката им из града. Е, помисли си той, градът си беше объркващ — толкова голям, толкова беден, с такива резки контрасти и противоречия.

И той явно беше заспал, защото сънуваше огромна златна стена, после стая, после широка пещера с размерите на футболно игрище, всички матовожълти. И видя да се носи пред него в купеста мъгла ухилено лице над потрепващи гърди и хилещите се смугли лица от тълпата, които се сляха с първото лице в чертите на стара беззъба вещица с гротескно сбръчкана уста. После едноок мъж, който се олюляваше по улицата, и човек с патерици. И шум на самолет, монотонно бръмчене.

Отвори очи и чу климатика. Лиза беше седнала на леглото и го гледаше.

— По-добре ли си? — попита той.

— Да — каза тя, докато ставаше. — Но роклята ми се е измачкала. Колко време спах?

— Не знам. И аз съм заспал.

— От слънцето е — каза тя, влизайки в банята. — Къде съм си оставила чантата?

— До лампата. — Пиърс се чувстваше странно щастлив. Фактът, че бяха заспали заедно, му даваше усещането за неочаквана близост, което беше приятно. Той я гледаше как си взема чантата и влиза в банята. Отиде след нея. Тя се решеше.

— Мисля, че бих искал да те опозная по-добре — каза той.

— Има предостатъчно време за това.

— Какво ще кажеш за вечеря?

— Съжалявам, но трябва да пратя куп писма, преди утре да напуснем Кайро. Ще вечерям в стаята си.

— Сериозно ли?

— Напълно. — Тя прибра гребена в чантата си и я затвори. — По-добре веднага да започвам.

„Бързаш да си отидеш, помисли си Пиърс. Почувствала си същото като мен.“

Изпрати я до вратата.

— Благодаря, че ми предостави леглото си.

— Няма защо. Съжалявам, че нямаше как да е по...

— Нямаше как. Ще се видим утре сутрин. — Тя се усмихна отново и си отиде.

Той се върна в стаята и седна на леглото, потънал в мисли за нея по-дълго, отколкото си даваше сметка.

Към десет вечерта, докато си стягаше багажа за самолета, в стаята му, без да почука, влезе момиче. Той я позна като едно от момичетата на Капри — ниска блондинка с къса коса и стегнато телце. Стоеше изпъчила гърди закачливо, полюшвайки бутилка шампанско в ръка.

— Компания? — попита тя.

— Не, благодаря — каза Пиърс. Мъчеше се да прибере ризите си така, че да не се измачкат. За толкова години така и не се беше научил как.

— Не ти ли се пийва шампанско през последната ни вечер в цивилизацията?

— Много си мила — каза той, — но не съм в настроение.

— Няма нищо — каза тя ведро. — Ще се справя с това. — Започна да бели станиола около тапата и да разхлабва телчетата. — Имаш ли чаши?

— Моля те — каза Пиърс. — Тази вечер предпочитам да съм сам.

Момичето сви рамене и излезе.

След няколко минути той получи обаждане от Гроувър, който звучеше обидено.

— Слушай — каза Гроувър, — ти не вярваш ли в Дядо Коледа? Не се случва често да имам комунистически пориви.

Пиърс изпита единствено умора. Въздъхна и каза:

— Ако не вярвах в Дядо Коледа, нямаше да съм тук.

— Знам къде е проблемът. Мислиш, че ти си Дядо Коледа. Ще получиш комплекс, момчето ми.

— Върви по дяволите.

— Сънуваш злато, а?

— Ще се видим утре сутрин — каза Пиърс и затвори. Седна на леглото и запали цигара.

Утре щяха да са в Луксор.

3. ЛУКСОР

Първото, което човек си купува в Луксор, е малка метличка, която прилича на прахочистачка от пера. Пазарната цена е двајсет и пет пиастри, или грубо към петдесет цента, и си струва.

Мухите в Луксор за много зли.

През следващите дни Пиърс се научи да прави всичко с една ръка — да снима, да яде и да пие, да чертае графики и да си води бележки. С другата ръка използваше метличката, за да пъди мухите от лицето си, далеч от очите и устата. Човек бързо научава това в Луксор.

На летището нямаше вятър, само суха, трептяща жега, която се носеше като мараня над пясъка, изкривявайки червените варовикови скали на хоризонта. Взеха такси до центъра на града и по пътя почти не разговаряха.

Лорд Гроувър изглеждаше дълбоко отвратен. Седнал на задната седалка между двете момичета — русото и черноокото малайзийче — той гледаше пращните сгради, покрай които минаваха, помирисваше торта по улиците, виждаше магарешките каруци, кокошките, мръсните хора и очуканите велосипеди.

— Луксор — изсумтя презрително. — Перлата на Нил.

Конуей се усмихна.

— Е, погледни го от друга страна. Щом е достатъчно добър за фараоните, значи...

— Все тая.

Градът беше малък, въпреки че някога бил най-големият град на юг от Кайро. По-точно преди три хиляди години, когато Кайро се наричал Мемфис, град на разкош, гордеещ се с огромен сфинкс от чист алабастр. Луксор бил Тива, фантастичният некропол на империята, стовратата Тива на Омир.

Пиърс погледна през прозореца и видя как едно момче се обръща с гръб към улицата и пикае на стената на някаква сграда, друг човек мина покрай него с клетка с птици, закрепена на главата — гълъби или кокошки.

— Тук животните се продават живи — каза Лиза, изразявайки мислите си на глас.

— Нямаат хладилници — каза Конуей. — Ако е мъртво, се разваля.

Лорд Гроувър въздъхна.

Минаха по единствената главна улица в града, покрай рушащата се гара на железницата към Нил. Тук, до реката, се издигаше големият храм — храмът на Луксор — и трите хотела, за които им бе казал Барнаби. Единият беше нов и модерен, с климатици, които стърчаха на всеки прозорец. Изглеждаше примамливо.

— „Уинтър Палас“? — попита шофьорът. Беше преценил пътниците си и стигнал до извода, че имаха резервация в най-добрия хотел.

— Не — каза Пиърс. — Минаваме реката.

— Но първо в хотела?

— Не, към реката.

— Сега?

— Ние сме археолози — обясни Конуей.

Ченето на таксиджията увисна и той аха-аха да се разсмее. После си затвори устата и кимна. Зави и подкара край реката далеч от хотелите.

Докато пътуваха покрай Нил, таксито подмина олющени рекламни табели на казино „Рамзес“ и казино „Луксор“. Пиърс предположи, че това значи кафене нощен клуб, а не хазартно заведение. Гроувър погледна и изстена.

Стигнаха ферибота, шофьорът пренесе багажа им и го натовари на борда. Другите пътници, до един туристи, ги гледаха любопитно — те знаеха, че единствените хотели са от тази страна на реката. Гроувър плати на шофьора и всички се качиха на ферибота, който лениво се плъзна по Нил.

Пътуването беше по-дълго, отколкото очакваше Пиърс. Водата беше гладка като езеро, носът пореше чисто напред.

Покрай тях преминаваха доста местни фелуки с кърпени отново и отново платна.

— Колко е широка реката тук? — обърна се Гроувър към Пиърс.

— Не знам. Към петстотин метра може би.

— Четиристотин и петдесет — каза Лиза.

— Научила си си уроците — каза Пиърс.

Приближавайки се до отсрещния бряг, те видяха облечени в черно жени, които идваха на реката за вода, крепейки красиво на главите си глинени делви. Пиърс ги снима. Няколко жени го видяха и му се разкрещяха ядосано, вдигайки фереджетата пред лицата си.

— Не обичат да ги снимат — каза Барнаби. — Както редица суеверни народи, те смятат, че ако някой улови образа им, им отнема нещо. Така го възприемат — все едно заграбваш нещо, което си е тяхно.

Слязоха от ферибота на западния бряг и натовариха багажа си в друго такси. То беше много стара кола, която Пиърс свързваше с гангстерските филми. Беше преобоядисвано няколко пъти и сега беше очарователно бледомораво. Вътрешността беше претапицирана със зелена изкуствена кожа. Миришеше на плесен.

— Къде отиваме? — попита Гроувър, сбърчил нос.

— Долината на царете? — попита шофьорът. — Долината на цариците? Гробниците на благородниците? Храмът на...

— Храмът на Хатшепсут — каза Пиърс.

— А, храмът на Хатшепсут — повтори шофьорът. Няколко минути псува колата си, натискайки газта, докато тя най-сетне оживя с ръмжене и се разтrese като човек, събудил се в студа.

Потеглиха.

Пътят минаваше през зелени поля със захарна тръстика. Покрай тях се поклащаха камили, натоварени с тръстика, подкарвани от момчета, размахващи дълги пръчки. Колата вдигаше прах. Пиърс с интерес наблюдаваше камилите — никога не беше виждал камила, освен в зоологическата градина. Тук те бяха навсякъде и хората ги приемаха за естествено превозно средство.

— Не са ли смешни? — каза Лиза. — Изглеждат толкова глупави, но достойни. Сигурно защото ни гледат от високо.

Преминаха напоителен канал, канала Ел-Фадлях според шофьора, и поеха по нов път, успореден на друг по-малък канал. В зелените поля имаше водни колела, задвижвани от търпеливи, тежко стъпващи водни биволи. Други кладенци се обслужваха на ръка.

Скоро напуснаха плодородната област край бреговете на Нил и навлязоха в пустинята. Тук-там се виждаха стада кози, но това беше всичко.

— Що за кола е това? — попита Пиърс. Наложил се да повтори въпроса няколко пъти, преди шофьорът да разбере.

— Шевролет от хиляда деветстотин трийсет и втора — каза той, произнасяйки неправилно името на марката. Лицето му грейна от гордост. — Моята кола. Собственик.

Избибипка щастливо, въпреки че на километри наоколо нямаше жива душа. Бутонът за клаксона отдавна липсваше и той го задействаше, като опираше някаква жичка в металното табло. Беше сръчен и бързо местеше пръста си, произвеждайки нещо като картечен откос, който явно му харесваше.

За да спре врявата, Пиърс му предложи цигара.

Докато навлизаха по-навътре в пустинята, приближавайки планините, теренът стана хълмист. Шофьорът се изкачваше на някоя височина, спираше мотора и се спускаше по инерция. Изглежда много добре знаеше какво прави — докъде може да върви по инерция и кога отново да запали двигателя. Бензинът е скъп, помисли си Пиърс.

— Някой път тая проклетия няма да запали — каза Гроувър — и ще останем тук. Боже, това пък какво е?

Пред тях до пътя имаше две седнали каменни фигури, гигантски, силно повредени. Лицата бяха на парчета, ръцете и краката отчупени, оставяйки само контурите на тялото. Беше едновременно величествено и тъжно.

— Колосите на Мемнон — каза Конуей.

— И са просто ей така наред нищото — учуди се Гроувър.

— Тук са били намерени. Стояли са на входа на храм, но него вече го няма.

Земята стана сива, суха и напукана. Подминаха няколко разрушени храма. Шофьорът ги изброяваше — храмът на Мернептах... на Тутмос IV... на Рамзес II... на Аменхотеп II... на Тутмос III...

— Къде е проклетото място, на което отиваме? — каза Гроувър. — Имам нужда от пиене.

Момичетата от двете му страни не казаха нищо, но очите им бяха ококорени, загледани в пейзажа.

Пиърс се усмихна — не приличаше много на Капри.

Минаха покрай няколко селца с кирпичени къщи, сгушени под скалите. А после изведнъж видяха храма на Хатшепсут. Имаше гръцки

вид — дълга колонада, три нива, разположен в подножието на планините, които се възправяха зад него. До всяко ниво се стигаше по дълга рампа. Прав път, може би към една миля, водеше до рампата и до храма.

Край пътя беше паркиран ленд ровър. Видяха го отдалече и Пиърс потупа шофьора по рамото.

— Спри до онази кола.

— Искате хотел? Не там. Хотел...

— Не, просто спри до онази кола.

Спряха.

Никос седеше на шофьорското място, нахлупил върху лицето си каубойска шапка, краката му стърчаха през прозореца. Отидоха при него. Той спеше.

Шофьорът им помогна да натоварят багажа отзад в ленд ровъра и те се качиха. Пиърс събуди Никос, който се ухили широко.

— Добре дошли в рая — каза.

— Много смешно — каза лорд Гроувър. — Колко градуса е тук?

Никос бръкна в джоба на ризата си и извади малък термометър.

— Купих си го смях да става — каза и го обърна към Гроувър. — На сянка е 40 градуса.

Гроувър безутешно погледна през прозореца.

— Господи.

Запалиха ленд ровъра.

— Заведи ни в някой крайпътен ресторант — каза Конуей. — Искам хамбургер, картопки и ягодово фрапе.

— Какви ги дрънка този? — обърна се Гроувър към Пиърс.

Пиърс се усмихна и се огледа — странна компания бяха. Никой, освен Никос, не се вписваше в подобния на кутийка практичен интериор на ленд ровъра. Лорд Гроувър беше със светлосиньо спортно сако и широка вратовръзка, подгизнала от пот. Момичетата бяха със сандали и изрязани летни памучни рокли в пастелни тонове. Конуей, който се обличаше ярко, беше с розова риза на райета, тъмни панталони и, съвсем не на място, сламена шапка за пикник.

За разлика от тях Никос беше с маслинозелени работни дрехи, панталоните му бяха натикани в тежки ботуши, ризата беше разкопчана почти до пъпа, изваждайки на показ мръсния му потник. Единствено каубойската му шапка с широка периферия беше чиста.

Излязоха от пътя и поеха през пустинята. Колата ръмжеше, подскачаше и се друсаше, но нито за миг не им изневери. Подминаха още едно кирпичено селце и излязоха на една сравнително равна отсечка близо до скалите. Пред тях Пиърс видя няколко бели палатки.

— Потрудил си се, както виждам.

Никос се изплю през прозореца.

— От скука.

Конуей вдигна вежди.

— Няма ли хубави филми? — Обърна се към малайзийката на Гроувър и добави: — Това беше шега.

Момичето го погледна неразбиращо.

— Говори много малко английски — каза Гроувър. — Само най-важното.

— Колко хубаво — каза Конуей. — А като я потупаш по гърба, казва ли тате?

Момичето седеше мълчаливо, лицето му беше красиво, спокойно, безизразно.

— Не точно.

— О, друго ли казва?

Пиърс се обърна към Никос.

— Кога пристигна?

— Рано тази сутрин.

— Добре ли беше пътуването?

— Никак даже. Има пропускателни пунктове през петнайсет километра. На всеки пункт ти проверяват документите — всички документи — много бавно. Понякога искат да огледат и провизиите ни — мислят, че имаме оръжие — личи си по лицата им. Ако не говорех арабски, още щяхме да сме на петнайсет километра от Кайро.

Когато се приближиха, Пиърс видя, че лагерът е разположен в подножието на скалите в малка у-образна падина. До скалата имаше нещо като навес, до него беше разпъната голяма палатка, в която той предположи, че бяха провизиите. Навесът сигурно беше за ленд ровъра — не можеше да го оставят на пряката слънчева светлина. Гумите щяха да се напукат и боята да се обели. В отворения край на у-то бяха подредени в редица пет палатки, щяха да спят там.

Никос паркира под навеса. Всички слязоха.

— Трябва да държим колата и храната близо до скалите, за да не ни откраднат нещо — каза Никос. — Да ви разведа ли наоколо?

— Става — каза Пиърс.

Излязоха изпод навеса.

Жегата се стовари върху тях и дъхът на Пиърс секна. Сякаш се задушаваше, пое жежкия въздух в дробовете си и се разкашля, устата му беше суха и безчувствена. Бяха пътували цял ден и чак сега се спряха на едно място, точно по пладне, когато слънцето достигаше безжалостния си зенит.

Беше ослепително светло. За миг си помисли, че си е свалил очилата, но не, бяха си на мястото, просто не вършеха работа. Трябваше му шапка.

Момичетата заратриваха голите си рамене и вдигнаха очи към слънцето.

— Насам — каза Никос и ги заведе до първата палатка. — Белият плат помага. Вътре е с двайсет градуса по-хладно. Първата палатка е за мен и за теб, Робърт. Отвътре всичките са еднакви. — Отвори мрежата на входа и те видяха две легла, спални чували и фенер „Коулман“. — Следващата палатка е за Барнаби и Алън.

— Къде е Барнаби?

— В Луксор, уговаря се с хотелите да ни доставят провизии. Не можем да държим тук храна за повече от две седмици.

Приблжиха се до третата палатка.

— За лорд Гроувър.

Гроувър се наведе да надникне вътре, подуши я и се изправи.

— Следващата е за двете му очарователни спътнички. — Той се усмихна на момичетата. — А последната е за госпожица Барет.

— Тя защо не спи с момичетата? — попита Пиърс.

— Аз наредих така — каза Гроувър.

Пиърс се канеше да възрази, но се спря. Парите бяха на Гроувър, можеше да прави с тях каквото си поиска.

— Ще готвим в ленд ровъра — каза Никос. — Лесно ще инсталираме преносима кухня.

— Кой ще готви? — попита Пиърс.

— Аз — каза Лиза.

— Фотографското оборудване е в палатката с провизиите. Можем да проявяваме снимките нощем. Тъмната стаичка е завършена. —

Пиърс кимна. — А сега по-добре всички да се преоблечем.

По-късно, облечен с панталони в цвят каки, ботуши, риза с къси ръкави в същия цвят, той отиде да огледа провизиите. Бяха прилежно подредени на рафтове и имаше всичко — от доматиена супа на „Кимбъл“ до каса джин и две каси скоч. Бензинов генератор захранваше с електричество малкия фризер за месо и лед.

Фотографското оборудване беше разположено върху сгъваема маса. Три проявителни ванички, резервоар и редици с бутилки — фини, високоскоростни химикали, добре подбрани. Филмчетата бяха във фризера във влагоустойчиви пакети. Щяха сами да проявяват черно-белите снимки, както и някои увеличения. Цветните щяха да изпращат в Кайро.

Той погледна към оборудването за разкопките. Имаше малки кутии, съдържащи четки от камилски косъм, клечки за зъби и малки мистрии, имаше и лопати, фенерчета, въжета и кашон с допълнителни батерии за фенерчетата.

— Как ти се струва?

Лиза влезе в палатката. Беше със същите дрехи, изцяло в каки, но ботушите ѝ бяха от мек велур и носеше яркочервено шалче на врата си.

— Много добре — каза той.

— Имам предвид провизиите. Знаеш ли, че понякога си много банален?

— Не ме бива в комплиментите — каза той.

Отвън спря кола. Той погледна и каза:

— Посетители.

Излязоха и видяха ленд ровър с арабски надписи по него. Отдолу пишеше Служба по старините, ОАР. От колата слезе Барнаби. С него имаше още някой.

Барнаби се усмихна безрадостно.

— Позволете да ви представя Хамид Искандер — каза, кимайки към втория мъж, мургава арабин с галабия. — Той се занимава със старините и беше така добър да ме докара.

Лиза въпросително изгледа Пиърс.

— Господин Искандер си носи палатка — продължи Барнаби. —
Ще поостане с нас известно време.

Край ухото на Пиърс бръмна муха. Той я прогони и се опита да
се усмихне.

4.

ИСКАНДЕР

— Аз съм с удоволствие тук — каза Искандер, докато друсаше ръката на Пиърс. — Желая ви винаги.

— Благодаря — каза Пиърс, мъчейки се да си измъкне ръката.

— Каквото желаете, ще поискате.

— Благодаря.

— Мога да уредя.

С тези думи той пусна ръката на Пиърс и направи крачка назад.

— Цигара?

— Да, благодаря.

Искандер изтърси пакет цигари изпод робата си и подаде една на Пиърс, който я запали и вдиша под зоркия поглед на египтянина. Беше силна и кисела.

— Хубаво.

— Да, хубаво, египетско. — Той вдигна пакета, за да го види Пиърс. После се намръщи. — Вие Холандия?

На Пиърс му трябваха няколко секунди да разбере.

— Не, американец.

— Американец. Поздравления. Надявам се вие много щастлив. — Рязко сграбчи ръката на Пиърс и пак започна да я друсаше. Беше нервен, неспокоен човечец, който не спираше да се движи. Дори когато стоеше на едно място, пристъпваше от крак на крак и леко се полюшваше.

— Благодаря.

Ръкостискането продължи цяла вечност.

Барнаби гледаше всичко с тъжно изражение на лицето. „Бедното копеле, помисли си Пиърс. Трябвало е да изтърпи всичко това по целия път от Луксор.“

— Това жена — каза Искандер, обръщайки се към Лиза. — Ние не опознава.

Мълчание.

Барнаби сръга Пиърс.

— О, извинявам се. Господин Искандер, госпожица Барет. Госпожица Барет е секретарка на лорд Гроувър.

С поклон арабинът сграбчи ръката и ѝ лепна продължителна пламенна целувка.

— Очарователен съм.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Лиза.

Искандер се изправи, отстъпи назад и я огледа одобрително.

— Много красива — каза и шумно цъкна с език. — Тя е... — Той млъкна и посочи първо Пиърс, после Лиза.

Лиза се изчерви.

— Не, не. Тя е секретарка на лорд Гроувър.

— Да? Знам. — Той се усмихна, показвайки няколко блестящи златни зъба. — Много.

— Надявам се — каза Барнаби, прочиствайки гърло, — че престоят ви с нас ще ви хареса, господин Искандер. Бихте ли искали да разгледате лагера?

— Аз имам палатка.

— Да, но си мислех, че може да искате да видите как сме се разположили.

— Да? — Изглеждаше много изненадан.

— Да, така мисля.

— Така мисля — несигурно повтори той.

— Тогава, ако обичате, елате...

Арабинът рязко се завъртя към Лиза.

— Вие Холандия?

— Не.

— О, да, разбирам.

И с тези думи тръгна след Барнаби из лагера.

Стояха в палатката с провизиите и разговаряха, облежани на щайгите. Всички бяха изморени. Купищата нови впечатления, жегата и старанието им да се адаптират ги бяха изтозили. Двете момичета на Гроувър спяха в палатката си. Искандер беше опънал своята палатка на почтително разстояние от лагера и се беше оттеглил рано.

Навън беше тъмно — толкова тъмно, колкото може да е само в пустинята, небето беше ясно и звездно, незацапано от светлините на

града. Освен това беше студено. Когато слънцето залезе, температурата беше паднала под десет градуса и всички бяха с пуловери.

Барнаби беше взел думата:

— Започваме утре — каза той — с гробниците на благородниците в околните хълмове. Може да не сте ги забелязали — те са просто дупчици в скалите, нависоко.

Няколко от тях кимнаха.

Барнаби продължи:

— Гробниците на благородниците всъщност не са гробници. Те са възпоменателни светилища, построени в чест на различни дворцови чиновници — везира, царския градинар, търговеца на вина, пазача на дивеча. Всъщност никой не е погребан в тях и са малки, обикновено само по едно помещение. Ще снимаме фреските и ще си гледаме работата. Господин Искандер е мил човек, но в Луксор го чака млада дама, към която е много привързан. Не мисля, че ще се задържи дълго с нас.

Той взе карта на Луксор, отпечатана върху фин плат, много подробна. Беше начертал върху ѝ няколко тънки линии.

— Местонахождението на гробницата според йероглифите — каза той — е тук. Пише, че е на половината път от двореца на царицата — имат предвид храма на Хатшепсут. Някога е имало пряк път, който водел от храма чак до Нил, въпреки че по онова време реката била много по-широка. Отбелязал съм приблизително средата на пътя тук. После указанията казват — грубо хиляда и двеста метра на юг от тази точка, или дотук. — Той посочи на картата. — Този регион е поле със захарна тръстика. Оттук, на две хиляди метра на изток до тази точка в подножието на планината. После хиляда метра на север към скалите. И ето къде трябва да е нашата гробница.

Конуей се наведе над картата.

— На петстотин стъпки височина — каза.

— Боя се, че да.

— Колко са точни инструкциите?

— Доста точни. Като се вземат предвид разликите при преобразуването на египетските мерни единици и промяната в терена, смятам, че отклонението не може да е повече от сто стъпки във всяка посока.

— Получаваме скална повърхност от триста квадратни метра — каза Конуей. — Можеш ли да стесниш още?

Барнаби поклати глава.

Никос сви рамене.

— Значи ще претърсваме триста квадратни метра.

— Когато хрътката си отиде — напомни им Пиърс.

— Някой да иска питие? — попита лорд Гроувър.

Конуей се приближи до Гроувър и го огледа от главата до петите.

— Ти Холандия? — каза.

Лагерът бързо потъна в рутината. Закуска в пет — от което никой не се оплакваше, защото беше хладно — след което работа до десет, когато се сервираше обядът. После спяха до четири и отново работеха до седем, после вечеря. През първите три дни всички бяха твърде уморени, за да стоят до късно, но скоро започнаха партитата. Хамид Искандер беше внимателно канен.

Работата им се състоеше в детайлно изследване на гробниците на благородниците и заснемане на йероглифите и фризовете. Пиърс се дивеше колко е свежа боята, колко са ярки цветовете — все едно бяха нарисувани миналата седмица, а не преди три хиляди години.

— Жегата в пустинята — обясни Барнаби — е най-добрият консервант в света. В Карнак има греди и колони, които са изложени на природните стихии, и все пак боята си стои.

Сцените, които фотографираха, бяха стилизирани, но изобразяваха моменти от ежедневието на хората — на богатите хора. Нещо като „Вог“ отпреди три хиляди години, както се изрази Лиза.

Сцени на банкети, танцуващи момичета, музиканти, лов, пътуване с лодки по Нил, надзиратели, които ръководят сеитбата и жътвата на зърното, клане на бикове за пиршества, мачкане на грозде и поддържане на градина. Скоро Пиърс спря да обръща внимание на сковаността на фигурите, на безкрайната процесия от профили. За него хората оживяха, културата стана завършена, изпълнена с живот, богата и могъща.

Всяка вечер той се връщаше в палатката си уморен, но замислен, превъртайки в ума си нещата, които бе видял.

Седмица след пристигането им Пиърс влезе в палатката на Конуей и го завари да чисти пистолет. Закова се на място и го зяпна.

Конуей го погледна благо.

— Какво има?

— Познай. Откъде го взе?

— Донесох си го.

— Защо? Знаеш ли какво ще направи Искандер, ако...

— Ще ме поздрави за здравия ми разум.

Пиърс се намръщи.

— Ти си объркан. Виждам по лицето ти, че си объркан. Скъпи мой, това — той размаха пистолета — е пистолет за кобри.

— Внимавай накъде го насочваш.

— Не е зареден.

Той насочи дулото към главата си и натисна спусъка шест пъти.

— Защо? — попита Пиърс.

— Предсмъртно желание.

— Не. Защо го донесе.

— За кобрите бе, човек.

— Тук няма кобри.

— Ами да, запази тази си мисъл, когато кобрата те ухапе. Добре е за духа през последните двайсет минути от живота ти.

— Никой не ми е казвал нищо за кобри — изръмжа Пиърс и излезе от палатката.

— Не исках да ви плаша — каза Барнаби, — но е вярно. Тук има кобри и цели експедиции са били отменени заради тях. Картър и Карнарвън копали в Саха преди Първата световна война и се наложило работата да спре за цял сезон заради нашествие на кобри.

Пиърс посегна да си вземе цигара и седна на кревата на Барнаби.

— Египтяните са ги боготворели — продължи Барнаби. — Богинята Уаджет, древно божество. Кобрата е била царско създание и символ на царската власт още от Първата династия. Клеопатра вероятно се е самоубила с кобра. В този регион около Тива имало местна богиня змия и по пътя за Долината на цариците има една

пещера, която била местното й светилище. Така че, както виждаш, си е чиста истина.

— Колко мило, че ми го казваш.

— Щях да ти кажа — каза Барнаби. — Все някога.

В края на първата седмица Пиърс имаше куп заснети цветни филми, които даде на Хамид Искандер, за да ги изпрати в Кайро. Той проявяваше черно-белите филми нощем и така си запълваше времето. Понякога Лиза му помагаше, работейки под червеникавата светлина на лампата в тъмната стаичка. Той все повече се удивляваше от нея — тя доста разбираше от фотография, беше добра готвачка и никога не се оплакваше от неудобствата на лагерния живот.

За разлика от нея, другите момичета мрънкаха от сутрин до вечер и през повечето време пиеха в палатката си. Пиърс не смяташе, че ще издържат дълго. Самият лорд Гроувър пък място не можеше да си намери.

Пиърс и Лиза не разговаряха много в тъмната стаичка. Когато го правеха, то беше за гробниците или за времето за проявяване или за температурата във ваничката. Често той искаше да смени темата, но не знаеше как. Тя можеше да го накара да се чувства изключително непохватен и нескопосан, когато поискаше. Той реши да я остави тя да направи първата крачка.

Следващия петък си взеха ден почивка и посетиха Долината на царете, Бибан ел-Мулук. Барнаби ги преведе през гробници, които често бяха съвсем семпли, просто дълъг коридор, изсечен в скалата, стигащ до централната камера, където бил саркофагът.

Но стените бяха покрити с йероглифи, сцени от великите дела на фараона и изображения на божества. Въпреки че въздухът в гробниците беше застоял и прашен и езиците им се покриваха с налепи, Пиърс не обръщаше внимание.

Други гробници, от по-късен период, бяха по-сложни. Фалшиви проходи и празни камери бяха изсечени, за да объркат мародерите, а гробниците често бяха издълбани навътре в скалата. Трудът, хвърлен за тях, трябваше да е бил невероятен.

— Не ми харесва — каза Лиза. — Зловещо е цялото това вторачване в смъртта.

Пиърс много добре я разбираше. Тива беше некропол, град на мъртвите. Беше наречен Хоризонтът, границата между световите на живите и на починалите. Странно беше да гледаш какви усилия бяха пропилены за някакво си гробище.

— Не го разбирайте погрешно — каза Барнаби. — Египтяните били щастлив народ и обичали забавленията, а не били вторачени в смъртта. Всъщност те живеели подобно на гърците и римляните, чиито общества също се градели върху робски труд. Пиршествата им били разточителни и всички се напивали и преяждали, животът им бил приятен и те се забавлявали.

Акцентът върху гробниците и религиите идва единствено от вярата, която била съсредоточена върху пътуването в отвъдното и нуждата от сигурно място за вечен покой на починалите, за да се осигури задгробният им живот. Фараонът трябвало да е снабден с всичко, което можело да му потрябва във вечността, така че го погребвали в разкош. В културно отношение идеята не е нещо необичайно. Католиците вземат последно причастие, северните народи искали да умрат с меч в ръка, гърците трябвало да бъдат погребани с монета в устата, за да платят на Харон, лодкаря на река Стикс.

— Богохулство! — вметна Конуей.

— За египтянина преминаването в отвъдното било трудно начинание, изпълнено с капани, но не било нещастно и не смятам, че хората чак толкова са съжалявали, че умират, колкото днес в нашия скептичен свят.

— Това уводна статия ли беше? — попита Лиза.

Барнаби се усмихна.

— Май да. Да разгледаме ли и другите гробници?

Когато си тръгнаха от долината, Конуей каза:

— Всеки път, когато видя всичките тези богове, се обърквам. От мен няма да стане добър египтянин — непрекъснато ще ги бъркам. Ще падна по очи и ще започна да се моля на Хор и Хатор, а всъщност ще искам Анубис. Това е като да питаш нещо, но на телефона да не е твоят човек. Доникъде няма да стигнеш.

— Всички религии са объркващи — каза Никос. — Така има работа за свещениците.

Дните се сляха в седмици и скоро те усетиха, че са спрели да ги броят. Всеки ден беше едно и също — времето не се променяше, безоблачно, горещо — и нямаше значение дали е вторник или четвъртък, октомври или януари. От време на време Пиърс вадеше календара си, за да отбележи деня.

Обръгнаха на лагерния живот. Научиха се да изтърпяват по една седмица, без да се къпят, после по десет дни. Научиха се да приемат странностите на останалите, да не им обръщат внимание. И преди всичко се научиха да живеят с пясъка.

Пясък в ботушите, в белъто, в яката, пясък във фотоапаратите, в батериите, в храната, във водата, в напитките, в леглото, пясък в очите, в ушите, в косата, в устата.

Пясъкът се смесваше с потта и дрехите ставаха корави, дращеци. Пот щипе очите ти, а в кърпата ти има пясък, когато се бършеш. Почти непрекъснато се наливаха с течности. Таблетки сол. Антибиотици за дизентерия. Дни, в които доставките от Луксор не идваха. Три дни, през които фризерът беше сдал багажа и нямаха лед и много се бояха, че филмите ще се развалят. Един мъчителен шестчасов период, прекаран в поправяне на ленд ровъра, понеже му беше влязъл пясък в карбуратора.

И мухите.

Всяка сутрин Конуей ставаше, прозяваше се и се усмихваше:

— Не е ли жестоко? Да живееш извън града?

Хамид беше с тях непрекъснато. Често идваше изненадващо, докато работеха, разпитвайки къде е един или друг член от експедицията. Следеше всички през деня. Нощем, подозираше Пиърс, също беше нащрек и слухтеше от палатката си.

Ако беше така, щеше да чуе само звуците от поредното парти. Всяка вечер правеха някакво парти. Напрежението от работата, от живота в тясното пространство на лагера, който ги бе лишил от лично пространство, се разтоварваше с периодични запои до късно през нощта. Тогава двете момичета на Гроувър живяха и радостно се разхождаха из групата, смеейки се и целувайки всички наред. Никос

доста се привърза към малайзийката, но Гроувър като че ли не възразяваше. Той седеше начело на масата като огромен пиян Буда, раздаваше напитки, съвети и мръсни шеги с потресаваща енергия и наслада. Едно от момичетата беше донесло преносим грамофон и куп плочи, така че имаха музика. От време на време някой се опитваше да танцува, въпреки че пясъкът пречеше. Но с гърмящия рокендрол и уиски в ръката беше почти възможно да забравиш къде си — а точно това беше целта.

Хамид си тръгна след шест седмици. Една сутрин отиде при Пиърс и попита дали има филми за носене в Кайро. Пиърс каза, че има. Хамид тържествено обясни, че трябва да се върне в Луксор за бизнес и правителството. Щял да отсъства известно време, въпреки че периодично щял да се връща, за да види как върви работата.

Пиърс каза, че са му благодарни за помощта в началото на експедицията им. Хамид каза, че ако имат нужда от нещо, да му се обадят. Пиърс му обеща, че ще го направят.

На следващия ден търсенето започна.

5. ТЪРСЕНЕТО

Първата стъпка беше съвсем логична: геоложко проучване, за да се определи местонахождението на гробницата. Пиърс и Никос тръгнаха сутринта по пътя от храма на Хатшепсут и отбелязаха средната точка. От там продължиха с определянето на северната паралелна линия и навлязоха с джипа навътре в пустинята. Използваха различни координати, тъй като не можеха да влязат в тръстиките ниви. До обяд бяха определили третата точка на юг и бяха идентифицирали скалната урва, където вероятно се намираше гробницата. Отбелязаха я внимателно и се върнаха в лагера.

Междувременно рутинната работа продължи. Това беше необходимо, защото в Кайро щяха да станат подозрителни, ако от експедицията престане да пристигат цветни филми. Барнаби се занимаваше с преводите си. Лиза беше поела фотографията от Пиърс. Вървеше по-бавно, но не кой знае колко.

На следващата сутрин Пиърс и Никос излязоха и повториха проучването. Беше бавна и трудна работа, но когато свършиха, откриха, че резултатите се разминават само с няколко метра. Сега вече можеха да започнат.

След мръкване Пиърс, Никос и Конуей облякоха дебели пуловери и потеглиха. Минаха през селцето Курна и паркираха в подножието на хълмовете. Луната беше в първата си четвърт и хвърляше малко светлина, когато започнаха да се изкачват.

Пиърс никога не се бе изкачвал на тъмно. Непрекъснато се препъваше, охлузваше си коленете, риташе пръстите на краката си. От тримата Никос беше най-умел — движеше се безшумно напред и като че ли виждаше идеално. Когато Пиърс го попита как така, той каза: „Ям моркови“ и се разсмя.

Първите седемстотин метра не бяха зле, но след това теренът тръгна стръмно нагоре и те се озоваха в основата на съвсем отвесна скала. Никос я огледа критично и си погледна часовника. Беше почти два през нощта.

— Не тази вечер — реши той. — Всяка нощ ще имаме все повече лунна светлина. Да се връщаме.

Обратният път беше по-лесен. Пиърс откри, че си спомня пътя удивително добре. Когато се върнаха в лагера, всички бяха будни, с изключение на двете момичета.

— Още нищо — избоботи Никос. — Вървете да спите.

На втората нощ те достигнаха по-далеч и се изкачиха на една трета от височината на скалата. Бяха намерили прилична пътека, но скоро пътят им бе пресечен от свлачище. В три сутринта се прибраха. Този път никой в лагера не беше буден, въпреки че от палатката на Гроувър долитаха странни шумове и кикот.

Отне им седмица да стигнат предполагаемото ниво на гробницата. Застанаха там — на петстотин метра височина фронтално на скалата, върху тераса, широка не повече от дванайсет стъпки, която продължаваше няколко десетки метра по скалата.

Някъде на този скален ръб се намираще входът на гробницата, но щяха да им трябват години, за да го разкопаят целия. С фенерчета в ръце те претърсиха внимателно цялото пространство, оглеждайки за следи от разкопаване в миналото. Не намериха нищо. Вятърът, пясъкът и вековете бяха ги изтрили.

— Гадно, а? — каза Конуей.

В три и половина през нощта спряха, за да го обсъдят и да изпушат по цигара. Пиърс провеси крака през скалния перваз и погледна към долината — зелената тръстикова нива чернееше на лунната светлина, погребалните светилища едва се различаваха, Нил беше скрит някъде на югозапад. Виждаха светлините на големите хотели в Луксор, но това беше единственият им ясен ориентир.

— Какво ще правим? — попита Пиърс, плъзвайки поглед по целия перваз. — Не можем да го изкопаем целия. Ще ни трябва цяла зима.

— Мисля — каза Конуей, — че е по-добре да си намерим археолог.

— Мислех, че ти си археолог — каза Никос.

— Съм, съм, само че...

— Да?

— Страх ме е от тъмното.

На следващата вечер Барнаби отиде с тях. Когато стигнаха до перваза, той спря, потри ръце и каза:

— Такааааа.

Огледа перваза, тебеширенобяла лента на лунната светлина. Сякаш продължаваше до безкрайност.

— Да осветим малко и да видим какво може да се направи.

Започнаха от единия край, рамо до рамо, всички плъзгаха светлините от фенерчетата си по перваза, за да осветят цялата ивица. Движеха се бавно, а Барнаби оглеждаше земята. На няколко пъти им казваше да спрат и отбелязваше мястото с камък. Друг път само се навеждаше и се взираше напрегнато в земята, а после ставаше и продължаваше, без да каже и дума. Отне им два часа да покрият цялото разстояние и когато приключиха, Барнаби беше сложил четири камъка на четири различни места.

— Първо започнете с тези — каза той. Те изключиха фенерчетата, които вече светеха бледожълто, и се спогледаха в мрака. — Според мен те са най-вероятните.

Започнаха да копаят. Първо на едното място, после на другото и така по ред. Търсеха следи от предишна работа — купчина чакъл, парче издялан камък — нещо, което да им подсказже строеж на гробница. Дванайсет дни копаха и на четирите места, прикривайки следите от работата си.

Не намериха нищо.

В лагера бойният дух спадаше. Вече не бяха задружна компания — Пиърс, Никос и Конуей спяха през по-голямата част от деня, а другите се чувстваха изолирани, принудени да вършат механични, скучни задачи без вълнението на търсенето, което да ги крепи.

На сутринта, след като бяха изкопали четвъртата дупка, лорд Гроувър обяви, че си тръгва. Момичетата тръгнаха с него, щял да се върне, но не знаел кога. Макар че Пиърс знаеше, че това е логично и необходимо — всеки богаташ, участващ в законен проект, бързо би се отегчил — се почувства предаден и изоставен и каза на Гроувър няколко гадни неща, а той просто му се усмихна.

Лиза го отведе в палатката с провизиите, за да предотврати караницата. Когато останаха сами, тя каза:

— Уморен си.

— Знам. — Той разтърка очи с кокалчетата на пръстите си.

Тя отиде до хладилника и му забърка питие. Беше седем сутринта.

— Нима очакваше, че ще е лесно?

— Не — призна той.

— Трябва да си починеш — каза тя. — Ако продължаваш така, ще се съсипеш. Защо не си вземеш няколко дни почивка и не порботиш с нас по гробниците на благородниците?

— Не искам.

Тя се усмихна.

— Голям инат си, Робърт.

За първи път го наричаше по име. Почти без да мисли, той я целуна. За миг тя омекна в ръцете му, после се дръпна.

— Радвам се, че все още си човек — каза тя.

Не беше точно отблъскване, но почти.

Той я погледна — лицето и ръцете ѝ бяха с махагонов загар. Косата ѝ бе изсветляла до нежно кестеняво, очите ѝ бяха все така сини като океана.

Тя се усмихна и каза:

— А ти да се видиш как изглеждаш.

— Сигурно ужасно.

— Няма да е лошо да се обръснеш — каза тя, потърквайки бузата му.

Той пак се ядоса без причина. Изхвърча от палатката на слънцето и тя го последва.

— Робърт.

Той се обърна.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Не ми обръщай внимание — каза тя. Очите ѝ гледаха право в неговите и за миг му се стори, че ще каже още нещо. Но тя не каза.

На следващата вечер те се върнаха на перваза с Барнаби. Отново го огледаха и сложиха още три камъка.

— Трябва да е някъде тук — каза Барнаби. — Трябва.
Нямаше какво друго да направят, освен да продължат да търсят.

Лорд Гроувър се приготвяше за тръгване. Три дни по-късно излезе от палатката си, беше облечен със спортното сако и широката вратовръзка и намери Пиърс.

— Е, аз потеглям — каза, протягайки ръка.

— Приятно пътуване.

— Ще поддържаме връзка — каза Гроувър. — Следващия месец ще съм в Бейрут.

— Добре.

— Не се обезсърчавай — каза Гроувър. — И не се колебай да поръчваш каквото ти трябва.

Пиърс кимна.

Гроувър запали цигара и пристъпи от крак на крак. Изведнъж сякаш се бе почувствал неудобно.

— Робърт, има нещо, за което искам да поговорим.

— Да?

— Ами, нямаше как да не забележа, че изпитваш интерес към секретарката ми. Ще съм ти признателен, ако си мил с нея.

Изненадата явно се изписа върху лицето на Пиърс.

— Моля те просто като приятел — каза Гроувър, вдигайки ръка.

— Прави каквото знаеш. Но аз съм много привързан към нея, това искам да ти кажа. Ясно?

— Ясно — каза Пиърс.

Същата вечер подновиха разкопките. Беше бавна, изтощителна работа под линеещата луна и трепереха от студ. Копаха под първия маркиращ камък и не намериха нищо. При втория беше особено трудно и се изискваше повече от десет дни къртовски труд. Не намериха нищо.

Пиърс и Конуей отбелязаха мрачен ден на благодарността с мършава пиле и бутилка скоч. Мина още една седмица, после още една.

— Три хиляди години — напомняше им Барнаби. — Не можете да очаквате чудеса след толкова много време.

Наближаваше Коледа. Бяха прекарали повече от два месеца в пустинята и нямаха нищичко, с което да се похвалят. Нито следа, нито намек, нито дори незначителна причина да се надяват, че са на прав път. В лагера се състоя неформална среща — прегледаха наново картите, върнаха се по стъпките си. Пиърс и Конуей решиха да проучат още веднъж терена на сутринта. После Лиза и Барнаби отидоха да работят в гробниците, а другите спаха. От Кайро пристигна вест, че дотук снимките били превъзходни, най-добрите правени досега.

Теренното проучване приключи по обед на следващия ден. Пиърс откри това, което очакваше — че първоначалното проучване е било правилно. Според указанията в йероглифите гробницата се намираще на този скален перваз. Това означаваше, че някак си не я бяха улучили със седемте изкопа, които бяха направили досега.

Но да прокопаят целия перваз беше невъзможно. Трябваше да има друг подход, друг отговор, друг начин да се справят с проблема. На обяд той беше раздражителен, потънал в собствените си тревожни мисли. Може би бе имало срутване, променило облика на терена и погребало гробницата под тонове камъни. Може би не беше на перваза, а над него в гладката скала. Може би, може би...

Лиза се приближи до него, докато той си допиваше кафето.

— Нещастен?

— Не скачам от радост.

— Ще ме заведеш ли на разходка?

Той вдигна очи към високото безжалостно палецо слънце.

— Не е ли топличко?

— Да — каза тя, — но не възразявам.

Тръгнаха на север от лагера към храма на Хатшепсут. През повечето време мълчаха, накрая Пиърс каза:

— Ти ме пазиш, нали? Не ми позволяваш да увесвам нос, държиш ме настрана от скандалите.

— Не съм. — Тя гледаше в краката си и вдигаше облачета пясък с обувките.

— Защо? — попита той, игнорирайки отговора ѝ.

— Честно казано, не знам.

Стигнаха до храма, огромен и празен на слънцето, и влязоха под колонадите, за да се скрият от жегата. Навсякъде имаше йероглифи, описващи сцени от живота на Хатшепсут. Тя била силна и властна царица, една от най-известните жени в египетската история — може би най-известната след Клеопатра и Нефертити. Дъщеря на Тутмос I и Ахмес, тя се омъжила за своя полубрат Тутмос II, за да стане царица. После, когато съпругът ѝ избрал за свой наследник едно момче, тя завзела властта и се качила на трона. Често носела фалшива брада, докато се правела на фараон.

След това момчето, което тя изместила, станало Тутмос III и разрушило всичките ѝ паметници. Останали само два — обелискът в Карнак, най-високият в Египет, и погребалният храм в Тива.

— Каж ми — каза Лиза, — защо толкова те интересува гробницата?

Пиърс сви рамене. Добър въпрос, на който той нямаше отговор.

— Парите ли ти трябва?

— Не.

— Тогава защо? Предизвикателството? Ти не си като лорд Гроувър. За теб това не е игра, начин да убиваш времето. Наблюдавах те, ти си сериозен, по-сериозен от всички останали.

— Може би е предизвикателството — каза Пиърс. — Възможност да докажа нещо, да направя наистина нещо.

— И опасно?

— Предполагам.

Спряха под една колона и тя облегна гръб на нея. Погледна го и каза:

— Бих искала да получа целувка.

Той я целуна, притискайки я към топлия камък, чувствайки гърдите ѝ през грубата тъкан на ризата си. Тя не се дръпна, а го притисна силно. Когато той спря, за да си поеме дъх, тя каза:

— Много си заякнал, откакто започна това. — Прокара ръка по предмишницата му.

— От порядъчния живот е. Без жени, с много физически натоварвания. През по-голямата част от живота си съм седял пред пишещата машина.

— Щастлив ли беше, когато пишеше?

Въпросът го изненада — не се беше замислял дали продължава да е журналист. Беше ли? Не можеше да прецени — вдъхна аромата ѝ и я ухапа лекичко по ухото.

— Какъв парфюм е това?

— Казва се „Пустинно цвете“.

— Без майтап?

Той пак я целуна, а после тя го хвана за ръка и отново тръгнаха.

— Знаеш ли, мисля, че си много по-мил, отколкото изглеждаш — каза тя.

— О, аз съм зъл и гаден.

— Нима! — учуди се тя.

След като разгледаха храма, тя каза:

— Мислех си за гробницата. Ами ако не е на онзи перваз?

— И мен това ме тревожи.

— Не, исках да кажа, ако инструкциите са грешни?

Пиърс поклати глава.

— Инструкциите са прецизни и недвусмислени. Барнаби смята, че са точни и трябва да се доверим на думата му. Те...

Нещо му хрумна. Нещо толкова ясно, толкова просто, че се изненада как не се беше сетил по-рано.

— Ела — каза той. — Да се връщаме в лагера.

Паркираха ленд ровъра в подножието на планината, с лице към отвесната скала и перваза. Щом спряха, жегата се спусна около тях — беше два и половина, най-горещата част от деня, и въздухът направо можеше да се пипне като задушавачо дебело одеяло.

— Тук ли се катерите? — попита Лиза, вдигнала поглед към скалата. — Чак там?

Пиърс кимна, спомняйки си вечерите, през които бяха налучквали пътя в тъмното.

— Изглежда опасно — каза тя. — Защо дойдохме тук?

— Имам идея — каза той. — Виж превода на този пасаж. Инструкциите са ясни, но всички неподвижни точки зависят от една особено важна.

Той взе картата и надраска нещо.

— Ние предположихме, че стартовата точка в средата на пътя от храма на Хатшепсут е тук. — Той посочи. — Но Нил се е свил, както каза Барнаби. Не знаем точно колко, въпреки че имаме приблизителна представа от руините, които се предполага, че са били пристанища и площадки по брега. Но ако изчислението ни е грешно, дори съвсем малко, местоположението на гробницата може да се промени радикално. — Той надраска вариантите върху скалата.

— Сега — каза той — да се върнем към текста, където се посочва „... към високата пукнатина, където птиците летят, защото те се доближават до (небето), както негово величество...“. Да потърсим висока пукнатина и да забравим за перваза. Имаш ли бинокъл?

С недоумение тя му подаде бинокъла. Той слезе от джипа и заоглежда скалата. Пукнатина, това им трябваше — цепка в скалата, дефект, прорез. Огледа скалата и не видя нищо. Беше трудно да види подробностите. Слънцето беше толкова ярко, че заличаваше сенките.

— Ще се вижда по-добре по-късно следобед.

— Май си права.

Той огледа пак бавно и внимателно. Нищо от дясната страна на перваза, после перваза, после лявата, продължи... чакай... спря... и се върна. Там имаше нещо. Цепнатина, истинска цепнатина на петдесетина метра на юг от перваза и привидно без достъп до нея. Как щяха да я стигнат?

Изглеждаше ужасно малка. В дъното на образуваната от нея ниша, може би стотина стъпки под върха на скалата, нямаше да има място и за един човек. Възможно ли беше гробницата наистина да е там, на толкова малко работно пространство?

Имаше само един начин да разберат.

— Възможно е — каза Барнаби, потупвайки картата с молива си. — Съвсем възможно. Как ще стигнете дотам?

— Трябва да забравим цялата си работа досега. Пътеката по перваза не води доникъде. Трябва да намерим нов маршрут, който да ни отведе чак до върха. Довечера ще потърсим.

Търсиха тази нощ и следващата, и по-следващата без успех. На третата нощ Пиърс не можа да заспи. Лежеше в леглото си, загледан в

плата на палатката. До него Никос спеше дълбоко. Пиърс завиждаше на способността на гърка да си почива в напрегнати ситуации, докато той беше натегнат като пружина, снопче нервно разочарование.

Пиърс стана от леглото и излезе навън, потрепервайки от хладния въздух. Едно питие щеше да го отпусне. Той се затътри през пясъка към палатката с провизиите и отметна капака.

Вътре беше Лиза и ядеше сандвич.

— Не можеш да спиш ли?

— Не. Какво има за пиене?

— Останал е малко джин.

Той си наля три пръста.

— Наздраве.

Лиза го наблюдаваше. Той усещаше погледа ѝ върху себе си.

— Станало ли е нещо?

Тя поклати глава.

— Озадачаваш ме, това е.

— Е, и аз не те разбирам. Как така стана секретарка на лорд Гроувър?

— Скучна история.

— Тъкмо ще ме приспи.

— Ами — каза тя, — познавам лорд Гроувър от много време, още от войната. Той беше близък приятел на баща ми. Баща ми и майка ми загинаха в лондонския пожар. Така че след това той се върна и се погрижи за мен, изпрати ме в Гъртън Колидж и се погрижи да имам всичко необходимо. Беше голяма промяна, защото татко беше банков чиновник. Имах супер дебют и прекарах една година в Европа и учих в Швейцария. Разбира се, бях благодарна. Реших, че искам да му се отплатя, но той не искаше и да чуе. Накрая стигнахме до компромис и ето ме тук. Той ме води със себе си, където и да отиде. Понякога си мисля, че гледа на мен като на дъщеря. Странно.

— И аз мисля, че те възприема така.

— Ами ти? Винаги ли си бил журналист?

— Не. — Пиърс отпи от питието си. — Бях студент до Корея. След войната нямаше много смисъл да продължавам, така че година-две се оглеждах, работех в разни вестници и се мъчех да напиша книга за Корея. Така и не го направих, но имах възможност да отида в

Брюксел през 1958, за да напиша статия за изложението. Получи се добре и така не се върнах в Щатите. Всъщност не харесвам Америка.

— Всички в Англия искат да отидат там.

— Е, да заповядат. Това е вулгарна страна.

— Хората никога не са доволни — каза Лиза почти на себе си.

Пиърс се усмихна.

— Много ми е късно за философстване.

— Да — каза тя. — Май е така.

Пиърс се събуди на следващата сутрин от звука на изстрел. Изгърколи се от леглото, нахлузи си ботушите и излезе.

Конуей стоеше навън с пистолета в ръка.

— Какво стана?

— Тая дивотия се е нагряла — каза Конуей, гледайки пистолета.
— Ти знаеше ли, че се нагриват?

— Какво стана?

— Струва ми се — каза Конуей, издихвайки дима от дулото, — че по едно време ти прояви интерес към флората и фауната в региона.

Пиърс не каза нищо.

— Ако погледнеш зад палатката ми, ще видиш превъзходен местен екземпляр.

Той обиколи палатката и видя змията — сгърчена, все още потрепваща, с изпъната качулка. Беше голяма, дълга почти метър и половина и дебела като мъжка китка.

— Има ли други? — попита Пиърс.

— Стига де — каза Конуей.

— Господи! — възкликна Пиърс и пак си легна.

Следобед той помогна на Лиза и Барнаби със снимките. Те работеха в гробницата на Нахт, писарят на житниците при Тутмос V — по стените бяха изобразени сцени на жътва и реколта. Една стена беше особено добре запазена. На нея се виждаше писарят, надзираващ отделянето на житото от плявата, жътвата и товаренето на зърното в кошници.

Друга стена, частично разрушена, беше известна със сцената си на пиршество — сляп арфист и танцуващи момичета забавляваха седналите гости. Нахт и жена му се виждаха отстрани, седнали на трапезата. В краката им една котка ядеше риба.

— Ще заснемем цялата стена — каза Барнаби, насочвайки светлината. В гробниците нямаше електричество, както и в Долината на царете. Традиционно посетителите разглеждаха фреските с помощта на огледало, което екскурзоводът държеше и което отразяваше върху стените влизащата през вратата светлина. — После танцьорките отблизо и семейството с котката.

Пиърс намести триножника и настрои обектива. Всичките им цветни снимки се правеха на плаки голям формат.

Докато работеше, Барнаби каза:

— Ще стане бавно, Робърт. Не забравяй, че Картър е прекарал шест години в търсене на Тутанкамон.

— Ние нямаме шест години.

— Няма да е край на света, ако не намерим гробницата.

Пиърс му хвърли бърз поглед — не звучеше като онзи Барнаби, с когото се беше запознал в Кайро, разтреперан от вълнение пред перспективата за злато. Археологът се беше променил и като си припомни изминалите два месеца, Пиърс видя симптомите на промяната, на които тогава не беше обърнал внимание.

В началото на експедицията Барнаби всяка вечер говореше разпалено за гробницата, очите му блестяха. През следващите седмици я споменаваха все по-рядко: преструвката, че е напълно погълнат от работата си по превеждането и заснемането — започнала заради Хамид Искандер — беше станала реалност. Барнаби вече не се интересуваше толкова от гробницата. Ежедневната му работа му стигаше.

Пиърс изпита смесица от завист, разочарование и гняв.

— Може би трябва да спрем да търсим.

— Съвсем не — бързо каза Барнаби. — Не ме разбирай погрешно. Просто исках малко да се отпуснеш и да осъзнаеш, че нетърпението доникъде няма да ни доведе.

— Добре — каза Пиърс. — Ще се отпусна.

Същата нощ намериха път към върха на скалата.

Беше стръмно и опасно, но възможно. Застанали на върха, тримата мъже спряха да си поемат дъх и да пушат. Пиърс погледна на юг, опитвайки се да види пукнатината, но тя беше скрита някъде в мрака. Беше много тихо и студено — всяка нощ ставаше все по-студено — и те виждаха как дъхът им излизаше на облачета в лунната светлина.

Той въздъхна и хвърли фаса си. През нощните си набези винаги носеха египетски цигари, така че ако някой намереше фасовете, да не заподозре нищо.

— Готови ли сте?

Подредиха се в колона — три сенки в мрака. Пиърс водеше, проправяйки пътека сред камънаците и пясъчливия чакъл. Отне им половин час да стигнат до цепнатината.

Отгоре не беше кой знае какво — просто назъбена веобразна бразда върху лицето на скалата, изрязана в склона, широка около три метра. Не виждаха дъното, беше катраненочерно.

Пиърс насочи фенерчето си надолу. Лъчът смътно освети малко пясъчливо местенце на дъното, широко малко над един квадратен метър.

— Има място само за един — каза Никос.

Пиърс прокара светлината странично по цепнатината, търсейки места за стъпване — стените бяха гладки.

— Ще трябва да ме спуснете — каза той.

— Може би ще е по-добре да отида аз — каза Конуей.

— Не, аз.

Никос започна да размотава въжето. Беше хубаво дакроново въже, два сантиметра дебело.

— Внимавай — каза му. — Там долу няма място за грешки.

Пиърс отново освети дъното на петдесетина метра от мястото, където стояха. Беше буквално с размерите на маса за карти, и ако се подхлъзнеше, щеше да падне чак в основата на скалата — може би още към сто и петдесет метра.

— Ще внимавам.

Той взе въжето и го завърза около кръста си, после направи примка, за да се държи. Беше нервен, дишаше бързо и плитко. Закачи фенерчето за колана си и изчака Конуей и Никос да хванат здраво въжето. После се прехвърли през ръба и започна да се спуска.

6. ЦЕПНАТИНАТА

Беше тъмно като в рог. Не можеше да използва фенерчето, защото се държеше за въжето с две ръце. Те го спускаха внимателно и той се оттласкваше от скалата с крака, но слизаше бавно и напрегнато. От време на време се люшкеше на въжето и се налагаше да се хване с ръка за скалата — беше остра и той се поряза.

— Чакайте малко — извика. Гласът му звучеше странно, приглушено. Усети как спира.

Колко се беше спуснал? Не можеше да прецени — висеше напред нищото, в съвършена чернота. Откачи фенерчето и освети дъното на десетина метра по-надолу. Скалната стена беше много близо до лицето му.

Трябваше му светлина, трябваше да вижда. Трябваше му нещо като миньорска каска. Той се поколеба, после пъкна фенерчето в устата си. Беше тежко, но можеше да го държи със зъби. Подръпна въжето и спускането продължи.

Дъното се приближаваше към него бавно, бавно...

Краката му докоснаха пясъка и той предпазливо се изправи. Извади фенерчето от устата си и каза:

— Окей. Стигнах.

Отгоре се спусна лъч светлина и Никос каза:

— Как изглежда?

Пиърс се наведе, за да огледа земята. Не свали въжето от кръста си — то щеше да го задържи, ако се подхлъзнеше. Повърхността беше покрита с пясък, но не с тънкия филм ерозирал пясък, който очакваш да намериш в такива цепнатини. Беше мек, дебел пясък като на плаж. Той го разрови с пръсти и скоро стигна до долен пласт, който беше по-твърд, но все още не беше скала. Счупи си нокътя, докато ровеше.

— Лопата — провикна се.

След няколко минути видя как лопатата се спуска на друго въже. Гледката беше странна, той седеше на дъното между две полегати каменни стени, осветен от собственото си фенерче и светлината

отгоре. Лопатата се спусна, въртейки се бавно на въжето и пръсна по стените отразена светлина. Той не поглеждаше извън цепнатината към пропастта надолу. Мястото едва стигаше да се стои. Копаенето щеше да е трудно.

Той сложи крак на лопатата и натисна леко, за да не загуби равновесие. Загреба пясък и го метна в пропастта. Загреба пак, после пак. Стана по-уверен и заработи по-бързо. По-коравият слой беше дебел, той изкопа трийсетина сантиметра, без изгледи да свърши. Мина час. Той изкопа дупка, дълбока около метър, и откри, че не може повече. Мускулите го боляха от неудобната поза — с гръб опрян в скалата, без да може да се наведе.

— Става късно — провикна се Никос.

— Добре. Издърпайте ме.

Усети как въжето се стегна около кръста му и после краката му се вдигнаха от земята и отново увисна във въздуха.

На следващата вечер беше по-добре. Бяха измайсторили миньорски каски от тропически шлемове и тел, фенерчетата бяха закрепени здраво и се работеше по-лесно.

Копаеха на смени, всеки работеше по половин час. Дупката се разшири и стана по-дълбока. В два през нощта бяха слезли на почти два метра. Вече беше много трудно. Пространството стана още по-малко, а и пясъкът трябваше да се изхвърля от дупката.

Докато копаеше, Пиърс си спомни думите на Барнаби, когато съобщи за намереното през първата нощ.

— Обещаващо е, според мен. Може да копаете насъбралата се от векове ерозираща скала, но си мисля... няма причина в такава ниша да се събира пясък, още по-малко да е така утъпкан. Климатът е твърде сух. Може да сте се натъкнали на нещо.

Той копаеше.

Опитваше се да работи ритмично. Помагаше му да забрави болката в мускулите. Тананикаше си „Дикси“, докато Конуей не се наведе отгоре и не извика:

— Стига бе! — и се разсмя.

Той смени на „Танцуващата Матилда“.

Светлината му започна да отслабва. Той чукна силничко фенерчето и тя грейна по-ярко. Продължи да копае, чувайки единствено тихия съсък, когато лопатата се забиваше в пясъка.

— Половин час — провикна се Никос.

Пиърс си погледна часовника. Това беше последната възможност за вечерта да копят и той чувстваше, че има още сили.

— Още пет минути.

Продължи да копае. Докато работеше, започна да изпитва странно предчувствие, не можеше да го определи, но беше очакване, сякаш някакво шесто чувство му казваше, че нещо ще се случи.

Лопатата се забиваше в пясъка, редувайки се с пъшкането му, докато изхвърляше пясъка в пропастта.

Дрън!

— Пет минути минаха — каза Никос.

— Ударих нещо.

Отгоре моментално го осветиха две светлини. За миг Пиърс вдигна очи, мъчейки се да види отвъд двата ярки кръга светлина.

Никос каза:

— Какво?

— Не знам. Нещо твърдо. Вече съм на два метра и малко.

— Е — каза Конуей, — какво чакаш?

Пиърс се наведе и започна да стърже с края на лопатата, острият скърцащ звук отекна в ушите му. Работеше търпеливо, разкривайки твърда каменна повърхност — прекалено гладка, за да е естествена. Сърцето му заби лудо. Той разчисти скалата, като махаше пясъка с разранените си пръсти.

Гола, гладка повърхност. Виждаше по нея фини следи от обработка с длето.

Отново започна да копае като обезумял, не му пукаше дали пясъкът се свлича върху него, работеше като луд, разкривайки очертанията на каменната плоча. Не му отне много време.

Беше правоъгълна и тясна. Започна да копае около нея, откри ясен ръб, перпендикулярна повърхност, а после още една плоска плоча.

— Стъпала.

— Какво е? — провикна се Никос.

— Стълбище — тихо каза Пиърс.

— Какво?

Той изведнъж се почувства изтощен, изстискан до последната капка.

— Вдигнете ме — каза.

Вдигнаха го и му се стори, че го пренасят в някакъв свят на мечтите, фантастичен живот, какъвто не смееше да си представи.

III ПОСЛЕДНАТА ГРОБНИЦА

... ще потреперят идолите египетски...
Исаия 19:1

1. СТЪЛБИТЕ

— Забележително! — каза Барнаби на сутринта. — Трябва да ги видя довечера. Ще дойда с вас. Забележително! Абсолютно забележително!

— Не искам да оставам сама — каза Лиза.

Въпреки че всички в лагера ликуваха, Пиърс забеляза, че тя беше по-тиха от обикновено.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Не, просто не искам да оставам сама в лагера.

Не това бе имал предвид Пиърс и тя го знаеше.

— Довечера Алън ще остане с теб.

— Трябва да ми разкажеш всичко! — каза Барнаби. — Всичко от самото начало. Как са разположени стъпалата?

— Така — каза Пиърс и нахвърля нещо на един лист хартия. — Пропастта се спуска вертикално до тази къса платформа. Копяхме малко над два метра, преди да се натъкнем на първото стъпало. Алън и Никос разкриха още пет. Високи са по около петнайсет сантиметра.

— Как са ориентирани? — попита Барнаби, без да сваля очи от рисунката.

— Настрани — каза Никос. Той ги нарисува как се спускат под ъгъл от челото на скалата.

— Значи гледат на север — каза Барнаби. — Това е добре. Много, много добре. О, трябва да ги видя!

— О, извинете ме — каза някакъв глас.

Всички се обърнаха.

Беше Хамид Искандер, застанал на входа на палатката.

— Обезпокоени ли сте? — попита той с лек поклон. — Надявам се не?

Пиърс се постара да скрие изненадата си, да овладее изражението си, но не можеше да проговори. От колко време беше тук този мъж? Какво беше чул?

За щастие на всички Никос реагира невъзмутимо.

— Идвате точно навреме — каза той. — Играем на една интересна загадка. Обикновено се прави с клечки за зъби, но разполагаме само с фибите за коса на госпожица Барет. — Пиърс видя, че на масата има половин дузина фиби. Не ги беше забелязал преди това.

Искандер се усмихна на Лиза.

— Много хубаво.

— Сега гледайте внимателно — каза Никос. Взе листа, обърна го и нарисова точка. После подреди четири фиби около нея. — Целта е да преместите само две фиби, за да заобиколите точката. Искате ли да опитате?

— Аз опита, да. — Искандер се ухили и се наведе над листа. Малко си поигра с фибите, после започна да мръщи чело. Накрая успя и се изправи.

— А — каза Никос, като му се закани с пръст. — Но вие преместихте три фиби. Позволено е само две.

— Да? Две?

Хамид опита пак. Всички го гледаха, а Пиърс почувства как идва на себе си. Арабинът не подозираше нищо, беше се хванал на задачката на Никос.

— Аз не съм възможен — каза той накрая.

Никос бързо му показва как става. Хамид се разсмя, когато видя, и весело запляска с ръце.

— Е, да се връщаме на работа — каза Барнаби. Всички излязоха навън на слънцето. — Някакви новини от Кайро?

— Да — каза Искандер. — Новини.

Не каза нищо повече.

— Какви новини?

— Снимките са хубави. Кайро казва да.

— Добре, добре — каза Барнаби. — Нещо друго?

— Да? Преводите са хубави. — Той пхна ръце в джобовете и тръгна с Барнаби.

— Това е добре. Как сте вие, откакто се видяхме за последно?

— Хубав. — Той се усмихна. — А хората тук?

— Не се оплакваме. Преди няколко дни пипнахме дизентерия, но се изчисти. Но сме изморени. Мисля, че може да си вземем няколко

дни почивка и да отидем в Луксор, за да си починем и да поспим известно време в хотел.

— Но лордът Гроувър идва.

— Така ли? Не съм получил съобщение.

— Кайро казва да.

— Е, тогава ще го изчакаме. Нека ви покажа къде работим в момента. В гробницата на жреца Пуимре и открихме някои доста интересни неща.

— А тоя колко дълго ще остане тук? — изръмжа Никос.

— Колкото си поиска — отвърна Пиърс. — Нищо не можем да направим по въпроса.

— Ако продължи да души наоколо, ще му строша носа.

— Защо носа?

— Като услуга. В тази страна човек без обоняние е благословен.

— Той се разсмя, но напрежението зад заканата си остана.

Пиърс завари Лиза в палатката ѝ, четеше. Седна до леглото ѝ и попита:

— Какво има?

— Нищо.

— Не изглеждаш доволна.

— А трябва ли да съм?

— Мисля, че да. На прага сме на удивително откритие.

Тя поклати глава.

— Ти си на прага да започнеш живот, в който непрекъснато ще трябва да се оглеждаш и ослушваш, уплашен и тревожен.

— Не и аз — каза Пиърс през смях.

— Според теб колко ще остане Хамид? — Каза го почти с надежда. Това го подразни.

— Не много. Казва, че Гроувър идвал насам.

— Не съм изненадана — каза тя, оставяйки книгата. — Любопитството му скоро ще го доведе. — Тя го погледна втренчено за няколко секунди, после попита: — Наистина ли искаш да го направите? Да ограбите гробницата?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да.

Тя взе книгата и се зачете, сякаш му казваше да си върви.

— Слушай — каза той, — работата е опечена. Няма никаква вероятност да ни хванат или да...

— Робърт, моля те.

— Добре — каза той и стана. — Добре.

Излезе от палатката и усети как слънцето жари лицето му. Сложи си слънчевите очила и огледа лагера — ленд ровъра под навеса, палатката с провизиите, другите палатки в подножието на червеникавите скали. От дясно Барнаби и Хамид се връщаха от гробниците сред хълмовете. Барнаби говореше оживено, размахваше ръце, а Искандер кимаше.

Пиърс се обърна и тръгна. Излезе от лагера и след четвърт миля се натъкна на групичка местни къщички. Беше нечовешки горещо и той се движеше бавно, очертанаята на кирпичените постройки се мерзелееха пред очите му. Не видя жива душа — може би бяха изоставени. Той се изкатери на някаква височина, откъдето да огледа къщите, които бяха построени като груб квадрат, всяка с малко дворче или оградено място от задната страна. Там държаха животните — кокошки, магарета, по някое и друго дръгливо куче. Камилите стояха отвън. Бяха твърде големи за дворчетата.

До една от къщите имаше малко камилче, седнало на пясъка до майка си. Бебето имитираше майката, издигайки бавно и достойно глава, за да погледне Пиърс, после се извърна. Малко след това бебето се изправи на тънките си, несигурни крачета и се заклатушка към купчината суха слама, после пак седна.

Там, където Пиърс стоеше и гледаше селцето, беше много тихо. Малко момче излезе в едно от дворчетата, после се прибра в къщата, избутвайки мръсния раиран парцал, който служеше за врата. Веднъж излая куче и кокошките се разкудкудякаха в отговор. Иначе беше тихо.

На отсрещния хълм Пиърс видя да се приближава силует. Минаха няколко минути, преди да успее да различи фигурата на облечена в черно жена, понесла делва за вода на главата си. Вървеше гладко, естествените вълнообразни движения на тялото ѝ бяха преувеличени и изкривени от жегата. Той наблюдаваше как тя влезе в

селото, усещайки тишината около себе си, странния покой. Тя приличаше на черен призрак, който се носи напред и идва отникъде, без минало и без връзка с реалността.

Жената влезе в една къща, като остави делвата пред вратата. Пиърс дълго я чака да се покаже пак и да я вземе, но тя повече не излезе.

— По дяволите, Робърт! Радвам се да те видя! — Лорд Гроувър протегна месестата си ръка. — Разбрах, че сте постигнали невероятен напредък!

— Надявам се.

— Да, да. Макар че не разбирам как издържахте. Тези мухи — господи, ужасни са. Не те оставят на мира. Само жуженето им може да те подлуди. — Лорд Гроувър нетърпеливо ги гонеше от лицето си.

От палатката на Гроувър излезе момиче, стряскащо създание с огненочервена коса, която сякаш гореше на слънцето. Беше облечено с тесни панталони каки, леопардова блуза и високи черни кожени ботуши.

— А, Силвия — каза Гроувър. — Ела да кажеш здрасти.

Той се ухили на Пиърс.

— Запознах се със Силвия в Бейрут. Дотогава официално работеше към германското консулство там, или по-точно към вицеконсула. Тя добре се привързва, Силвия. Много силно.

Момичето дойде с полюшваща се походка.

— Силвия, запознай се с Робърт Пиърс. Той е фотографът на експедицията.

— Колко хубаво. — Тя вдиша дълбоко, излъчвайки гърди. На Пиърс му се стори, че крадешком поглежда надолу, за да види дали са добре изложени на показ.

— Дълго ли ще останете с нас? — попита Пиърс. Знаеше, че тя няма. Когато гримът ѝ почнеше да се топи, щеше да си тръгне.

— Не знам — каза Силвия. Сложи ръка на кръста си и погледна лорд Гроувър. — Мислех, че ще сме в джунглата.

— Моля?

— В джунглата. Очаквах джунгла. Това е пустиня.

— Точно така. Решихме, че е по-добре за здравето.

— Очаквах джунгла.

Гроувър се усмихна любезно.

— Сигурно си уморена от пътуването. Защо не идеш да си починеш?

— Да — каза тя. Обърна се и тръгна наперено към палатката.

— Не е мой тип — каза Пиърс, докато я гледаше как се отдалечава.

— Съжалявам — каза Гроувър, — но те уверявам, че е моят. Малко промяна в темпото, точно това му трябва на болното ми сърце.

— Как е сърцето ти напоследък?

— Лекарите казват, че нищо му няма. За щастие аз съм по-умен от тях. На тази възраст то е като фино регулиран двигател, който се нуждае от скъпо, екзотично високооктаново гориво. Подобрява компресията — добави той, загледан как Силвия се навежда, за да влезе в палатката. — А какво става с гробницата?

— После — каза Пиърс и се огледа. — Хамид е в лагера.

— Беше. Тръгна си преди половин час. Явно няма намерение да остава с нас. Сега ми кажи за гробницата.

— Ще направя нещо по-добро — каза Пиърс — Ще ти покажа.

Застанаха около цепнатината. Пиърс насочи фенерчето надолу, осветявайки бездната. Стъпалата приличаха на бели клавиши на пиано.

— Това е — каза Пиърс. Огледа другите лица в мрака, видя белия им дъх. Барнаби и Гроувър още бяха задъхани от изкачването. Конуей беше останал в лагера с момичетата.

— Как успяхте да копаете там долу? — удивено попита Барнаби.

— Как изобщо стигнахте там долу! — попита Гроувър.

— По трудния начин — каза Никос. Взе въжето и го върза около кръста на Барнаби.

— Сигурно се шегуваш — каза Барнаби и погледна през ръба.

Пиърс поклати глава и подаде на Барнаби шлема с телената скоба за фенерчето.

— Наистина нямах представа...

— Не бой се — каза Никос. — Отблъскваш се от стената с крака. Не е голяма философия.

— Ами...

После изстена, стон на животно в капан. Пристъпи към ръба и се смъкна надолу. Стиснал перваза с ръце, той ги погледна и каза:

— Сигурни ли сте?

— Фасулска работа — каза Гроувър.

Барнаби се спусна. Отначало неумело, удряше се в скалата с рамо и хълбок, пъшкеше и ругаеше. После започна да схваща и стегна краката си, придържайки се далеч от стената. Когато набра увереност, започнаха да го спускат по-бързо.

На дъното той понечи да развърже въжето.

Пиърс се наведе и извика:

— Не го сваляй.

Барнаби неуверено вдигна очи, после се наведе над стъпалата. Направи го някак много професионално, както лекар се навежда над рентгенова снимка или адвокат над доказателство — цялото му тяло излъчваше интерес и погълнатост.

Горе те напрегнато чакаха заключението му.

— Мислиш ли, че наистина е това? — обърна се Гроувър към Пиърс.

— Залагам пари — каза Пиърс.

— Собствени пари — каза Никос през смях.

— Инструменти — провикна се Барнаби. Гласът му беше странно рязък.

Те закачиха малка кошница с инструменти — лопатка, мистрия, метличка — на друго въже и я спуснаха. Барнаби взе инструментите и няколко минути работи мълчаливо.

Гроувър извади цигара и се канеше да я запали, когато Пиърс го спря:

— Каква цигара е това?

— „Бенсън и Хеджис“, естествено.

— Не тук. Вземи от тези. — Подаде му смачкан пакет с арабски надписи.

— Какво е това? — попита Гроувър, душейки пакета.

— Цигари от Кайро, естествено.

— За фасовете ли се тревожите?

— Просто внимаваме — каза Никос.

— Харесва ми — каза Гроувър. Изтръска една цигара и я запали, издишвайки замислено облак дим нагоре. Потръпна. — Прелест.

— Ще свикнеш — каза Пиърс.

— Качете ме горе — провикна се Барнаби.

Пиърс и Никос задърпаха въжето.

— Ако това наистина е гробницата — каза Гроувър, — как според вас онези хорица изобщо са я построили?

— Сигурно по същия начин, по който ние я откриваме — каза Пиърс.

— Но долу има място само за един човек. В превода се говори за петдесет роби.

— И аз се питах — каза Пиърс. — Но след като гробницата е била започната, сигурно са били нужни повече хора, които да прокопават скалата и да издълбават големите камери.

— Аха.

Барнаби се показва зад ръба. Няколко минути не каза нищо, после запали цигара с треперещи пръсти.

— Е? — попита Гроувър.

— Това е. Трябва да е това. Сигурно е това. Разкопах около стъпалата и установих, че в скалата има проход, дело на човешка ръка. Едва ли е много широк — достатъчен за един човек, който да върви приведен. Но това не е необичайно за външните входи на някои гробници. Навътре ще се разшири.

Той се намръщи.

— Има само един проблем според мен и това е да копаем в толкова тясно пространство. Може би можем да спуснем двама души и да направим верига за изхвърляне на кошниците с пръст.

— Звучи добре — каза Пиърс, — но ще ни трябва всички мъже, с които разполагаме. — Той се обърна към Гроувър. — Колко ще останеш?

— Е, милата ми Силвия май не е от пустинните цветя. Не повече от пет или шест дни.

В тъмнината мъжете се спогледаха.

— Ако останеш в лагера, през това време тук ще разполагаме с четирима мъже. По-добре да действаме.

Пиърс и Никос се спуснаха и започнаха да работят в тандем — Никос копаеше и пълнеше кошницата с пръст, а Пиърс я изнасяше и я изсипваше навън. Беше бавна и тегава работа, но след час бяха разчистили седмото стъпало. Очертанията на спускащия се надолу в

скалата тунел вече се виждаха по-добре, те се смениха и стигнаха нивото на осмото стъпало. После излязоха, а Барнаби слезе с Гроувър, който настояваше да отиде и не искаше и дума да става за друго. Смя се доволно по време на цялото спускане, но скоро се разкашля от прашния въздух в дупката.

Барнаби, като професионален археолог, работеше по-бавно, отделяйки повече внимание на подробностите, с които Пиърс и другите не си губеха времето. Изглежда инстинктивно знаеше къде да копае, разкриваше контури, определяше граници и изкарваше на бял свят прохода от пясъка. Лорд Гроувър, чиято едра фигура значително ограничаваше подвижността му в изкопа, често се изкатерваше до ръба и гледаше надолу в пропастта, клатейки глава и повтаряйки:

— Прекрасно. — Беше щастлив като детенце в пясъчник.

Барнаби разчисти деветото стъпало и началото на десетото. Когато излязоха, лорд Гроувър каза, че е по-добре да се връща при Силвия. Върнаха се при ленд ровъра, бяха доволни и усмихнати, очаровани от успеха и тайната си.

На следващия ден работата в лагера спря. Четиримата мъже спаха до следобеда. Конуей и Лиза се качиха в гробниците на благородниците, просто за пред хората, но всъщност не свършиха нищо. На вечеря разговорите бяха спокойни, засягаха леки теми заради Силвия, която се появи в шалварести панталони и сладострастно прилепнала по тялото плетена блуза. Май беше в лошо настроение и се цупеше, като от време на време се оплакваше от мартинито си.

В десет се бяха върнали в цепнатината. Работеха на смени от по четиридесет минути, като си разменяха работата на дващест минути, завършиха десетото, единайсетото и дванайсетото стъпало. Коридорът вече влизаше два метра навътре в твърдата скала. Човекът, който копаше, трябваше да използва малка ръчна лопатка и да работи на колене в неудобна поза.

Спряха за тази нощ на тринайсетото стъпало.

На сутринта Гроувър влезе в палатката на Пиърс.

— Как мина снощи?

С кървясали очи и болящо тяло Пиърс отвърна:

— Стигнахме до стъпало тринайсет.

Гроувър изглеждаше недоволен.

— Какво има? Мислех, че напредваме добре.

— Говорих с Барнаби. Той казва, че е невъзможно да се предвиди колко стъпала има — можа да са дори трийсет.

— Е, и?

— Силвия.

Пиърс изстена и се обърна на другата страна.

— Много е нещастна тук.

Пиърс въздъхна.

— Много е кисела.

— Колко можеш да я задържиш?

— Довечера е последната ни нощ. Обещах й.

Пиърс изглеждаше възмутен.

— Добре — каза. — Значи довечера е последната ни нощ. А сега ме остави да поспя.

— Извинявай — каза Гроувър.

— Няма защо. — Той се обърна и сложи възглавницата върху главата си.

Тръгнаха рано вечерта, опасно рано. Когато ленд ровърът изръмжа на излизане от лагера, Силвия видя светлините, които просветнаха мъждиво през плата на палатката.

— Защо колата отива някъде всяка вечер?

— За провизии — отвърна Гроувър.

— Всяка вечер ли?

— Разбира се, стандартна процедура.

— Колко хора отиват?

— Само един, обикновено.

— Добре — каза Силвия. — Да си направим парти.

— Не си облечена за парти, мила моя — каза Гроувър, като се намести така, че да седне върху дрехите й.

— В момента не съм облечена за нищо.

Той се усмихна.

— Не е точно така.

Тя седна в скута му и го прегърна.

— Не искаш ли да си направим парти?

— Не — каза той, прокарвайки пръст по гръбнака ѝ. — Не съм в настроение.

— А за какво си в настроение?

— Сега ще ти покажа.

В цепнатината Барнаби и Пиърс работеха мълчаливо, пестяха дъха и силите си. Това беше последната вечер, когато можеха да използват четирима мъже на две смени. Когато Гроувър си тръгнеше, един щеше да остава в лагера, а работата значително щеше да се забави.

Разкриха четиринайсетото стъпало, после петнайсетото. Въздухът, осветяван от фенерчетата, беше жълт от прах. Бяха стигнали шестнайсетото стъпало, когато смяната им свърши. Коридорът вече се спускаше четири метра в скалата.

На върха Пиърс запали цигара, после я изхвърли. Устата му беше прекалено суха и спечена от работата в тунела.

— Понякога си мисля, че ще продължат вечно — каза той.

— Стъпалата ли? Възможно е, да знаеш. В гробницата на Тутанкамон са били само шестнайсет, но на Сети I са били трийсет и шест. Може да копаем седмици наред.

— Какво ще намерим накрая? Стая?

Барнаби поклати глава.

— Съмнявам се. Вероятно врата.

— Запечатана?

— Несъмнено.

Времето летеше бързо. Сякаш бяха минали само няколко минути, а вече вадеха Никос и Конуей и се готвеха да слязат отново. Пиърс се беше схванал от усилието и засъхналата по тялото му пот.

Копаха яростно на дъното. Барнаби вече беше обзет от нетърпение и работеше бързо като останалите. Двайсет и второто стъпало беше разчистено към полунощ. Пиърс беше изтощен, когато го издърпаха. Барнаби отвори термос с кафе и си наляха в чаши, от които

се издигаше пара в тъмния въздух. Отдолу чуваха приглушения шум от работата на другите двама.

Пиърс слезе за последната си смяна в четири през нощта. Досега никога не бяха работили толкова усилено и чак до зазоряване. Той беше кълбо от болка и изтощение. Всяко мускулче протестираше, щом се помръднеше. Очите му бяха уморени и смъдяха от потта и праха.

Започнаха двацет и осмото стъпало. Напредваха мъчително бавно. Той вървеше нагоре-надолу по коридора с кошниците пръст, а Барнаби копаеше. Пиърс вече не мислеше, не разсъждаваше — действията му бяха механични, несъзнателни. Така беше по-лесно.

Двацет и девет стъпала.

— Не мога повече — каза Пиърс.

Барнаби само го погледна вяло.

Продължиха да копаят.

Трийсет стъпала.

— Става късно — провикна се Никос. — Да спираме?

— Кажи му ей сега — каза Барнаби.

— Ей сега — провикна се Пиърс.

Виждаше как небето над процепа просветлява, черното се превръща в тъмносиньо, после яркосиньо.

Слезе в тунела. Когато стигна долу видя, че Барнаби е спрял да копае.

— Какво има? — попита Пиърс.

Барнаби седеше безмълвно и гледеше ръцете си с тъпо изражение.

После Пиърс видя — стъпалата бяха свършили. Намираха се пред квадратна врата. На вратата имаше печат, а върху печата имаше йероглиф. Печатът не беше строшен.

— Пише... — каза Барнаби, — пише Мекетенре. Неговата гробница е.

— Никога не съм чувал за него — каза Пиърс.

— Е, това е. Това е последната гробница.

И въздъхна дълбоко.

2. ВРАТАТА

Лорд Гроувър си тръгна по обяд на следващия ден, че да хване самолета от Луксор за Кайро. Силвия си отиде с него и Пиърс изпита облекчение.

— Обади се — каза Гроувър, — ако излезе нещо сериозно.

— Добре — каза Пиърс.

Гроувър се обърна към Лиза, която беше другият буден човек в лагера.

— Грижи се за себе си, мила.

— Обещавам.

— Ще изпуснем самолета — каза Силвия.

— Ще бъда в Лондон две седмици, а после се връщам на Капри — каза лорд Гроувър. — Може да отида в Танжер за няколко дни, един скъп приятел се жени, но ще ти пиша.

— Добре — каза Пиърс. Чувстваше се отвратително. Очите му бяха кървясали и имаше кошмарно главоболие.

— Той нищо друго ли не може да казва? — попита Силвия, гледайки Пиърс с неприкрито отвращение.

Лиза се канеше да отговори нещо, но изведнъж се отказа. За разлика от Силвия, която беше облякла тясна рокля на точки, Лиза беше с мръсни панталони в цвят каки. И изглеждаше по-добре, помисли си Пиърс.

— Не знам кога ще се върна — каза лорд Гроувър. — Ако получа телеграма... — Той млъкна и сви рамене. — Да кажем телеграма, в която искате седем хиляди и петстотин.

— Добре — каза Пиърс. Това щеше да е сигналът, телеграма с искане за седем хиляди и петстотин долара.

— Приятно пътуване.

— Дано.

— Всичко ще е по-... — започна Силвия.

Лорд Гроувър я потупа по рамото.

— Хайде, хайде, скъпа. Да не се вълнуваме.

Тя се намръщи, после изви шия и го целуна по ръката.

Когато останаха сами, Пиърс каза:

— Искаш ли да дойдеш с нас довечера?

Тя поклати глава.

— Не — каза. — Още не.

Той се съгласи, без да пита.

— Много ли беше трудно? — попита тя, като го хвана за ръката и прокара пръсти по мазолите му.

— Доста зле. — Сега, когато свършиха с копането, той можеше да погледне назад и да осъзнае колко кошмарно е било. — Но вече свърши.

— Надявам се. — Тя запали цигара, пазейки огънчето в шепата си от нажежения вятър. Направи го умело като мъж. — Какво ще правиш с твоята част от парите?

— Още не сме ги получили. Може да отворим вратата и да открием, че вътре има коридор, затрупан с чакъл, с огромни, тежки камъни или нещо подобно. — Барнаби беше споменал такава възможност, но никой не я допускаше.

— Но ако успеете, какво ще правиш с парите?

Той сви рамене.

— Всъщност не съм мислил по въпроса.

— Ще имаш милиони.

— Ще отида някъде — може би в Южна Америка. Мисля, че бих живял в Рио.

— И какво ще правиш?

— Не знам. Просто ще живея.

— Ще се побъркаш от скука — каза тя.

Тази вечер Конуей остана в лагера. Никос, Барнаби и Пиърс се върнаха при цепнатината. Пиърс и Барнаби се спуснаха заедно, за да работят по вратата.

Барнаби действаше внимателно, погълнат от работата, опипваше хоросана и печата, докосваше ги с деликатността на касоразбивач.

— Дай ми длетото и чукчето — не дървеното, а онова гуменото.

Барнаби започна да дълбае в горния край на вратата, която беше някъде към 1,5 квадратни метра. Докато почукваше, си говореше сам:

— Превъзходна зидария... определено на майстор от Деветнайсетата династия... хоросанът е равномерен... нищо не е отишло на вятъра... сега леко... леко... точно така... добре, внимателно... още малко тук и тук...

Спря, след като изряза и четирите страни. Оставаше само печатът.

— Не ми харесва, че го правя — каза Барнаби. — Този печат е непокътнат. Това е единствената гробница в цял Египет, която не е била намерена и ограбена.

— Добре че ние я намерихме тогава — каза Пиърс.

Барнаби се усмихна, после строши печата с един удар на чукчето.

— Лост.

Пиърс му го подаде и загледа как той го пъкна в жлеба, който печатът бе покривал.

— Обикновено печатът е върху срещуположната страна на пантите, но понякога се опитват да те излъжат. — Барнаби натисна лоста. Вратата не помръдна. — Хайде пак... — Той се напъна, но отново не успя да я помръдне.

— Дай аз да опитам — каза Пиърс.

Размениха си местата и Барнаби запали свещ.

— Това пък за какво е?

— За газ.

— Какво?

— Отровен газ. Твърде е вероятно. Не го правят нарочно, разбира се, но разлагането на всеки органичен материал вътре може да произведе въглероден двуокис, метан и други вредни газове.

— Не ми ли каза, че нямаш повече тайни — каза Пиърс.

— Това е само предположение.

Пиърс напъна лоста, отначало по-леко, после по-силно. Намести го, за да окаже повече натиск, но не стигна доникъде. Напъваше с всички сили без резултат — нито скръцване, нито пукване, нищичко.

— Не разбирам — каза Барнаби. — Печатът е много добър, може би дори херметически, но не може да е чак толкова добър.

— Да видим дали Никос може да направи нещо.

Барнаби се качи и Никос слезе.

— Какъв е проблемът?

— Не можем да отворим вратата.

Никос си плю на ръцете и ги потърка.

— Дошъл си при точния човек. Мога да отворя всичко.

Той хвана лоста и напъна.

Нищо.

Вложи още сила, мускулите на врата и ръцете му изпъкнаха на бледата светлина на фенера.

Нищо.

Той изпъшка и започна да дърпа ритмично.

Нищо.

Отстъпи възмутен и изрита вратата.

— Отваря се по-трудно от краката на девица — каза и спря. — Я чакай малко.

Облегна се на стената на прохода, запъна лоста с два крака и се отгласна. Резултатът не закъсня — под напора на силните му крака вратата започна да поддава с тътен и припукване. Когато се отвори, се чу силен съскащ звук.

— Какво е това?

— По-добре да се дръпнем — каза Пиърс. — Барнаби спомена нещо за газ.

Той извади кърпичката си, сложи я върху носа и устата си и поднесе запалената свещ към гробницата. Когато я насочи към вратата, пламъкът примигна и угасна.

— Назад!

И двамата изпълязяха от дупката.

Отгоре Барнаби ги гледаше.

— Оставете да се проветри няколко минути — проникна се той.

Никос погледна нагоре.

— Тук ще ни трябва специалист — каза. — Работата за яките мъжаги свърши.

Барнаби го издърпа горе и слезе на негово място.

— Свещта ли изгасна? — попита.

— Да.

— Сигурно е просто въглероден диоксид. Да се връщаме. Питам се — започна той, — не ми стана ясно защо вратата се отвори толкова

трудно, но май се сещам...

Върнаха се и Барнаби освети с фенерчето си вътрешността на гробницата. Беше голямо помещение, над три квадратни метра, издълбано в скалата. Беше голо, грубо изсечено и празно, с изключение на десетките свещи по пода.

— Хитреци — каза Барнаби. — Виж само.

— Не разбирам.

— Запалили са свещи, после са запечатали гробницата.

— Това част от религията ли е?

— Не, не — създали са вакуум зад херметично затворената врата.

— Нищо чудно!

Барнаби кимна и пристъпи в помещението. Освети с фенера си четирите стени и тавана. Пиърс си помисли, че стаята е доста потискаща. Не приличаше на мечтите му, беше така гола...

— Това е само преддверието — каза Барнаби. Гласът му отекна в каменните стени. — Може да има още няколко. Но някъде тук има врата, която води нататък. — Той изрита свещите на пода и Пиърс с изненада видя, че те веднага се разпаднаха във восъчен прах.

— Три хиляди години — каза Барнаби сякаш на себе си. — Това е доста дълго. Сега хайде да намерим вратата. Дай си фенера.

Осветяваха и търсеха по повърхността на стените, започвайки от долу нагоре. Барнаби използваше пръстите си толкова, колкото и очите, прокарвайки внимателно ръце по повърхността, като тук-там спираше, за да изчопли нещо с клечка за зъби. От време на време сумтеше. След час още не бяха намерили вратата.

— Били са добри зидари, това вече го видяхме. Внимателно са прикрили работата си. Някъде по тази груба повърхност има следа — може би само тънка линия, пълна с прах.

Той продължи да търси. Мина още половин безплоден час.

— Ами таванът? — попита Пиърс.

— Съмнявам се — каза Барнаби. Насочи фенерчето си към тавана, който беше нисък и недодялан като стените. — Но пък подът...

Концентрира се върху пода. Беше по-гладък и покрит с прах и останки от свещи, които се разпадаха при най-лек допир. Барнаби използва ръба на обувката си, за да разчисти парчетата, и откри голия камък отдолу.

За броени минути намериха вратата.

— Много добре — каза. Наведе се, за да огледа каменната врата и да провери ръбовете. Тази, за разлика от първата, не беше запечатана.

Той си погледна часовника.

— Това е според мен. Утре вечер започваме тук.

— О, напредваме прекрасно. Проектът върви изключително добре и всички сме много оптимистично настроени — каза Пиърс.

— Да? — каза Хамид Искандер.

Беше дошъл без предупреждение на сутринта, шарещите му очички се стрелкаха из лагера.

— Нещо не е наред ли? — попита Пиърс.

— Желая да попитам. Правителството се тревожи за вас, защото снимките... — той вдигна рамене — не са толкова често. Разбирате?

— Ами — каза Пиърс, — ще ви обясня. Тук сме вече от три месеца и мисля, че всички имаме нужда от почивка. С изключение на доктор Барнаби и господин Конуей никой от нас не е опитен археолог, нали знаете.

— Знаете.

— Да. — Пиърс беше предпазлив. Беше станал в десет. Лиза и Барнаби не бяха в лагера — сигурно се бяха качили в гробниците на благородниците и работеха. Дали Искандер се беше срещнал с тях? Дали те вече му бяха казали своя версия? Нямахше да е добре обясненията им да не съвпадат.

— Къде е докторът Барнаби? — попита той.

Пиърс въздъхна облекчено.

— Горе в гробниците, предполагам. Той нещо не беше добре. Това е друга причина, поради която ни трябва почивка.

— Не чувах. Съжалявам, че не е здраве.

— Вече е много по-добре. Само малко дизентерия.

— А, да. Той ужасна.

„Какво ли означава това“, помисли си Пиърс.

— За исканията — каза Искандер. — Винаги вие казвате батерии за фенерчета. Защо?

„Това било значи“, помисли си Пиърс. Той се чудеше дали Хамид ще забележи, че искат твърде много батерии и бензин за ленд ровъра.

— Ами, така се случи. Докато доктор Барнаби беше болен, аз поех нещата, за да огледам други гробници, които смятаме да проучим. Докато работех през следобедните часове, ми трябваше фенерче, защото слънцето не влиза в гробниците по това време на деня.

Нямаше как да е сигурен, че Искандер е разбрал всичко, но той като че ли беше удовлетворен.

— А другите са как? Госпожица Барет?

— Добре, много добре.

— Искам да видя тях.

Пиърс започна да мисли усилено как да съобщи версията си на останалите, преди те да скалпят нещо свое. Можеше да заведе Хамид горе и да каже: „Тъкмо разказвах на господин Искандер за дизентерията ви“. Щеше да свърши работа.

— Но — продължи Хамид — не мога. Връщам се в Луксор. Моля, моите почитания.

— Разбира се.

— И на госпожицата Барет?

— С удоволствие.

— Прекрасна — каза Хамид.

— Много прекрасна.

— Много.

— Благодаря — каза Пиърс.

— Тя е хубава — каза Хамид.

— Да.

— Да, така мисля. — Той въздъхна. — Е, сега аз тръгва. Ако имате нужда, моля.

— Разбира се.

Хамид Искандер си тръгна. Пиърс се намръщи, докато гледаше как ленд ровърът на Службата по старините подскача по пясъка. Не мислеше, че Хамид е глупак, въпреки че се държеше като такъв. Мъдрецът може да се прави на глупак, когато му изнася. Но защо да му изнася?

Същата вечер те направиха нещо, за което би трябвало да се сетят по-рано: спуснаха в цепнатината въжена стълба, за да могат да слязат и тримата едновременно. Никос подуши въздуха, когато влезе в

преддверието, и изрита една от свещите. Отскочи, когато тя се разпадна на купчинка прах.

— Вратата е тук — каза Барнаби, повеждайки ги към мястото, което бяха разчистили. — Забележете, че не са използвали хоросан — трябва просто да я повдигнем.

— Според теб какво има долу? — попита Пиърс.

Барнаби сви рамене.

— Друг коридор, друга стая, а може би и самата гробница. Но не ми се вярва — ще трябва да влезем много по-дълбоко в скалата, за да се срещнем със самия Мекетенре.

Той пхна лоста в процепата и започна да натиска.

— Дай на мен — каза Никос и Барнаби се дръпна.

Гъркът се напъна и след миг тежкят камък започна да се повдига. Когато се вдигна до половината, Пиърс подпхна отдолу въже и започна да дърпа, докато Никос натискаше.

Камъкът глухо се сгромоляса сред облак прах. Те се разкашляха, светлината от фенерчетата прорязваше въздуха на тесни ивици. После пристъпиха към дупката и погледнаха вътре.

Тясно помещение, пълно с тела. Трупове лежах в странни смъртни пози, със затворени очи и потъмняла, изопната кожа. Всички бяха мъже, кльощави и голи, с изключение на изгнилите набедрени превръзки.

Миризмата беше кисела, застояла и отвратителна.

— Робите — каза Барнаби.

3. КОРИДОРЪТ

Пиърс се дръпна ужасен. Някак си сега усети реалността — стаята, гробницата, която се намираше от другата страна, коридорът в скалата. Всичко това бе направено от хора, с труда на роби, които бяха получили смърт вместо възнаграждение. Той отново погледна измъчените тела, ребрата им се брояха под грубата кожа. Сигурно бяха се радвали да умрат.

— Какво ще правим сега? — попита Никос. Мръщеше се от погнуса.

Барнаби отиде до стената и се облегна.

— Трябва да слезем. Може би те пазят входа за самата гробница. Освен това може да са били погребани с плана. Не забравяйте, че архитектът също е бил убит.

В стаята настъпи продължително мълчание. Пиърс запали цигара и започна да крачи нагоре-надолу, усещаше как краката му се движат и мускулите му работят. Сякаш уверяваше сам себе си, че е жив.

— Аз ще сляза — каза Никос.

— Не си длъжен — каза Барнаби.

Никос се изплю.

— Да не мислиш, че ми пука от няколко трупа? Дай фенерчето.

Пиърс му го подаде и гъркът скочи през отвора в стаята под тях.

Потръпна от вонята. В малкото помещение тя беше по-силна, отколкото горе. Освети телата, гледаше лицата, затворените им очи и зиналите уста. Зъбите се белееха. Приблужи се до едно.

— Как са умрели?

Барнаби се надвеси през дупката.

— Сигурно са били удушени. Виждат се белезите около гърлата.

Никос видя тънките линии. Около вратовете на няколко от телата още имаше увити въжета. Той посегна да докосне едно.

— Внимавай!

Твърде късно. Тялото се разпадна пред очите им, кожата се обели, вътрешностите се превърнаха в прах, костите се нарониха върху

пода.

— Не пипай нищо — каза Барнаби. — Не са били мумифицирани и на този сух въздух не са добре запазени.

— Забелязах. — Никос се разкашля сред облака човешки прах.

Пиърс беше смаян. Истина беше — човек се превръща в прах и пепел. Побиха го тръпки.

— Търси някой по-добре облечен от останалите — каза Барнаби. — Той ще е архитектът.

Никос тръгна между купчините тела, като внимаваше къде стъпва. Накрая намери мъж с аристократични черти, подпрян на стената, с тъмна коса, дълъг нос и тясно лице. Беше облечен елегантно в свободна бяла туника до коленете, закопчана със златен колан. В смъртта си мъжът беше с тъжно изражение, сякаш разочарован.

— Май го намерих.

— Чакай малко — каза Барнаби. — Идвам. — Смъкна се долу при Никос. За миг остана безмълвно загледан в мъжа. — Той е, наистина. Сега да намерим плановете. — Плъзна лъча на фенерчето наоколо и видя почти изгорял папирус. Беше останало много малко, само ъгълчето на свитъка. Той го огледа внимателно.

— Не пипай — предупреди го Барнаби. — Това е... чертежът на архитекта. Вижда се коридорът, който води от цепнатината, а тук е преддверието точно над нас. От него тръгва друг коридор... — Той спря. Тук огънят беше унищожил папируса. — Барнаби се изправи. — Е, и това не е малко — главният коридор тръгва от горната стая, не оттук. Да се връщаме.

В преддверието Пиърс беше преbledнял.

— Не ти ли е добре, Роби? — каза Никос с усмивка.

— Майната ти — каза Пиърс.

Барнаби отиде до отсрещната стена. Сега, когато знаеше какво търси, му трябваша няколко минути.

— Ето я — каза той.

Разбиха вратата и откриха дълъг коридор, който потъваше в тъмнина. Пиърс освети с фенерчето и видя в дъното гладък камък. Коридорът беше около метър и двайсет висок и стотина стъпки дълъг.

— Ще тръгваме ли? — попита Барнаби.

— Аз ще водя — каза Никос. — В случай че вратата в дъното се опре.

— Не — каза Барнаби. — Аз ще водя.

Никос сви рамене.

Барнаби тръгна най-отпред, след него Никос и трети Пиърс. Вървяха приведени и се задъхваха. Стените бяха гладки, внимателно измазани. Беше много тъмно, единствената светлина идваше от фенерчетата.

Стигнаха вратата.

Барнаби я побутна с длан и тя лесно поддаде.

— Я гледай ти — каза той.

Пристъпи навътре и внезапно се чу пронизителният му вик, който постепенно заглъхна.

4.

ВТОРАТА КАМЕРА

В коридора Пиърс усети как Никос замръзна при този звук. За миг останаха неподвижни, заслушани, опитвайки се да разберат какво се е случило.

— Барнаби? — провикна се Никос. — Барнаби!

Нямаше отговор.

— Опитай с фенерчето — каза Пиърс. — Внимателно.

Никос светна напред и подсвирна.

— Какво има?

— Дай ми въже — каза той.

Пиърс се върна в преддверието и намери въжето, което бяха донесли с останалите инструменти. Занесе го на Никос.

— Дръж този край, а аз ще се спусна. Стаята е на долното ниво.

Пиърс хвана въжето с две ръце, седна и се запъна в стените на коридора. Никос хвърли другия край на въжето и скоро Пиърс почувства тежестта му. След миг Никос извика:

— Долу съм!

Пиърс допълзя до дупката.

Долу имаше друга стая, празна, но по-голяма от първата и гладко измазана. Стените бяха украсени с дълги редове цветни йероглифи, от пода до тавана. Коридорът, по който бяха допълзели, стигаше до тази стая, но тя не беше на същото ниво — коридорът минаваше през стената, близо до тавана. Барнаби беше стъпил в празното и беше паднал от около шест метра.

Лежеше проснат на пода, фенерчето се търкаляше до него. Никос го преглеждаше.

— Как е?

— Май е добре. Диша. Може да си е счупил нещо. Не съм сигурен. Трябва да изчакаме да дойде на себе си. Носим ли нещо за пиене?

— Не.

Никос започна да разтрива ръцете на Барнаби, след това леко го разтърси. Мълчаливо продължаваше да го прави, докато Барнаби трепна. Изохка, звукът прокънтя в стаята.

— Барнаби — каза Никос, — как си?

Барнаби обърна глава на едната страна, после на другата и пак изохка. Отвори очи.

— Как се чувстваш?

— Никос! — каза той изненадано, след което рязко и обилно повърна върху дрехите му.

Никос му помогна да се надигне на лакът.

— Боже! — прошепна Пиърс.

— Няма нищо — каза Никос, вдигайки поглед към Пиърс. — Често се случва, когато човек е в безсъзнание.

Барнаби повърна пак със сух, грозен звук. Не излезе нищо.

— Ще ми се да имахме какво да му дадем — каза Пиърс.

Барнаби погледна нагоре с изцъклени очи.

— Здравсти, Робърт — каза. Избърса уста с ръкава си и изстена.

— Какво става?

— Излезе ми през носа — каза Барнаби. — Ужасно е.

— Просто кротувай — каза Никос, — а ние ще измислим как да те извадим. Как се чувстваш? Нещо счупено?

— Май не. Глезенът ме боли и си ударих коляното, когато паднах. И главата ми е като диня. Иначе съм добре.

— Стой кротко — повтори Никос. Погледна нагоре към Пиърс. — Можеш ли да го издърпаш, ако го вържа с въжето?

— Мисля, че да.

Барнаби се опита да стане, но Никос го бутна обратно.

— Спокойно. Не бързае.

Барнаби седна, очите му започнаха да оглеждат стените. Четеше йероглифите бързо, препускайки по колонките. Цветът се върна на лицето му и Никос му предложи цигара.

Барнаби я взе разсеяно.

— Какво пише? — попита Пиърс.

Барнаби поклати бавно глава.

Никос стана.

— Накъде трябва да вървим оттук?

Барнаби нищо не каза. Само седеше и четеше. Беше омагьосан.

Горе в коридора Пиърс се облегна на стената и запали цигара. Чувстваше се странно — двамата мъже в тази невероятно украсена стая за него бяха целия свят. Съзнаваше, че се намират дълбоко в скалата зад цепнатината, в гробница, издълбана преди хиляди години. Знаеше, че трябва само да се върне и ще се озове навън, на въздух, под звездите на долината на Нил. Знаеше, че ако повърви съвсем малко, ще стигне до ленд ровъра и до лагера.

Знаеше всичко това, но някак си не му се струваше важно.

— Невероятно — тихо каза Барнаби.

— Какво?

— Тази стая. Разказва за делата на фараон Мекетенре, включително за военната му експедиция против хиксосите. Очевидно е бил брутален и зъл човек.

— Е, теб определено те прецака — каза Никос и се разсмя.

Барнаби сякаш бавно се връщаше в настоящето, очите му живнаха и се съсредоточиха.

— От тук нататък ще е трудно — каза той. — Ако тази гробница е като някои от другите с потънали стаи, коридорът ще продължава ей там горе. — Той посочи стената близо до тавана.

— Страхотно — каза Пиърс. — Как ще го намерим?

— Няма да е лесно. Цялата стая е измазана. Не е невъзможно, но ще глътне време.

— Като стана дума за време, по-добре да тръгваме — каза Никос. — Ще можеш ли да станеш?

— Май да. — Никос му помогна да се изправи. Той извика от болка, когато стъпи на ранения си крак, глезенът беше подут и посинял, но като че ли нямаше други сериозни поражения.

Лиза избърса челото му с влажна кърпа.

— За какво е всичко това? — възкликна тя.

Барнаби лежеше по гръб, лицето му беше почервеняло, дрехите — плувнали в пот. Трепереше въпреки топлите одеяла, с които беше завит. Устата му се движеше, но не се чуваха думи.

— Нямахме как да го избегнем — каза Пиърс.

— Можеше да се откажете от тази налудничавата идея, преди изобщо да започнете.

— По дяволите, той сам си е виновен — избухна Пиърс. — Мина през вратата, без изобщо да погледне. Нямахте как да го спрем!

Лиза хвана здраво брадичката на Барнаби и пъкна термометър под езика му. Държеше го, за да не го глътне в унеса си.

— Е — каза тя, — а сега какво?

— Мислиш ли, че му трябва лекар?

— Да, мисля, че му трябва.

— Само питах, за бога!

Тя го изгледа студено и за миг на Пиърс му се стори, че ще го удари. После Лиза отмести поглед и извади термометъра. Вдигна го към светлината.

— Четиридесет градуса.

— Ще изкарам ленд ровъра — каза Пиърс.

Един немски лекар на почивка в Луксор каза, че глезенът е счупен и настоя Барнаби да отиде със самолет в Кайро за рентгенова снимка и болнично лечение. Лиза и Пиърс го закараха на летището и го качиха на малкия самолет. Гледаха как се издига в ясното небе и се губи към слънцето.

— Дано се оправи — каза тихичко тя.

— О, ще се оправи.

— Мисля — каза Лиза, — че мога да се науча да те мразя.

— Няма да си първата.

— Ти си ужасен.

— Съжалявам.

Върнаха се от пистата до таксито, което бяха наели в града.

— Моля те, откажи се, Робърт. Спри сега.

— Не.

— Но аз не разбирам...

— И дума да не става. Не мога да спра сега.

Тя го погледна, поклати глава и въздъхна.

Вечерта получиша телеграма, препратена чрез американското посолство — беше успокояваща — фрактурата на Барнаби не била сериозна и изисквала само седмица болнично лечение. Пиърс изпита огромно облекчение, но Лиза, която беше мрачна и раздражителна целия ден, не се разведри.

— Просто мисля, че ще се случи нещо ужасно — каза тя. — Това е само началото.

След една седмица бяха успели да спуснат от коридора до потъналата стая въжена стълба и да опънат на отсрещната стена хамак, който им позволяваше да търсят продължението на коридора към вътрешността на гробницата.

В отсъствието на Барнаби Конуей пое нещата. Работеше ведро в горещия, запрашен въздух, свирукаше си и говореше. Разказа на Пиърс за младостта си в Синсинати, за разкопките, на които работил, за семейството си, за момичетата си в Париж. Последното май беше любимата му тема. Все за тях говореше.

— Най-яката мацка, която съм срещал — каза той, — беше висока метър и четиридесет. И яка, толкова яка, че не можеш да си представиш. Никога не носеше обувки, дори посред зима. И гасеше цигарите ни в босите си пети.

Друг път подхващаше:

— Бил ли си някога с драскачка? Говоря за истинска, дето впива ноктите си в тебе. Познавах една такава. Казваше се Мишел. Хубаво име, човек не може да предположи. Мишел ядеше какво ли не, за да си заздрави ноктите и когато приключеше с теб, трябваше да отскочиш до близката болница за кръвопреливане. Честна дума.

Понякога между другото подхвърляше:

— Разказвал ли съм ти за щангистката? Беше жестока — хванах я в момент на депресия. Без да иска строшила китката на гаджето си и той я зарязал. Ами това момиче през цялото време тренираше — по партита и такива места. Стискаше гумени топки, вдигаше гирички. Непрекъснато...

Запасът му от анекдоти беше безкраен.

Една вечер, докато къртеше мазилката, търсейки следващата врата, той каза:

— Какво става с теб и момичето?

— Кое момиче? — Пиърс седеше на пода и пушеше. Хамакът можеше да издържи само един човек.

— Кое момиче? — подигра му се Конуей. — Ти кое мислиш?

— Лиза ли?

— Човек с ум, бърз като светкавица! Стига до същината на проблема със скоростта на пума. Да, човече, Лиза.

— Не знам. Не съм се замислял особено.

— Ами замисли се. Знаеш ли за какво си говорихме през нощите, когато аз оставах в лагера, а ти копаеше?

Пиърс чакаше.

— За теб, ето за кого. Часове наред, седяхме, пиехме и говорехме. — Той дълбаеше камъка. — За... теб.

— Е и?

— Луда е по теб, това е.

— Искаш да се разтека по пода ли?

— Само ти казвам де.

— Е, а аз какво да направя по въпроса?

— Това не е мой проблем. Но мацето е лудо по тебе.

— И?

— И ти седиш като тъп американец.

— Искаш ли да ти фрасна един?

— Радвам се, че я харесваш — каза Конуей с доволна усмивка.
— Страхувах се, че може да не я.

— Колко мило, че се грижиш за нея.

— Ти майтап ли си правиш? Слушай, просто искам тя да смени темата на разговор. Досадно е да я слушам по цели нощи да говори за теб.

Въпреки че не искаше, Пиърс попита:

— Какво говори?

Конуей се разсмя.

— Хайде де, дявол да те вземе. Ти започна — какво казва?

— Говори за това как изглеждаш. Харесва грозната ти муцуна. Говори колко здрав изглеждаш. После понякога решава, че си уморен и се тревожи, все едно ти е майка. После ми разказва какво си й казал този ден, дума по дума като на запис.

— Щом си толкова загрижен, защо не я накараш да хлътне по тебе? — попита Пиърс.

Конуей поклати глава.

— Аз не ставам за брак.

— Е, и аз не ставам.

— Ха-ха.

— Какво значи това?

— Значи ха-ха. Изразява веселост.

— За бога! — Пиърс угаси фаса. — Дай да поработя малко.

— Не, тук горе ми харесва.

Пиърс сви рамене и запали нова цигара.

— Между нас да си остане — каза Конуей, — от мен става страхотен кум. Кумът отговаря за ергенското парти предната вечер, а аз мога да уредя парти като слънце. Особено ако ще сте в Париж. Такова ергенско парти ще ти спретна, че никога няма да го забравиш.

— Дай да сменим темата — каза Пиърс.

— Освен това никога не забравям пръстена. Много ме бива в това.

— Сигурно си се уморил. Защо не ми дадеш аз да поработя?

— Искам само да целуна булката, преди да отпрашите на меден месец. Сега къде е хубаво място за меден месец? Какво ще кажеш?

— Вилата на лорд Гроувър на Капри — каза Пиърс, подразнен от начина, по който Конуей проточва разговора.

— Браво на момчето! Прекрасна идея! — Намръщи се. — Но какво ще правите след това? Не можеш да продължиш да си развяваш задника из Европа и...

— Не си развявам задника из Европа.

— Я стига, ти не знаеш ли с кого говориш? Говориш с опитен откривател на развяващи се задници.

— Добре де. Развявам си задника из Европа — съгласи се Пиърс.

— Така. Е, какво ще правиш вместо това? Това момиче трябва да се установи, да има дом, сладки дечица — не мислиш ли, че ще изглежда добре бременна? Цялата сияеща и...

— Сигурно си превъртял — каза Пиърс.

Конуей се разсмя и продължи да дълбае стената.

— Помисли си — каза той.

Минаха две седмици. Успяха да се справят с горния ръб на цялата отсрещна стена и не откриха нищо. Пиърс усети как отново го гнети недоволство. Януари мина и вече беше февруари. Всеки ден задраскваше по още един ден в календара.

Скоро щеше да се наложи да спрат за през лятото. Вече ставаше по-горещо. В края на март щеше да стане непоносимо.

Никос беше хванал дизентерия — всички я бяха изкарали в един или друг момент — така че Конуей и Пиърс работиха сами в гробницата всяка вечер. Рядко виждаше Лиза, освен когато се хранеха. Конуей вече не го майтапеше за нея и Пиърс се разтревожи. Питаше се дали Лиза говори още за него. Сега тя беше много по-дружелюбна и открита с другите двама мъже. Той трудно разговаряше с нея, избягваше погледа ѝ.

Една вечер получиха вест, че Барнаби ще се върне след три дни. Никос се чувстваше по-добре и изпи едно с Пиърс в палатката им.

Първите му думи, когато останаха сами, бяха:

— Ако не направиш нещо с това момиче, ще те убия.

Пиърс се стресна.

— Какво има?

— На нея нищо ѝ няма — каза Никос. — Добро момиче е. Само направи нещо с нея, става ли?

Пиърс безпомощно вдигна рамене.

— Сложи край на мъките на бедното момиче. Направи нещо за нея или я смачкай. — Той млъкна и погледна чашата си. — Довечера аз и Алън ще работим в гробницата. Ти оставаш тук.

— Добре.

— И направи нещо.

Вечерта Пиърс им помогна да натоварят ленд ровъра и ги гледа как изчезват в пустинята. Обърна се и се върна в лагера.

Лиза седеше до огъня и ровеше жартата с пръчка. Във въздуха се вдигаха искри и се губеха между звездите. Докато я гледаше, му хрумна, че това е първата нощ от началото на експедицията, в която оставаха сами.

Седна и каза:

— Нещо за пиене? — Колко шик, помисли си. Какъв изискан континентален чар. Но тя го обезоръжаваше, това беше проблемът. Четеше го като отворена книга.

— Не, благодаря.

— Изглеждаш нещастна.

— Не точно.

— Мога ли да помогна?

Тя го погледна и сякаш щеше да каже нещо, после поклати глава.

Той отиде в палатката с провизиите и си направи джин с тоник.

Когато се върна, тя още седеше до огъня.

— Хубава вечер — каза той.

— Притеснявам ли те?

Той погледна лицето ѝ на светлината на огъня, тъмния загар и лъскавата коса, която се виеше покрай бузите ѝ.

— Красива си.

— Звучиш като Искандер.

— Хиляда искрени извинения.

Той се поклонил изискано и запали цигара. Помежду им се възцари болезнено мълчание.

— Сигурно има снимки за проявяване — каза той. И в същия миг се почувства глупаво, като подрастващо момче, което си плете езика.

— Нищо кой знае какво.

Поредната дълга пауза. Тя спря да ръчка с пръчката и остана да седи спокойно с ръце в скута.

— Не се разбираме за това, нали? — каза той.

— Да — каза тя. — Така е.

— Защо?

— Защото не ми харесва. Не мисля, че е правилно.

— Защо си го изкарваш на мен?

Тя поклати глава и се загледа в огъня.

— Не знам. Без да искам.

— Сега звучиш като мен.

— Може би това е проблемът — каза тя.

За миг лицето ѝ стана нежно и на него му се прииска да я целуне и да я прегърне, но после го заля раздразнение.

— Другите не ги тормозиш.

Тя се намръщи.

— И теб не те тормозя.

— Напротив. Непрекъснато ме дразниш.

Тя повиши тон.

— Ти знаеш, че е лошо, това е. Вътре в себе си *знаеш*. Лошо е. — И въздъхна. — Защо се караме?

— Кой се кара?

— Ти. Опитваш се да се скараш с мен. Откакто...

— Добре — каза той. — Забрави.

Седяха мълчаливо.

— С нетърпение чаках тази вечер — каза тя. — Не очаквах да бъде така.

— Трябва да е така.

— Само защото ти искаш. — Тя се овладя и поиска цигара.

Той видя в това трик да го накара да се приближи до нея. Подхвърли ѝ пакета. Тя го вдигна от пясъка и запали цигара от един въглен.

— Виж — каза той, — ти искаш нещо, което просто не мога да ти дам. Ще завърша този проект и това е. Не можеш да ме спреш. Нищо не може да ме спре. Ще ограбя тази гробница.

— Говориш като някой луд.

— Може и да съм.

— Не си.

— Добре, не съм. Но ще стигна докрай.

— Но защо? Защо е толкова важно?

— Не питай. Важно е.

— Да ограбиш египетска гробница. Това е... това е детинско, инфантилно, нереално, няма нищо общо с истинския свят. Не е свързано с нищо. А този сложен план с всички ходове и контраходове — като хлапета, които си играят на войници или нещо такова.

— Все пак ще стигна докрай. А ти нямаш право...

— Имам право. Грижа ме е за теб.

— Защо се заяждаш с мен? Защо не четеш конско на другите? Защо не им кажеш за твоя морал на невинна ученичка, за...

— Защото ме е грижа за теб — изрече тя тихо.

— Слушай — каза той, — от първия ден когато се срещнахме, от първата закуска в Кайро, си търсиш повод да се скараме...

— Аз ли търся повод?

— Да. Не знам какво в мен те кара да...

— Не е вярно.

— Знаеш, че е. Сега се опитваш да ми нареждаш какво да правя, когато едва се познаваме.

— Познавам те от месеци.

— Изобщо не ме познаваш. Ние дори не сме...

— Спали заедно? — довърши тя думите му със саркастичен тон. Той сведе очи към огъня.

— Ами, да, ако искаш да го кажеш така.

— Това е важно за теб, нали?

— Разбира се.

— Ами ако ти кажа, че не ме бива в леглото? Какво ще си помислиш?

— Престани. Говориш глупости.

— Ти повдигна темата.

— Добре. Извинявам се.

Тя въздъхна, затвори очи и хвърли цигарата в огъня. Стана.

— Изморена съм. Ще трябва да ме извиниш.

Той изведнъж почувства нощта около себе си и уединението, огромната шир, простираща се километри.

— Не си тръгвай.

— Доникъде няма да стигнем — каза тя. — Само влошаваме нещата.

— Да говорим за нещо друго.

Тя поклати глава и се прибра в палатката си.

5.

ВТОРИЯТ КОРИДОР

На следващата вечер в потъналата стая Конуей мълчаливо сваляше мазилката цял час, а Пиърс седеше и пушеше. Накрая Конуей каза:

— Как мина?

— И аз напреднах като теб.

— Ние доникъде не сме стигнали.

— Добре дошъл в клуба.

И двамата млъкнаха. Единственият звук беше от захващащото длето и глухите удари на дървеното чукче. Мазилката се ронеше и падаше на парченца върху пода.

— Дявол да го вземе, защо трябваше да се карате? — попита Конуей.

— Кой казва, че сме се карали?

— Ти.

— Не съм.

— Е, карахте ли се, или не?

— Да — призна Пиърс. — Карахме се.

— Виждаш ли? Какво ти казах?

— Някой ден — каза Пиърс — наистина ще те фрасна.

— Дядо казваше, че хората, които се обичат, се карат, за да избегнат интимността.

— Мислех, че дядо ти е индианец сиукс.

— Това е другият клон на семейството. Този ми дядо е психиатър.

— Да бе. Разбрах те.

— Но не ме слушаш, това е проблемът. Стоя и ти давам толкова много добри съвети, а ти изобщо не чуваш...

Той спря.

— Какво има? Да не ти се схвана езикът?

Тишина. След това Конуей каза:

— Не, не. Но стигнах до една пукнатина и ми прилича на друга врата.

Пиърс скочи на крака и погледна нагоре, където Конуей работеше. Ясно се виждаше ръбът на гладко издялан каменен блок.

— Продължавай — каза Пиърс.

Конуей заработи яростно. След по-малко от пет минути беше разкрил очертанията на правоъгълник.

— Трябва да е това — каза Пиърс.

Конуей скочи долу.

— И аз така мисля.

Блокът беше разположен близо до тавана и до ъгъла.

— Хитри дяволи — каза Конуей. — Никога не съм чувал за свързващ коридор, издълбан на подобно място.

— Според теб навън ли се отваря, или навътре?

— Залагам, че се отваря навън, но нека първо опитаме да го избутаме навътре.

Пиърс се покатери в хамака и натисна с две ръце. После взе лоста и се опита да го избута с него. Разхвърчаха се снежинки мазилка и варовик, но нищо повече.

— Опитай се да го издърпаш навътре — каза Конуей.

Пиърс приложи обратен натиск на лоста. Почти веднага усети как големият камък помръдва.

— Леко. Сигурно тежи повече от буик. Ще падне в хамака и ще те повлече.

Трябваше им половин час да забият нов клин и да поставят хамака така, че скалният блок да не го уцели при падането си. Това затрудняваше работата им. Пиърс с мъка пазеше равновесие и натискаше лоста. Но напредна, блокът се извади още, после още. Скоро можеше да види страната му.

— Тънък е. Не повече от десет сантиметра.

— Какво се оплакваш тогава?

— Дръпни се — каза Пиърс. Когато Конуей отиде в другия край на помещението, Пиърс натисна за последно с лоста.

С хрущящ звук скалата се освободи и падна. Удари се тежко в земята и се разби на хиляди парченца, почти на прах. Въздухът помътня и двамата мъже се закашляха.

— Виж какво направи — каза Конуей.

Върнаха хамака на предишното му място. Пиърс се покатери и освети коридора. Беше дълъг и гладко измазан, но цветните йероглифи от предишната камера липсваха.

— Какво виждаш? — попита Конуей.

— Продължава петдесетина стъпки и свършва в празна стена. Но е гладка, така че трябва да е друга врата. Ще ида да погледна.

— След теб съм.

Пиърс изпълзя в коридора. Тръгна приведен, усети как гръбнакът му се охлузва в скалата. Зад него Конуей изсумтя, докато се качваше на хамака, за миг препречи светлината зад гърба на Пиърс, сигурно влизаше в коридора.

— Чакай ме де — каза той. — Какво искаш? Цялата слава да е за теб ли? Не помниш ли кой намери тунела? Искрено вашият. Не го забравяй, приятелю.

Пиърс стигна до вратата в дъното — наистина беше врата. Виждаше хоросана по ръбовете.

— По-добре донеси длетото и лоста.

— Добре — каза Конуей, — но не прави нищо глупаво, докато ме няма.

Тръгна на заден ход. Пиърс чакаше до вратата. Почука по нея с кокалчетата на пръстите си и с изненада чу, че бие на кухо.

Едва ли беше масивна. Звучеше като градинска плоча, най-много три сантиметра дебела.

Той внимателно я натисна с длан.

Тя поддаде.

— Я виж ти — високо каза той.

— Какво? — попита Конуей.

— Май ще минем без инструментите — каза Пиърс.

— Добре, човече.

Пиърс натисна пак. Вратата се отмести още. Конуей отново беше в тунела и се приближаваше.

— Внимателно.

— Добре.

Конуей беше на трийсетина стъпки зад него. Пиърс натисна по-силно и вратата падна шумно върху каменния под на съседното помещение.

— Успях!

Пристъпи в следващата камера.

И тогава чу зад себе си нещо — стържещ, скърцащ звук като от търкане с едра шкурка.

Светлината, която идваше от коридора, помътня.

С тежък, глух звук коридорът беше отцепен. Той се стресна и изпусна фенера, който изтрака на пода и угасна.

— Хей!

Беше тъмно като в рог. В стаята миришеше на смърт.

6. МРАК

Той коленичи и опипа стената. Напипваше отвора на тунела и после стените на самия тунел на около осем сантиметра навътре. После напипа нов камък, който напълно затваряше прохода.

Сигурно беше задействан от оригиналната врата. „Когато я отворих, съм освободил друг камък, който се е спуснал и е затворил прохода“, помисли си Пиърс.

Гадно.

Той почука по камъка. Този, за разлика от вратата беше солиден.
— Чуваш ли ме? — провикна се той.

Тишина.

— Алън!

Нищо.

И после му хрумна ужасна мисъл. Ами ако камъкът беше смазал Конуей?

Нямаше много време за чудене. След няколко секунди едва чу леко почукване. Той потропа в отговор, почака и получи отговор.

Заслуша се и разбра, че Конуей му сигнализира по морзовата азбука.

— По дяволите, не я знам! — провикна се той.

Думите му отекнаха.

Стаята явно беше големичка.

След известно време почукването спря. Пиърс почука, но не последва отговор. Сигурно беше отишъл за помощ.

— Трябва ми помощ, за бога.

Той чу собствения си глас и се опита да прецени големината на помещението. Невъзможно. Може би някой слепец щеше да се справи.

— Трябва да измисля нещо — каза. Осъзна, че говори, защото го е страх. Беше затворен в пространство с незначителни размери, незначително съдържание, дълбоко под земята. Мисълта беше ужасяваща.

— Намери си работа. Не мисли за това.

Той се наведе и прокара пръсти по пода, търсейки фенерчето си. Намери го и напипа строшеното му стъкло. Натисна копчето, но нямаше светлина. Пусна го обратно на земята.

— Кибрит?

Опипа джоба на ризата си и откри, че си е взел цигарите. Сети се, че не трябва да пали клечка, защото ще изразходва кислород, но трябваше да види какво има около него, поне за миг.

Всичко беше по-добро от неизвестността.

Той си потупа джобовете — нямаше кибрит. Цигари, но не и кибрит. Сигурна го беше оставил на пода в другата стая.

— По дяволите.

Поне щяха да се върнат за него. Конуей сигурно вече слизаше по скалата и отиваше към ленд ровъра, за да повика помощ. Той се питаше каква ще е реакцията в лагера. Колко щеше да им отнеме да се върнат? Щяха ли да дойдат веднага, или щяха да изчакат до следващата вечер? Ами ако Искандер се появише и попиташе за него?

В тъмнината той си погледна часовника. Циферблатът хвърляше леко сияние, единствената светлина в помещението. Беше три и петнайсет сутринта.

Ако Конуей отидеше в лагера и после веднага се върнеше тук, щяха да минат най-малко три часа. Невъзможно беше да се каже колко време щеше да им трябва да отместят блока и да отворят коридора.

Ами ако им трябваха дни? Ами ако блокът тежеше няколко тона?

Той се закашля и вдиша застоялия, сух въздух. Това място херметически затворено ли беше? Колко въздух имаше в помещението?

Колко щеше да издържи?

Поклати глава и седна на пода. По-добре да запази спокойствие, да диша бавно. Да пести всичко. Да се опита да измисли план за действие.

Можеше да минат дни.

Ужасна мисъл.

Ако не се задушеше, какво щеше да последва? Не и гладната смърт — човек може да издържи доста време без храна. Водата — това беше проблемът. Някъде беше чел колко може да живее човек без вода. Не беше много дълго. Два дни — нещо такова.

Докато мислеше, усети, че започва да се поти. „Недей да се потиш, губиш вода.“ Почувства се нелепо. Сърцето му биеше като лудо. Той вдиша дълбоко и се помъчи да се успокои.

Опита се да си спомни една статия, която беше чел някога, за двама немци, изгубили се в пустинята. Бяха оцелели седмици, пиейки собствената си урина.

Той опря гръб в стената и въздъхна. Мислите му бяха мрачни, трябваше да мисли за друго. Сигурно щяха да го измъкнат след четири часа.

Погледна си часовника. Три и деветнайсет.

— Дай им време.

Обърна се и плъзна пръсти по стената. Напипа тънка вертикална вдлъбнатина. Като движеше ръката си странично, напипа друга вдлъбнатина на дващестина сантиметра. Между тях в скалата бяха издялани плитки форми.

Редове йероглифи.

Значи тази стая, също като пропадналата камера, беше изрисувана с дълги колони фигури от пода до тавана.

Това дори можеше да е самата погребална камера.

Тази мисъл го разтревожи.

Каквато и да беше стаята, той беше първият човек, стъпил вътре от три хиляди години. Около него имаше неща, които никой не бе виждал от векове.

Някак си му се стори в реда на нещата, че и той не можеше да ги види.

— Изследвай.

Но нямаше представа колко е голямо помещението и си представи как се отделя от стената и я губи завинаги. Изгубен в свят на чернота.

Имаше ли въже?

Пак потупа джобовете си. Не.

Нож? Не.

После му хрумна нещо. Съблече си ризата, намери в тъмното задния й край и опита да я разкъса със зъби. Платът беше изненадващо здрав, но накрая той успя да отпори няколко дълги ивици. Върза ги една за друга, за да направи дълга лента като опашка на хвърчило.

С помощта на фенерчето и един малък камък, който намери, затисна единия край на импровизираната лента към стената до входа и хвана другия. Тръгна покрай стената, опипваше я с ръце и броеше стъпките си.

Петнайсет стъпки и стигна до ъгъл. Щеше да продължи по следващата стена, но усети лентата да се опъва. Върна се и тръгна на другата страна. Натам измина девет стъпки и стигна до ъгъла.

Значи стената беше дълга двайсет и четири стъпки. Поне знаеше нещо.

Върна се до прохода и седна да помисли. Изкушаваше се да изследва средната част на помещението, но в същото време се колебаеше.

Накрая любопитството надделя и той запълзя напред, протегнал ръка пред себе си.

След секунди пръстите му докоснаха нещо.

Той опипа предмета и го стисна.

Беше изправен мускулест човешки прасец.

7. ПОМОЩ

Той дръпна ръката си като опарен. Заслуша се напрегнато в тъмното. Никакъв звук, никакво дишане.

Внимателно пак протегна ръка, този път по-ниско.

Крак. Пет пръста в сандал. Плъзна ръка нагоре по крака. Без косми, студен, гладък.

Мумиите винаги бяха увити в плат, нали?

Окуражен от тази мисъл, той посегна към коляното и напипа гънките на корава туника.

Почука с пръсти по нея — дърво.

Беше статуя. Той въздъхна и се отпусна.

— Проклетата статуя.

Изправи се до нея. Беше голяма, над два метра. С ръце опипа контурите, за да си представи позата ѝ. Беше класическа египетска — изправена стойка, с единия крак напред, едната ръка край тялото със стиснат юмрук, другата свита в лакътя и държи жезъл.

Минаха няколко минути, преди да осъзнае откритието си.

— Статуя!

Бяха я намерили. Трябваше да е това. Трябваше да е самата гробница.

— Господи!

Бяха я намерили.

Той си погледна часовника. Четири без двацет — нямаше ли да дойдат най-сетне? Почти се давеше от вълнение. Последната гробница. Беше точно тук, той беше в нея.

Отрезви го мисълта, че тя можеше да стане и негова гробница.

Продължи да опипва. След няколко секунди докосна втора статуя, като че ли идентична с първата. Стояха от двете страни на прохода, през който бе влязъл Пиърс.

Почувства се като дете на Коледа. Всичко се беше сбъднало, всичките му надежди и желания. Бяха успели.

Бяха успели.

След това пропълзля обратно до стената и се облегна на нея. Вълнението, напрежението и собственият му страх го бяха изстискали докрай. Заспа.

Когато се събуди, откри, че диша учестено. Насили се да забави темпото, но след малко дишането му пак се забърза.

Какво би казал Маккърнан?

Пиърс го беше интервюирал преди година и половина. Беше физиолог и работеше за НАСА. Спомни си, че бяха говорили за проблемите, пред които са изправени космонавтите — ускорение, при което човешката кръв става гъста като течен живак, вибрации, които могат да блъскат бъбреците в гръбнака, докато не се превърнат в кървава пихтия, жега и студ, въздух.

Маккърнан беше говорил за въздуха. Какво беше казал? Нещо за въглеродния двуокис.

Не си спомняше. Беше осем и дванайсет.

Пак заспа и когато се събуди, се сети, че многото въглероден двуокис стимулираше дишането и то става учестено.

Това значеше, че въздухът на Пиърс свършваше.

Той потрепери в мрака.

— Последната проклета гробница.

За всеки човек първата му гробница беше и последна.

Погледна си часовника. Осем и дванайсет. Сигурно беше спрял. Преди часове или преди минути.

А те къде се губеха?

Следващия път, когато си погледна часовника, вече не виждаше светещия циферблат, така че очевидно бе минало известно време. Изгубил сили, той можеше само да лежи облегат на стената и да диша плитко.

Опита се да брой вдишванията си. Поне имаше какво да прави. Спря на 1791.

После чу драскане.

Отначало не беше сигурен, защото беше много слабо. После чу почукване. Обърна се към прохода и отвърна на почукването.

После металическо звънтене. Почукваха му с лоста.

Бяха там.

Слава богу.

Той се отпусна на стената. Почукването спря. Стана тихо, после се чу хрущене и камъкът леко се помръдна. След миг пак падна на мястото си.

После тишина.

Имаха проблеми.

Той се почувства замаян, неспособен да мисли ясно. Просто чакаше.

Още хрущене.

Тишина.

— Проблемът е въздухът — каза Барнаби. Беше се върнал от Кайро, точно когато другите трима се канеха да тръгнат с ленд ровъра. Конуей и Никос бяха мрачни, Лиза беше видимо разтревожена, но се мъчеше да се овладее.

Сега стояха прегърбени в коридора и гледаха камъка.

— Въздух — каза Барнаби. — Тези хора са знаели тайната на херметически затворения строеж. Вече го видяхме. Трябва да му дадем въздух.

Той се обърна към Конуей.

— Каква е дължината на коридора?

— Ти майтапиш ли се? Не сме спирали, за да го мерим.

— Щеше да е от полза, ако бяхте — отбеляза Барнаби. — Тогава можехме да измерим оставащото разстояние и да определим колко е голям блокът. Може да е с дебелина четири стъпки и да тежи няколко тона.

— Я стига сте дрънкали — раздражено каза Никос. — Разкарайте се оттам.

Те се дръпнаха. Той пъкна лоста в процепа и натисна.

Хрущене, после блокът се помръдна едва-едва.

— Не тежи няколко тона — каза. — Двестатина кила най-много.

— Това не ни помага особено — каза Барнаби.

— Я не бъди черноглед — каза Конуей.

От потъналата стая Лиза се провикна:

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не — каза Барнаби.

— Да — каза Никос. Обърна се, за да излезе.

— Къде отиваш?

— Помислете малко де — сопна се Никос. — Трябва да преместим тежък предмет. С какво разполагаме?

Барнаби поклати глава.

— С крика от ленд ровъра — каза Никос. Забърза по тунела и те го чуха как казва на Лиза: — Хайде.

Барнаби и Конуей се спогледаха.

— Той забравя нещо — каза Конуей. — На крика му трябва няколко сантиметра пространство, за да се вклини. А този камък е легнал плътно.

— Какво ще правим?

— Човек, ти си този, дето си е починал и трябва да е свеж като краставица. Аз съм уморен. — Така си беше. Не беше спал, откакто с Пиърс бяха излезли предната нощ.

— Не знам.

Конуей прехапа устни.

— Сещаш ли се за Великденския остров?

— Какво за него?

— Нали ги знаеш онези големи каменни глави — търпеливо каза Конуей.

— Да. — Барнаби не виждаше връзката. Великденският остров беше изолирано кътче в южния Пасифик, където от земята се издигаха огромни каменни статуи.

— Помниш ли как са успели да издигнат тези глави?

— Естествено — каза Барнаби. — С малки камъни...

— Точно така — каза Конуей. — Позна. Сега ще ми дадеш ли малко камъни?

— Откъде?

— Ами в другата стая е пълно. Онази врата падна и се разби на пода, забрави ли?

— Какво ще правиш?

— Аз ще повдигна тая работа тук с лоста, а ти ще пъхаш камъчетата отдолу. После Никос ще може да сложи крика, щом дойде. Ясно?

Така и направиха.

Стържещ звук, различен от хрущенето, което беше чувал през последния половин час. Този звук беше равен, непрекъснат. Пиърс примигна, когато в стаята се процеди бледа светлина. Нахлу свеж въздух, той вдиша дълбоко и се отпусна. Чуваше приглушени гласове.

— Ето го.

— Дай ми фенерчето си.

— Чакай малко, чакай малко. Пази се. Дайте на човека малко въздух. — Някой го разтърси. — Роби, добре ли си, човече? Още ли мърдаш?

Нещо меко и топло. Коса по лицето му. Парфюм.

— О, Робърт, Робърт, толкова се разтревожих.

Сълзи.

— Гледай сега. Нещастникът тук няма въздух, а тя направо ще го удуши.

Целувки. Усети устните ѝ и отвори очи.

— О, Робърт.

Той я прегърна.

— Явно още мърда.

Почувства се по-добре. Вдигна очи към трите фенерчета, които светеха към него.

— Хей — каза той, — не може ли човек да остане малко насаме?

Те се разсмяха, изпусвайки напрежението.

Тя го целуна.

Фенерчетата се отместиха. После Конуей каза:

— Мама му стара!

Всички погледнаха натам.

Фенерчето осветяваше огромна статуя на човек. Дрехите му бяха от злато.

Лъчът се премести. Отрази се във втората статуя. После тръгна из стаята, препълнена с всякакви предмети — ракли, оръжия, дрехи, алабастрови урни и ярко оцветени глинени съдове, тръстикови кошници, миниатюрни статуи на богове, златни столчета, весла, златна колесница в реални размери.

— Добре дошли в гробницата — каза Пиърс.

— Не е кой знае какво — каза Конуей, — но той го нарича свой дом.

На едната стена имаше великолепен фриз, изобразяващ фараона, прегърнат от бог Хор, богът с глава на сокол. Цветовете бяха ярки — червено, синьо, пурпурно. На друга стена имаше огромно изображение на свещения за египтяните скарабей. Отгоре имаше картина на религиозно шествие, което носи мумията на царя към мястото ѝ за вечен покой.

Таванът беше зает от дълга редица богове, всеки облечен като фараон: Анубис — богът чакал, Себек — крокодилът, Хатор — кравата, Тот — ибисът, Хор — соколът.

Човешки тела с животински глави. Барнаби изброяваше имената, после замълча. Никой не проговори дълго време.

8.

ПОГРЕБАЛНАТА КАМЕРА

В прашните си работни дрехи Пиърс се чувстваше не на място във фойето на хотел „Уинтър Палас“. Рецепционистът го гледаше подозрително.

— Искате да изпратите телеграма в Танжер?

— Точно така.

— Моля, попълнете формуляра. Гост на хотела ли сте?

— Не.

— Пет паунда, ако обичате.

„Пладнешки грабеж“, помисли си Пиърс, докато плащаше и попълваше формуляра.

МОЛЯ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ 7500 ДОЛАРА
НЕЗАБАВНО
ПИЪРС

След четири дни лорд Гроувър седеше с тях край лагерния огън.

— Какво направихте досега?

— Нищо — каза Конуей. — Не сме пипали нищичко. — Кимна към Барнаби. — Той го раздава археолог.

— Трябва да действаме бавно — каза Барнаби. — Трябва да научим всичко, което можем.

— Открихте ли ковчега?

— Саркофага — автоматично го поправи Барнаби, — не, още не. Помещението, което открихме, прилича на преддверие или на склад. Свързано е чрез гипсова врата с друго помещение, което подозираме, че може да е самата погребана камера. Но още не сме отворили тази врата.

— Искам да видя мумията — каза Гроувър, потривайки ръце.

— Когато му дойде времето — каза Барнаби. — Трябва да свършим това, както му е редът.

— Не трябваше да ме викате — каза Гроувър, — докато не намерите мумията. Бях се настроил за мумия.

— Все ще намериш как да се забавляваш дотогава — каза Конуей.

Гроувър беше довел със себе си две нови момичета — мълчалива, красива девойка от Хонг Конг и яка, едрогърда германка. Бяха абсурдна двойка, но той явно обичаше разнообразието.

Пиърс седеше до огъня, хванал Лиза за ръка. Последната седмица бяха неразделни. Напрежението помежду им беше се стопило след инцидента.

— В Кайро се опитах да си купя марихуана — продължи Гроувър. — И знаеш ли какво ми казаха? Че било незаконно. Незаконно. Тъпи чалмари. — Обърна се към Пиърс. — Разбрах, че ти си имал прекеждия. Сега по-добре ли си?

— Добре е — каза Лиза.

Гроувър премигна, но не каза нищо. Стрелна Пиърс с очи, после се обърна към Конуей:

— Как беше времето?

— Хубаво. Много хубаво. Малко непредвидимо, но така е интересно.

— Колко време ще останете? — попита Барнаби.

— Достатъчно, за да видя мумията — отговори Гроувър. — Просто искам да видя мумията. После мога да умра щастлив.

— Никой не умира щастлив — каза Никос.

Барнаби се наведе над алабастровата ваза. Беше деликатно оформена като лотосова пъпка. Бяха сложили прожектори в преддверието, за да могат да работят.

Барнаби прочете надписа върху вазата:

— Нека твоят Ка живее вечно, нека прекараш милиони спокойни години, ти, който обичаше Тива, седнал с лице, обърнато към северния вятър, и очите ти да съзерцават щастие!

— Много хубаво — каза Никос. — Кой е тоя Ка?

— Ка е душата — каза Барнаби, въртейки вазата в ръце. — А северният вятър е този, който обичайно духа по Нил. Тогава е било така и сега е така.

— Хубаво. Кога ще отворим вратата?

— За другата стая ли? Скоро.

Лорд Гроувър предпазливо вървеше между предметите в преддверието. Това беше първият му шанс да види всичко и не говореше много. Приблужи се до еднаквите статуи и се взря в тържествено гледащите им напред лица.

Погледна в краката на едната статуя.

— Какво е това?

— Не пипай! — скара му се Барнаби.

— Нямаше да го пипна — промърмори Гроувър и се дръпна.

— Това са дарове. Маслина и лавър.

Гроувър втренчи поглед в клонките и листата.

— Три хиляди години — каза той. — Забележително. — Погледна Никос. — Смяташ ли, че са използвали хашиш? Не бих отказал малко три хиляди годишен хашиш.

Никос вдигна рамене.

— Все тая.

— Да, сигурно. Може би там е номерът, нали?

Той се приближи до позлатената колесница и плъзна ръка по златния ръб на едното колело, което беше изписано с йероглифи.

— Какво пише?

— Не пипай!

— Добре, добре.

— Това е колесница — каза Никос.

— За да я използва душата в отвъдното — каза Барнаби. Беше зает да разчита надписа върху малка дървена ракла. Вътре имаше дрехи, внимателно обвити в ленено платно — сандали, огърлици, роби. На места платното беше прогнило, но се разбираше какво е.

— За всичко са помислили, нали? — каза Гроувър.

— Не пипай!

— Господи боже! — възкликна Гроувър и пъкна ръце в джобовете. — Този е обезумял.

След това Гроувър говори с Пиърс насаме.

— Какво му е на Барнаби? Не беше такъв.

— Заради гробницата е — каза Пиърс. — Откакто я открихме, стана пълен досадник. Ако щеш вярвай, но през последните няколко дни е нетърпим.

— Никога не бих си помислил.

— Е — каза Пиърс, — донякъде го разбирам.

Гроувър присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, като имаме предвид какво има вътре — какво е и какво трябва да е било — не може просто да се нахвърлим и да го ограбим, нали?

Лорд Гроувър си помисли, че все пак умее да преценява хората, и каза:

— Не, предполагам, че не.

— Ти си тук отскоро — каза Пиърс, — Барнаби ще се отпусне след ден-два и ще ти покажа някои от нещата, които намерихме. Наистина са много интересни.

Пиърс му показва всичко.

Катарама, украсена с червено злато, изобразяваща фараона на колесницата му, как се връща с пленници от победоносна война.

Златна кания, украсена с препускащи коне, в която имаше златен нож с инкрустирана със скъпоценни камъни дръжка.

Камшиче за мухи, изработено от тънко ковано злато, във формата на ветрило. От едната страна бе изобразен царят на лов за щрауси, а от другата — водни птици.

Кутийка за благовония във формата на овален картуш, инкрустирана с лапис лазули. Беше празна. Според Барнаби се използвала само ритуално.

Поставка за крака от синьо стъкло и друга от дърво, на която бяха резбовани образите на враговете на фараона: асирийци, нубийци, либийци и суданци. Малка кутия с тайна ключалка, в която имаше парченце меко дърво и ръчен свредел за палене на огън.

Ръкавици от мека кожа.

Бумеранги с всякакви форми и размери за лов на дивите птици, населяващи блатата по речния бряг.

Малки, украсени със скъпоценни камъни статуи на кобра и лешояд, царския символ на Горен и Долен Египет.

Квадратна кутия, инкрустирана със слонова кост, в която имаше обла дървена поставка, закрепена върху пръчка. Според Барнаби това била кутия за съхранение на перуките на фараона.

Удивително съвременно легло, което се разгъваше на три. Сигурно за да го използва фараонът на бойното поле.

Изсушена храна — месо и зърно, както и различни семена. Големи делви с вино.

Алабастрови лампи, изкусно украсени с декоративни мотиви — лотос, папирус и други цветя. Една лампа беше изваяна във формата на крокодил.

Лорд Гроувър наблюдаваше внимателно Пиърс, докато му показваше предметите в стаята. Отношението на самия Пиърс към тях му се стори необичайно. В гласа му имаше гордост, докато му разказваше, но не просто гордост от качеството на изработката или от това, че е намерил гробницата. Не беше нито едното, нито другото, или беше и двете. Гроувър не знаеше.

В края на вечерта Конуей се качи при тях и попита Гроувър:

— Харесва ли ти?

— Приказно — каза Гроувър.

— Пък аз си мислех нещо. Човекът е бил богат, ама някои неща са били в негова полза.

— Какви например?

— Не е плащал данък общ доход — каза Конуей и се разсмя.

След няколко дни те разбиха гипсовата врата. Първо изрязаха малка дупка, трийсет сантиметра в диаметър, и осветиха вътре с фенерче. Барнаби надникна.

— Какво виждаш?

— Злато. — Той шумно си пое дъх. — Солидна стена от злато.

Продължиха да разширяват дупката. Скоро стана ясно, че стаята е почти изцяло запълнена от голяма златна и сложно гравирани кутия. Едва имаше място един човек да се вмъкне покрай нея, така добре запълваше стаята. След като събориха вратата, Барнаби влезе в помещението и заглежда гравирани надписи, почука по кутията.

— Позлатено дърво — каза. — Ковчег от позлатено дърво. — Погледна го, преценявайки размерите му. — Някъде три на пет метра. Саркофагът трябва да е вътре.

Обиколи кутията. Другите го последваха.

— Внимавайте! — каза той. — На пода има разни неща. — Спря, за да вдигне огърлица от полускъпоценни камъни.

— Стаята е ориентирана по посока север-юг — каза той. — Вратата трябва да е някъде, а, да, ето я.

— Врата ли? — каза лорд Гроувър. — Я почакай. Трябва да я видя. — Трудно му беше да се натика в пространството между ковчега и стената.

В единия край имаше врати на панти.

— Мислех, че се отваря нагоре — каза Гроувър.

— Не, това е само ковчегът. Самият саркофаг ще се отваря нагоре.

Гроувър кимна. Другите се скупчиха наоколо.

— Е, давай, човече, давай.

Барнаби внимателно освободи кукичката и отвори вратите.

Вътре имаше втори ковчег, покрит с жълт воал и обсипан с маргаритки от чисто злато. Воалът беше закрепен на дървена рамка. Барнаби я отмести и отвори следващите врати.

Още един ковчег.

— Господи — каза Гроувър.

Пред този ковчег имаше купчини оръжие и ленени превръзки, спретнато навити на малки вързопчета.

Барнаби строши печатите на третия ковчег и намери четвърти. Като кутийки, които прилягаха идеално една в друга.

— Приближете светлината — каза Барнаби. Гласът му беше напрегнат, от челото до врата му се стичаше струйка пот.

— Този е различен. — Той огледа вратата, на която бе изобразена Изида с вдигнати ръце, предпазваща съдържанието на ковчега.

— Мисля, че е последният.

Той строши печатите. Вратите се отвориха със скърцане, прахта на вековете се вдигна от пантите.

Зърнаха червен камък. Вратите се отвориха по-широко. Саркофагът.

В четвъртия ковчег имаше място да влезе човек. Барнаби пристъпи и обиколи саркофага, който беше квадратен и добре загладен.

— Червен пясъчник — каза той. — Много добра изработка.

— Мумията там ли е? — попита Гроувър.

— Да. Ще има няколко саркофага един в друг, както има и няколко ковчега. Първият вероятно е от позлатено дърво. Вторият може да е от сплав. Последният може да е от чисто злато.

— Хей — провикна се Никос от друга част на стаята. — Вижте тук!

Другите заобиколиха големия ковчег и отидоха при него.

Нисък отвор водеше от погребалната камера към съседно помещение. Входът се охраняваше от огромна статуя на клекнало черно куче с наострени уши и разширени ноздри.

— Анубис — каза Барнаби. — Черният чакал. Той отваря пътищата за отвъдния свят пред мъртвите и надзирава балсамацията. Наричали го Вратаря на Озирис.

Статуята ги гледаше свирепо.

— Не искам да си имам работа с него — каза Конуей. Потупа го по лапата. — Добро куче.

— Да видим какво има в стаята, която пази — каза Барнаби и се вмъкна в отвора. — Анубис отговарял за това даровете, дадени на починалия от оплакваните, да...

— Какво има?

— Влезте и вижте сами.

Никос влезе и подсвирна високо.

— Да — каза Барнаби. — Така си и мислех. Това е съкровищницата.

Нежно вдигна една от многото кутии и сандъци, подредени в стаята.

Беше пълна със скъпоценности.

— Честита Коледа! — каза Конуей. Отвори друг сандък и намери куп златни оръжия и жезли. От чисто злато.

Гроувър се приближи до малка позлатена кутия, в която имаше увита в лен урна. Той махна лененото платно и понечи да вдигне капака.

— Според теб какво има тук? — Урните в преддверието съдържаха редки подправки и масла, тамян и смирна.

— Вероятно — каза Барнаби — вътрешностите на царя.

— О! — той се дръпна от урната, без да я отвори.

— Откъде знаеш? — попита Пиърс.

— Не знам, но ще видите, че има още три урни, подредени в стаята така, че да образуват квадрат. Вероятно и четирите са канопи, съдържащи вътрешностите на фараона, които са били извадени при балсамацията. — Отиде до една от урните, вдигна я и посочи фигурата, нарисувана отгоре ѝ. — Хапи, песоглавеца, пазител на белите дробове.

— Вярвам ти — каза Гроувър. — Покажи ми малко скъпоценности.

Следващият сандък, който отвориха, беше красиво инкрустиран и съдържаеше пълно писарско оборудване — палитра от слонова кост, малка алабастрова купа, три плочки мастило и тръстиково перо.

Зад сандъците имаше купища мебели, натрупани безредно, за да ги използва царят в задгробния си живот. После много жезли на живота — анкх — от позлатено дърво и многобройни статуетки.

Накрая намериха миниатюрен ковчег във формата на човек, дълъг двайсет сантиметра. Беше от мед и инкрустиран с цветно стъкло. Конуей го отвори и го подаде на Барнаби.

— Царски картуш — каза той, дивейки се на надписа. — Но с име на жена. Сигурно на царицата.

Конуей намери още един малък предмет, увит в лен. Оказа се друг саркофаг. В него, загърнат в още лен, лежеше къдрица кестенява коса.

— Гледай ти — каза той.

— Романтична душа — каза Гроувър.

— Сигурно е на любовницата му — каза Никос.

Пиърс се беше върнал в кутията със саркофага. Любопитно му беше колко е тежък и дали могат да вдигнат капака. Огледа го и се убеди, че ще е доста трудно. Капакът беше изработен от каменна плоча, шест на три стъпки и дебела почти трийсет сантиметра.

Никос се върна и заедно отново го огледаха внимателно. Решиха, че ще се наложи да демонтират четирите ковчега, за да повдигнат капака с крика. Щяха да им трябват дни.

— Разбира се — каза Никос, — ние имаме достатъчно и без да разбиваме саркофага. Не е необходимо.

— Напротив — каза Пиърс. — Необходимо е.

— Барнаби казва, че вътре има още няколко ковчега един в друг, които не се пренасят лесно...

— Трябва да го направим — настоя Пиърс.

— Защо?

— Защото искам да го видя.

След една седмица, с пъшкане и напъване, те свалиха капака. Вътре в каменния саркофаг имаше ковчег от позлатено дърво. Фараонът лежеше по гръб със скръстени на гърдите ръце и скиптър във всяка. Беше с корона с лешояд и кобра, двата символа на Горен и Долен Египет, а брадата му бе внимателно сплетена. Устните му бяха плътно стиснати, очите му гледаха право в тавана.

Изражението беше умиротворено, но очакващо, сякаш царят чакаше боговете, които ще го преведат през дванайсетте стаи на отвъдното към вечния Нил в небесата.

Пиърс се вгледа в лицето и дълго мълча.

— Мекетенре — каза накрая. — Късметлия. Ако не го бяхме намерили, никой нямаше да го помни. Но той ще стане известен. Правим му услуга.

— Ще трябва да му простиш — каза Конуей, — че не става, за да ти благодари.

На следващия ден Никос замина за Асуан.

9. АСУАН

Туристическият влак, специален експрес с климатик, който пътуваше до Асуан веднъж дневно, вземаше разстоянието за четири часа. Но той не качваше местни жители. Никос хвана следобедния влак заедно с останалите фелахини. Прозорците бяха широко отворени, пропускайки вътре прахта и горещия въздух. Седалките бяха груби дървени дъски, изгладени от хилядите седящи на тях пътници. Беше претъпкано с мъже в галабии и забулени жени в черни малааи. Някои носеха златни украшения на носовете си, а едно-две млади момичета на възраст за женене бяха с яркочервени кърпи на главите.

Никос се настани в края на един вагон и се надвеси през прозореца. Беше небръснат, лицето му беше изцапано с прах и мръсотия. В краката му имаше клетка кудкудякащи кокошки. Ако някой го попита, щеше да обясни, че ги дължи на брат си в Дарава, близо до Асуан.

Но никой не го попита. Оставиха го да си седи спокойно и да гледа монотонния пейзаж. Влакът пътуваше покрай източния бряг на Нил, спирайки на всяко селце по пътя. Селата бяха едни и същи — кирпичени къщи, прашни улички, финикови палми, тържествено пристъпващи камили и лаещи гладни кучета. Хората бяха шумни и приказливи, возенето на влака явно беше най-голямото събитие в живота им.

Абдул Бадиа, роден в Александрия през 1919 година. Живее в Луксор от 1938, бил се е с британците през войната. Професия — корабостроител. Не особено доходоносен занаят напоследък, поради недостига на дърво.

Повтаряше си тези факти на ум, отново и отново. През следващите две седмици той щеше да е Абдул Бадиа. Човекът на гарата в Луксор не се усъмни, когато си бе купил билет за Асуан, но рано или късно все щяха да го спрат. Когато това станеше, той трябваше да може да каже това и насън да го бутнат.

Абдул Бадиа.

Никос сам беше измислил биографията и тя имаше предимството да е отчасти вярна. Беше роден в Александрия през 1919, син на гръцки морски търговец и египетска курва. Баща му очевидно бил доста увлечен по жената и прекарал осем години в Александрия с нея, докато тя умряла от инфлуенца. После той се върнал в дома си в Патра и взел малкия Никос със себе си.

Йорго Караянис беше всепризнатата черна овца в семейството и така и не бе приет след връщането си в Гърция. Никос, незаконният син от чужденка, за която баща му така и не се беше оженил, пък не беше приет изобщо. Всъщност беше напълно пренебрегнат. Баща му се бе върнал в морето, оставяйки го в ръцете на неохотните роднини за месеци наред. След почти година беше вече осемгодишен, но говореше малко гръцки. Беше труден период. Накрая, когато навърши дванайсет, Никос избяга от Патра. И никога не се върна.

Също като баща си стана моряк и скоро се научи да допълва скромната си заплата, пренасяйки незаконно стоки от кораба, за да ги продава на брега. Опозна всички страни в Близкия изток и научи всичките им езици. Когато избухна войната, той беше на деветнайсет и се намираше в Александрия. Британската армия спешно се нуждаеше от преводачи и го наеха незабавно. По причини, които смътно разбираше, той така и не се сражава, не хвана пушка в ръцете си. Последното, което направи, преди да напусне Египет през 1948, беше да посети гробището Ел Аламейн, където надгробните плочи се простираха с километри навътре в пустинята.

Лудост.

Той въздъхна и загледа как влакът спира в поредното градче. Беше отегчен, затова мислеше така. Преди да тръгне от Луксор, си беше взел книга с намерението да я чете по пътя. За щастие Пиърс го беше спрял.

Фелахините не четяха. Щеше да се набива на очи във влака.

Огледа другите пътници. Жена, която хранеше бебето си, заглеждана в празното пространство, двама мъже, които разговаряха, смееха се, старец с лице, набръчкано като сушена слива, и тънички глезени, подаващи се изпод робата, който безутешно гледаше в земята. Младо момче с очно заболяване, от което едното му око беше млечнобяло и изпъкнало. (Дарът на Нил — как го наричаха? Трахома.)

Бебе, което тихо седеше в скута на майка си, докато мухите пълзяха около носа и устата му.

Във влака беше горещо. Той стисна здраво клетката с билетата между краката си, за да не ги открадне някой. И през дрехите си усети издутината от скарабея. Беше дреболия, която бе взел от пода на гробницата, личен сувенир без стойност. Това му беше навик — винаги задържаше по нещо за спомен от всяка далавера, по която работеше. Още пазеше таса от колата на Ага Хан.

И скарабейт, макар и красив, беше дреболия. Беше издялан от блед аметист и красиво оформен, но в Египет имаше хиляди скарабеи и десетки хиляди фалшификати.

Дреболия.

Но човек не знае...

Опипа издутината разсеяно и се унесе в сън.

Асуан.

Някога е бил част от Долното царство, най-отдалеченият бастион на цивилизацията, граничният град. От Асуан започваше безкрайната пустиня и шепя смели кервани дръзваха да я прекосят към Нубия, страната на златото. На юг живееха дивите племена на Вават, Артет и Иам, които неведнъж нападали Египет с надеждата да го завладеят, но никога не успели.

По онова време имало два града, също като в Луксор — един за живите и един за мъртвите. Суану, на източния бряг, бил пазарът на града. Остров Елефантина бил духовният център.

Днес Асуан беше малък град по пътя за Хартум, който някога бил център на търговия, изследвания и пазар на роби. Асуан никога не беше загубил значението си, защото първият праг на Нил беше тук, първата голяма пречка пред пътуването с лодки на юг.

Тук Нил беше широк, но плитък, със стърчащи оголени скали и два големи острова по средата, Елефантина и острова на Киченер. Първият беше голям, образуван от черен гранит със странни гладки форми, които от разстояние приличаха на стадо слонове във водата. Киченеровият остров приютаваше дома и тропическите градини на лорд Киченер, английския генерал, който бе превзел и построил

наново Хартум, след като въртящите се дервиши на Махди го бяха разрушили през 1885.

Асуан беше разположен в област с отличен гранит и египтяните режиха асуански гранит за всичките си важни паметници и сгради. Камъните се превозваха по течението на реката, за да се използват за големите храмове; един огромен обелиск все още се виждаше в края на града. Ако го бяха извадили, той би бил най-големият единичен каменен блок, използван от египтяните. Смяташе се, че тежи хиляда тона. Три страни от колоната бяха изрязани, преди в камъка да бъде открит дефект, който го правеше безполезен.

Никос не беше идвал в Асуан след войната и беше смаян от промените. Бял и блестящ, новият хотел „Катаракт“ се издигаше на Елефантина, други модерни хотели бяха разположени на източния бряг. Градът имаше нов, процъфтяващ облик. От разговорите, които дочу по улицата, разбра, че тук има два нови университета.

Но истинският източник на пари не можеше да се сбърка — язовирът. Асуан беше процъфтяващ град, забогатял от парите, донесени от работниците по язовира, намиращ се на седем мили южно от града. Започнат през 1960, язовирът даваше работа на трийсет и три хиляди работници на три смени. С приближаването на лятото повечето работа се вършеше нощем под светлината на прожектори.

Той тръгна по брега на реката, понесъл кокошките на главата си. Тук беше по-хладно, отколкото в Луксор и силният бриз държеше мухите настрана. Той погледна завързаните за кея фелуки, платноходки с триъгълни платна. Имаше всякакви форми и размери и с различна степен на занемареност.

Довечера, помисли си той. Довечера.

Когато се спусна нощта, пазарът оживя и той продаде кокошките си без проблем. За вечеря яде фул, национално ястие от бакла в олио с надеждата да не му стане лошо.

Пазарът беше космополитен. Докато го обикаляше, той се почувства сякаш е в Египет на бъдещето, нова страна, по-осъзната политически, по-просперираща и горда. Забелязваше дребни неща — бръснарница с изрязани от вестник снимки на Насър по стените, сергия с книги и списания на чужди езици, студенти, които разпалено

говорят за философия, чужденки, които пазаруват, особено едри червендалести жени с пазарски мрежи.

Зачуди се какви са, но после чу на какъв език говорят. Бяха рускини, жените на инженерите, които работеха по язовира. Асуан беше руска колония с пет хиляди техници, които живееха там, обясни му един търговец на килими.

Египет се променя, помисли си той.

Към десет той се върна на брега на Нил и тръгна покрай фелуките. Неколцина моряци стояха до лодките си, пушеха и тихо си говореха, иначе районът беше пуст. Той избра една лодка, необичайно голяма и здрава на вид. После легна на земята и се престори на заспал.

— Да ви кажа — започна лорд Гроувър, докато седяха край вечерния огън, — чух една забележителна история, докато бях в Танжер.

Другите го погледнаха.

— Случайно се запознах с някакъв роднина на лорд Карнарвън и той описа два инцидента, които се случили, когато Карнарвън умрял. Починал от ухапване на насекомо тук в Египет.

— Комар — каза Барнаби. — Отведен бил в Кайро и починал там.

Гроувър кимна.

— Тогава се вдигнала голяма шумотевица за проклятието на фараоните.

— Не ми казвай, че...

— О, разбира се, че не вярвам. Но историите са интересни. Изглеждало, че той се оправял след ухапването, когато развил пневмония и умрял през април. Разказват, че в точния момент на смъртта му всички светлини в Кайро угаснали за няколко часа. Алънби бил върховен комисар по тава време и разследвал спирането на тока. Не открил логично обяснение.

Пиърс вдигна рамене.

— Не сте чули всичко. В Англия кучето на Карнарвън извило жално и умряло в същия миг като господаря си в Египет.

Той се облегна, скръсти ръце и зачака.

— Притеснен ли си? — попита Конуей.

— Разбира се, че не — каза Гроувър. — Просто заинтригуван.

— Имаш ли куче?

— Не.

— Значи си в безопасност — каза Конуей.

Гроувър отпи от джина си.

— Кажи ми — каза Конуей, — проклятието само на богатите ли действа, или покосява и бедните?

Гроувър изсумтя презрително и запали пура.

— Няма основание за това — каза Барнаби. — В никоя от гробниците не пише нищо за проклятие на фараоните. По религиозните паметници има няколко неясни предупреждения за живите, които нарушават покоя на мъртвите, но не и смразяващи кръвта проклетия. Когато Карнарвън умрял през 1923, журналистите се нахвърлили на историята и я интерпретирали както им скимне.

— Съжалявам за което — каза Пиърс.

— Когато гробницата била открита — продължи Барнаби, — се вдигнал страхотен шум. Това била първата сериозна археологическа находка във времето на масовите комуникации, радиото и вестниците. Репортерите направо наводнили мястото — както и посетителите, по четири хиляди месечно. Картър получавал по петнайсет странни писма на ден, веднъж се пошегувал, че получил писмо, в което го питали дали информацията в гробницата ще хвърли светлина върху войната в Белгийско Конго.

— Кога е било това? — попита Пиърс.

— През 1923.

— Нищо не се е променило — каза Лиза.

— В тези гробници, разбира се, се пазят някои неща — каза Барнаби. — Например жито. Чували ли сте за мумиевото жито? След две или три хиляди години можеш да го засееш и то ще покълне.

Гроувър пак изсумтя.

— Но не бих се притеснявал за проклятието — каза Барнаби. — Няма такова нещо. Разбира се — добави той, — двайсет души, свързани с гробницата на Тутанкамон, умрели при загадъчни обстоятелства. Но иначе...

— Какво? Какво каза?

— Двайсет души, каза двайсет души — поясни Конуей.

— Двайсет — повтори лорд Гроувър.

— По-добре се радвай на живота, докато можеш.
Лорд Гроувър се изправи.
— Смятам, че си прав.
Върна се в палатката си. Скоро след това чуха кикотене.

Пиърс се обърна към Барнаби.

— Сецаш ли се за урните, в които каза, че били вътрешностите на царя? Защо са го правили?

Барнаби се усмихна, явно доволен от въпроса.

— Това било част от процеса на балсамация. Думата мумия например идва от арабската дума мумиях, която означава битум или еврейска смола. На определени места тази смола сълзи от скалите. В Персия има планина, наричана „мумиева“. Египтяните добивали природни ресурси от много голяма територия. Вадели злато и мед от Палестина още преди пет хиляди години.

— За нас, разбира се, мумия означава запазено тяло. Естествените условия понякога също могат да го запазят.

— Разбира се — каза Конуей. — Нали един датчанин бил удушен и хвърлен в торфено блато. Блатото оцавило кожата и дрехите му и го запазило хиляда години.

— В Египет — каза Барнаби — заради сухия, горещ климат телата могат буквално да бъдат погребани в пясъка без допълнително третиране и да се запазят добре. Това се случвало с много селяни, които не можели да си позволят скъпото балсамиране и били запазени от климата. Всъщност сега повечето учени са съгласни, че химическото третиране на мумиите е имало частичен предпазващ ефект. В случая с фараоните процесът на мумифициране отнемал почти три месеца и бил много скъп. Първо мозъкът бил изваждан през носа с метална кука. После стомахът се разрязвал с каменен нож и се вадели вътрешностите. Понякога ги издърпвали през аналното отворстие, но...

Лиза стана и си тръгна.

— Както и да е — продължи Барнаби, — вътрешностите се поставяли в четири урни, така наречените канопи. Сърцето в една, белите дробове в друга, черния дроб в трета, стомахът в четвърта. В трупа сърцето било заменяно от каменен скарабей. Понякога връщали

на мястото и истинското сърце, тъй като египтяните смятали, че сърцето е домът на душата, а не мозъкът. Накрая останките се измивали и изкисвали в солена вода в продължение на месец. После трупът се сушал още два месеца. Дотогава бил здравата маринован. Телесните отвори се запечатвали с лен и смола, за да не проникнат бактерии, след което фараонът бил обвиван в платно, а превръзките — залети с катран. Хапи, песоглавеца, и Анубис надзиравали балсамирането. На някои изображения се вижда как Анубис гледа, докато балсаматорите претеглят сърцето на фараона на златна везна. Излишно е да казвам, че всяка стъпка от балсамирането се придружавала от ритуали и церемонии. Процесът бил много сложен.

— Толкова зор — казва Конуей, — само за да държиш червеите настрана.

Лодките бяха охранявани през нощта. Към единайсет и половина дойде момче на петнайсет или шестнайсет години. Моряците го оставиха да ги пази и си отидоха.

Никос въздъхна с надеждата момчето да заспи. Така щеше да е най-просто. Ако имаше проблем, можеше да пострада — а все пак беше просто момче.

Никос лежеше на земята и се преструваше на заспал.

След час момчето излезе да нагледа лодките. Направи го безгрижно, вървеше от една лодка към друга. Когато стигна до Никос, се наведе и го разтърси.

— Хей — каза, — не може да спиш тук.

Никос тръсна глава, сякаш се мъчеше да се събуди.

— Какво?

— Не може да спиш тук.

— Защо?

— Полицията ще...

Никос замахна. Ударът беше нисък, улучи момчето в гърдите. То се закашля и падна назад. Никос мигновено стана и тръгна към него.

Нещо проблесна на лунната светлина. Нож.

— Внимавай — каза Никос. — Може да се порежеш.

Момчето се засмя напрегнато. Изправи се на крака и хвана ножа с лявата си ръка. Хвърли поглед нагоре към пътя.

След миг Никос осъзна, че се кани да вика за помощ.

Хвърли се напред.

Момчето беше уплашено, прекалено уплашено, за да използва ножа. Никос хвана ръката му, изрита го в чатала и жестоко заби юмрук в лицето му. Чу как нещо се строши, вероятно челюстта.

Момчето се строполи без звук.

— Извинявай, малкия — каза Никос. — Не е честно, нали?

Побутна момчето. Беше в безсъзнание, но дишаше.

Никос вдигна ножа и тръгна към лодките. Започна да реже въжетото на една, когато усети нещо гладко и студено на гърба си.

— Много бавно, приятел — каза някакъв глас. — Направи крачка напред и пусни ножа. Много, много бавно.

10. ЧЕСТНА РАЗМЯНА

Никос пристъпи напред и пусна ножа на земята. Той издрънча и проблесна на светлината на луната.

— Добре. Сега бавно се обърни.

Никос се обърна.

Мъжът срещу него беше висок и строен, с роба на райета и качулка, която криеше лицето му. Държеше стара пушка, насочена право към Никос.

— Този тук — каза мъжът, кимвайки към момчето — ми е брат. Много си груб с децата.

— Пречеше ми.

— Това му е работата — тихо каза мъжът.

Последва пауза. Лодките покрай брега се клатушкаха и скърцаха на лекия бриз.

— Дошъл си за лодка?

Никос сви рамене и не каза нищо.

— Миналия месец един друг дойде за лодка. И него го хванахме. Полицията така и не разбра. Онзи крадеше заради дървото. Искаш ли да ти кажа как умря?

Никос зачака.

— Отрязаха му ръката — каза мъжът — до рамото. Ножът не беше много остър... А после гледахме как му изтече кръвта. Цял час.

Никос се поколеба.

— Имам пари.

Мъжът поклати глава.

— Човек с пари не краде.

— Имам нещо по-добро от пари. — Никос погледна пушката, преценявайки разстоянието, точността, рефлексите на мъжа.

— Брат ми ще лежи в болница седмици наред.

— Имам нещо много ценно — настоя Никос.

Мъжът застина, но не свали пушката.

— Злато?

— Нещо по-добро. Скъпоценен камък. Много стар, много ценен.

— Какъв?

— Скарабей.

Мъжът се разсмя и поклати глава.

— Другите скоро ще дойдат. Те ще решат как ще умреш.

— Този е истински — каза Никос.

— Всичките са истински — каза мъжът и пак се разсмя.

— Не, кълна се, този е истински, от истински лапис лазули, от Луксор.

Другият продължи да се смее.

— Откъде си взел истински скарабей?

— Аз... аз убих един човек.

Мъжът с пушката притихна. Кимна бавно.

— Дай да го видя.

— Тук е, в джоба ми.

— Извади го внимателно. Внимателно, полека.

Никос бръкна под робата си и извади камъка. Протегна длан напред. Дори на лунната светлина се виждаха великолепно качество на скъпоценния камък и майсторската изработка.

Мъжът го погледна и посегна.

Никос скочи. Ръцете му се вкопчиха в дулото на пушката и я тласнаха нагоре. Изправи я и я стовари силно върху врата на мъжа. Той изгрухтя и загуби равновесие, свличайки се на колене.

Никос вдигна пушката и пак я стовари върху него. Дървото уцели кост. Мъжът изстена и спря да мърда. Той пусна пушката.

Къде отиде тоя скарабей?

Беше паднал по време на борбата. Никос застана на четири крака, за да го потърси. Никъде не се виждаше. Мъжът до него изстена. Никос търсеше трескаво. Трябваше да си го вземе. Трябваше.

Откъм пътя се чува викове. Нямаше време.

Той взе ножа и се затича, скочи в първата лодка, срязва въжетото и я оттласна от брега. Видя половин дузина мъже да тичат по склона към него. Взе веслото и го използва, за да се оттласне по-надълбоко. Мъжете крещяха и размахваха ръце. Когато влезе на двайсетина метра навътре и се понесе по течението, се зае да вдигне платното.

Прозвучаха изстрели. Първият куршум проби платното, вторият уцели дървото на мачтата. Други попаднаха във водата. Той се сниши,

оставяйки лодката да се носи сама. Стрелбата продължи. Чудеше се кога ли ще привлекат вниманието на полицията и дали полицията имаше моторница. Докато лодката се отдалечаваше от брега, той пропълзя и опъна платното докрай. Вятърът го изду и той хвана руля. Набра скорост.

Лодката мина между Асуан и Елефантина. Нямаше повече изстрели, нощта беше мъртвешки тиха. Някъде във водата скочи риба, той чуваше скърцането на такелажа, нищо друго.

Около него от водата стърчаха скали. Следващите петдесет минути беше зает да ги избягва. Удари се в една, но беше толкова гладка, че лодката просто се хлъзна по нея. Късмет, помисли си той. Чист късмет.

Скоро подмина бавния завой близо до град Катара. Реката се разширяваше и ставаше по-дълбока. Подмина параходче, акостираше на източния бряг, беше ярко осветено и туристите пиеха и пееха до късно през нощта.

Ослушваше се за шума от преследваща го моторница, но така и не го чу. Беше сам в широката, спокойна река, която тихо се виеше покрай червеникавите планини, а пустинята се простираше от двете ѝ страни. Пейзажът притежаваше зловеща красота.

Той бръкна в торбата с проста храна, която си беше купил от Асуан за пътуването, намери портокал и го обели със зъби. Метна парченце от кората през борда и засече времето, за което то мина покрай кърмата.

Изчисли на ум скоростта, носеше се грубо с пет километра в час, до Луксор имаше около 225 километра. Това значеше четиридесет и осем часа плаване, ако вятърът не утихнеше. Сега духаше от североизток, идеален за него, но ако се променеше право от север, щеше да се наложи да остави течението да го носи. При всички случаи щеше да пътува до Луксор най-малко три дни. Щяха да са доста приятни, стига полицията да не го настигне.

И, помисли си мрачно той, ако не намереха скарабея.

— Не трябваше да си тръгваш толкова рано — каза Пиърс. — Научихме доста интересни неща.

Лиза сбърчи нос.

— Знаеше ли например, че египтяните са почитали Нил като млад бог, който физически обладал своята любима, земята, всяка пролет при пълноводие?

Тя вдигна вежда.

— Просто исках да ти кажа — каза той.

Съмваше се. В безоблачното, пресъхнало небе, слънцето се издигна рязко, без предисловие. В един миг небето беше сиво, а в следващия — изпълнено с бледа светлина, от която предметите хвърляха дълбоки сенки.

Никос се беше отпуснал в лодката и дремеше, докато се носеше по течението. Скоро щеше да подмине Комомбо, ако имаше късмет до вечерта щеше да стигне Едфу.

Погледна към брега. Така трябва да се гледа Египет, помисли си. Истинският Египет, страна, напълно зависима от Нил, ивицата цивилизация, където животът не може да съществува на повече от миля от бреговете му. Не се изненадваше, че древните египтяни бяха боготворили реката, дори за модерния човек тя бе извор на възхищение.

Нил — най-дългата, най-разнообразната, най-могъщата река в света. Дълга над четири хиляди мили, повече от една десета от обиколката на земното кълбо. Басейнът ѝ, широката долина, е колкото една трета от територията на САЩ, повече от милион квадратни мили. Прехраната на четиридесет милиона души в Египет, Судан и Уганда зависи от нея.

Да, Нил можеше да бъде боготворен. Той го разбираше и чувстваше мистерията му. Картите, статистиката, фактите и цифрите можеха да разсеят мистерията.

От влажните дъждовни планини на Етиопия идваше реката, покрай димящи вулкани, спускайки се през блата така обширни, че бяха почти извън човешките представи. Покрай височините на Суд, където нилските племена живееха в островърхи кирпичени колиби. Покрай крокодили, стада слонове, зебри и водни птици. Покрай пастири и фермери, воители и племена, докато стигнеше до равната пустиня — две реки Сини Нил и Бели Нил, които се срещаха в Хартум и продължаваха право към Средиземно море.

Чудо. Извор на загадъчност. И велика хранителка, Майка Нил, създаде една от първите известни цивилизации в човешката история.

Лиза изпищя.

След това се чу изстрел, после втори, после трети. Пиърс зареждаше резервоара на ленд ровъра. Хукна към палатката с провизиите. От там се издигаше дим. Лиза стоеше вътре, вцепенена от страх, а Конуей държеше пистолета.

— Леле! — каза той. — Радвай се, че донесох това чудо.

На пода се гърчеха две кобри.

— Явно си точен стрелец — каза Пиърс.

Лиза зарови лице в ризата му и започна да трепери неудържимо.

— Явно съм — каза той.

— Как са влезли тук? — попита тя. — Аз отметнах платнището, влязох и...

— Кой е бил последен тук снощи? — попита Пиърс.

— Аз — каза Конуей.

Гледаха как кобрите се гърчат и увиват около себе си.

— Вдигна ли ципа на излизане?

— Разбира се, както винаги.

— Сутринта беше отворен — каза Лиза. — Когато аз влязох.

Щях да правя закуска. — И пак потрепери.

Пиърс се намръщи.

— Кой го е оставил отворен?

— Може да е Гроувър — предположи Конуей.

— Не съм мръднал цяла нощ — каза Гроувър, пристигайки по пижама. Погледна змиите. — Неприятни гадини, наистина.

— Ами Барнаби? — попита Пиърс.

— Той беше с мен — каза Конуей. — Спа като пън. Всъщност аз станах да си направя питие, защото не можех да заспя. Той хърка.

— Кой го е оставил отворен тогава?

Въпросът увисна във въздуха. Всички поклатиха глави.

Германката с лорд Гроувър изтича навън по нощница. Хвърли един поглед на кобрите и се строполи на място, без да каже и думичка.

— А как е господинът Никос? — попита Искандер.

— Добре, благодаря — каза Барнаби.

— Аз го вижда?

— Сега работи. Горе в гробниците.

— Да?

— Да.

Хамид Искандер беше дошъл по обед с черния ленд ровър. Както винаги, проявяваше типичната си любезна подозрителност. Барнаби се опита да отвлече вниманието му, като му показва двете мъртви кобри.

— Те не ви хапнаха? — попита Искандер със сериозно изражение.

— Не.

— Много хубаво. — Той се поколеба, изглеждаше смутен. Накрая каза: — Аз ще взема.

— Кобрите ли? — Барнаби се изненада.

— Да, моля.

— Заповядайте. Но за какво са ви?

Искандер отново се поколеба.

— Някои човеци харесват.

— Кои?

— На пазара.

— Не разбирам.

— Те са... едни неща.

Любопитството завладя Барнаби. Макар да знаеше, че Искандер се гордее с английския си, той каза:

— Обяснете ми на арабски.

Искандер, едновременно засегнат и облекчен, обясни, че аптекарите стривали някои части от кобрата, особено зъбите и очите, и ги продавали. Казвали, че лекуват безплодие и импотентност.

— Прави те силен — каза той, показвайки с жест. — Можеш да държиш цяла нощ, цял ден и цяла нощ. Десет жени, двайсет жени, няма значение.

— Удивително.

Хамид Искандер вече изглеждаше съвсем притеснен.

— Mafeesh keteer fuloos — каза той. Няма много пари.

— Не може да плащате — каза Барнаби с лек поклон. — Това е нашият подарък за вас.

— Mutta shaker.

— За нас е удоволствие.

— Скромните ми благодарности.

Барнаби си помисли, че като подари кобрите на Искандер, ще притъпи бдителността му, но беше сбъркал. Арабинът направи пълна инспекция на лагера и забеляза, че Никос го няма.

— Той се върне скоро за обяда?

— Вероятно — каза Барнаби.

— Да.

В този момент излезе Лиза и послушно протегна ръка за влажната му целувка.

— Извинете — каза той. — Вие много ли сте красива днеска?

Лиза се стресна.

— Да.

— Да. Благодаря ви. И аз съм доволен.

Той стоеше и се усмихваше, пристъпвайки напред-назад в своя собствен нервен танц.

— Да ви видя толкова добре отново.

— Благодаря.

— Да?

„О, боже!“, помисли си Лиза.

Най-забележителното в пейзажа беше неговата монотонност. Не се променяше. Всяко село беше като предишното — всяко водно колело, задвижено от търпелив бивол, беше като всяко друго. Цветовете, прашното кафяво, зеленото и бледото червено на скалите, не се променяха. А слънчевата светлина беше убийствена.

Никос бе скрил главата си под качулка и се опитваше да седи под сянката на платното. Слънцето беше безмилостно. Беше подминал Комомбо по обед, притихнал град, хората се бяха изпокрили от жегата. По това време на деня в реката имаше малко лодки, жегата трептеше над повърхността на водата, изкривявайки образа на единственото бяло платно надолу по течението.

За него това беше опасно време. Нил сменяше течението си почти ежедневно. Единственият начин да избегне пясъчните плитчини беше да следва местния трафик, който знаеше къде водата е плитка.

Сега се оказа сам в реката, никой не плаваше пред него и не проверяваше дълбочината с пръчка и той се чувстваше несигурен. Често усещаше как лодката задира дъното, но досега не беше засядал. Имаше голям късмет.

По-рано същия ден покрай брега видя жени, дошли от селата си за вода с делви на главите. Дръгливи магарета с щръкнали ребра също носеха делви. Подкарвани от крещящи момчетии. Тук-там водеха по някоя камила на водопой.

Но сега всички си бяха у дома, почиваха си, чакаха слънцето да започне да залязва.

Той се заслуша в носа на лодката, който пореше водата.

След още един ден щеше да е в Луксор. Бръкна в джоба си и напипа малкия син квадрат, който щеше да закачи на платното и да го вдигне, когато зърнеше хълмовете на Тива. Така хората от лагера щяха да разберат, че е завършил пътуването успешно.

Много гръцки сигнал, помисли си той.

— Хей — каза Пиърс, — внимавай къде пипаш.

Лиза разглеждаше снимките, които бяха направили в гробницата. Бяха изхабили няколко филма, цветни и черно-бели.

— Защо?

— Не бива да ги пипаш без ръкавици.

— О.

Той взе кърпичка и избърса отпечатъците, които бе оставила.

— Не искам да те видя в затвора — каза той.

— Робърт, това е най-милото нещо, което си ми казвал цял ден.

Тя се усмихваше. Той я целуна по носа.

— Хубав нос — каза. — Хубави очи, хубава уста.

Тя се изкикоти.

— Робърт!

Той се дръпна и бръкна в джоба си.

— Добре, купувам те. Хубави зъби? Да видим.

Тя отвори уста, но бързо я затвори, дразнейки го.

— Не е зле. Добра домакиня. Силна. Колко струваш?

— Много съм разумна.

— О, това го знам. Но колко струваш?

— Десет милиона долара.
Той се намръщи. Неговият дял от парите.
— Мислех, че няма да говорим за това.
— Добре, няма. Кога идва Никос?
— Сигурно утре, ако всичко мине добре.

Искандер си тръгна следобед, влачейки кобрите след себе си. Те работиха усилено в гробницата през нощта. Сандъците със скъпоценности и предмети от чисто злато бяха внимателно опаковани в кашони и натоварени в ленд ровъра. Избраха доста неща.

— Тук може би има неща за около пет милиона долара — каза Пиърс.

— Повече — каза Барнаби. — Много, много повече.

Пиърс се ядоса.

— Съжаляваш, че участваш ли?

— Не — каза Барнаби. — Разбира се, че не. Просто...

— Можеш да разсъждаваш над неохотата си край басейна на новата си къща някъде в планините в някоя страна, заобиколен от обожавачи те жени — каза Пиърс. — Тогава ще премисляш нещата. Ще имаш време, защото ще бъдеш богат.

— Добре — каза Барнаби.

Пиърс взе позлатен дървен бастун. Дръжката беше изваяна във формата на човек, асириец, ако се съдеше по чертите и квадратно оформената брада. Погледна го и се опита да си представи властта на царя, силата на войските му, богатството на съкровищата му — гробницата беше просто пример.

Подпря се на него. След три хиляди години бастунът издържа.

А после изведнъж се строши.

11. ЗАВРЪЩАНЕ В КАЙРО

Идеална нощ, мъртвешка тишина под бледата четвъртина луна. С угасени фарове ленд ровърът изръмжа по калния бряг и спря. Слязоха и чуха тихия плисък на водата.

Никос беше изкарал лодката на брега по-рано вечерта. Сега ги чакаше, пушейки. Пиърс извади сандвич и му го подаде.

— Лиза си помисли, че може да поискаш това — каза той.

— Права е — каза той и го захапа.

— А аз си помислих, че може да поискаш това — каза лорд Гроувър и му подаде бутилка алкохол.

— Господи! — Той глътна шумно, после остави бутилката. — Метакса! Откъде я намери?

— От Атина. Взех я на връщане.

Никос отново отпи.

— Как мина пътуването? — попита Пиърс.

— Скучно.

— Проблеми да намериш лодката?

Никос се замисли за момчето и скарабея. Сви рамене.

— Не.

— Добре. По-добре да товарим веднага, преди някой да ни види.

Имаше седем големи кашона, всичките тежки. Отне им почти половин час да ги натоварят във фелуката, която скърцаше и стенеше при всяка нова тежест. Пиърс метна опърпано одеяло върху стоката и отстъпи към брега.

— Май това е всичко. Внимавай, защото тези кашони струват много пари.

Никос кимна и върна бутилката на Гроувър.

— Задръж я, ще ти трябва.

Никос им махна:

— Ще се видим в Кайро.

— Виж — каза Гроувър, — искаш ли пушка?

— Не. За какво ми е?

— За да застреляш някого — каза Гроувър.

— От кръвта се потискам.

— Колко има до Кайро? — попита Пиърс.

— Десет дни, може би дванайсет.

— Помниш ли плана?

— Помня.

— Успех.

— Благодаря.

Оттласнаха лодката и наблюдаваха как платното се издига, то беше мъртвешки сиво на лунната светлина. Никос им помахаша за последно.

Те се върнаха в ленд ровъра.

За Никос дните течаха в тихо еднообразие. Нищо не се случваше, нищо не се променяше. Фелуката му се носеше бавно по течението на реката покрай големите градове Кус и Кена и по-малките селца Хузам, Санхур, Данфик, Абнуд. Той премина през пустинята, която започваше рязко там, където свършваше зеленината, и мина покрай пеещите работници в полята. Жътвата на захарната тръстика, памука, ечемика и зърното бе започнала, за да изпревари разлива през юни. Беше време на усилена работа, въпреки че той едва я забелязваше. Пейзажът сякаш с лекота отнемаше дребните постижения на хората.

Още по-надолу трафикът по реката се усили. Лодките станаха по-големи и по-широки. Моряците ги наричаха нагар. Натоварени така, че планширите се подаваха на сантиметри над водата, те често засядаха, събитие, съпроводено от диви караници на борда и много викове.

Вечер Никос винаги спираше. Искаше да бъде свеж по време на плаването през деня, нямаше да е добре да потъне с цялото съкровище на борда. Когато слънцето залезеше, той гледаше как моряците, пъргави като маймуни, се катерят по мачтите и свиват платната в здрача.

Когато си лягаше, подпираше краката си на кашоните със злато. Приятно усещане. Забрави за скарабея.

В лагера петте дни преди завръщането им в Кайро бяха спокойни. Опаковаха багажа и си говореха. Барнаби ги забавляваше с истории за фараони, анекдоти за любов и война, честност и алчност. Запасът му беше неизчерпаем, паметта — безпогрешна.

— Знаете ли — каза той една вечер, — че и в древността е имало мародери и са ги залавяли.

— Не ми се слуша за това — каза Конуей.

— Всъщност е много интересно.

— Обесили ли са ги?

— Не.

— Разкъсали са ги на парчета?

— Не.

— Удавили са ги? Изгорили са ги на клада?

— Не.

— Разминало ли им се е?

— Да, очевидно.

— Разкажи тогава.

— Ами — започна Барнаби — имало един мъж на име Песер, кмет на източна Тива, който живял по времето на Двайсетата династия под управлението на Рамзес IX. Той имал съперник, Певеро, и разбрал, че Певеро ограбва гробници — десет царски гробници, за да бъдем точни. Така че Песер го издал на губернатора на региона и губернаторът изпратил отвъд реката в некропола официална комисия, която да разследва и да провери обвиненията. Изглежда, че комисията била подкупена. Тя заключила, че била ограбена само една гробница, а не десет и организираща специална протестна демонстрация срещу неоснователните обвинения на Песер. Певеро се измъкнал безнаказано. Някои смятат, че самият губернатор вземал част от плячката.

— Звучи модерно — каза Конуей. — Може би и за нас още има надежда.

— Но това не е краят. Песер така се ядосал, че заплашил да отиде да се жалва право при Рамзес. Губернаторът много се разтревожил — това било нарушение на установения бюрократичен ред — така че дал Песер на съд. Осъдили го за лъжесвидетелство, бедния човек.

— Все по-модерно — каза Конуей.

— Разбира се, не всички мародери се измъквали. Няколко години по-късно хванали осем мъже, които ограбили мумиите на един фараон и жена му.

— И какво станало с тях? — попита Пиърс.

— Били бедняци — каза Барнаби. — Каменоделец, роб, селянин, носач на вода.

— Нямали връзки — каза Конуей.

— Боя се, че не.

— И им хвъркнали главите?

— Хвъркнали.

Конуей се обърна към Пиърс:

— Ние с какви връзки разполагаме?

— Недостатъчно.

— Така си и мислех, че ще кажеш. Винаги ще кажеш нещо мило и ободряващо.

— Я кажи — каза Пиърс — как са хванали тези мародери?

Барнаби се усмихна.

— Не знаем. Историята мълчи.

В нощта, преди да тръгнат за Кайро, посетиха гробницата за последен път. Барнаби избра предмет, достоен за музейните чиновници — огледало с дръжка от чисто злато с името на цар Мекетенре.

На излизане от гробницата Конуей спря в най-външната камера.

— Минутка.

— Какво има?

— Тъъ, дай ми лоста.

— Защо — попита Пиърс.

— Просто го дай.

Пиърс му го подаде. Конуей бързо отвори вратата в пода и погледна към струпаните тела на робите в долната камера.

— Какво правиш?

— Сбогувам се. Някакъв проблем?

Този път Пиърс не можеше да разбере дали той се шегува, или не.

След миг Конуей скочи в стаята. Разходи се между сгърчените тела.

— Смяташ ли, че те са вярвали във всичко това? — попита той, вдигайки очи към Барнаби. — В цялата религиозна част?

— Сигурно — каза Барнаби. — Някои от строителите на гробниците са били много набожни.

— Надявам се. — Той погледна телата. — Надявам се вие, приятели, да сте били набожни. Ако сте били, всичко е наред. Имате право да вярвате в каквото си искате. Може да сте си мислели, че правите нещо добро тук, а? — Той се усмихна. — А може и да не сте.

Той се наведе и вдигна черепа на едно тяло, което се бе разложило напълно с изключение на скелета.

— Извинявай — каза той, отделяйки черепа от гръбнака. — Видя ли, не те заболя.

Той погледна Пиърс и вдигна черепа в ръка. Очните орбити бяха празни, носът — черна дупка, озъбената челюст им се хилеше.

— Искаш ли да ти кажа нещо за последната гробница? — попита той Пиърс. — Гледай сега.

Почука по белия череп.

— Това е последната гробница, човече. Ей тук е и ти си погребан в нея цял живот. Не можеш да избягаш.

В стаята горе настъпи мълчание. Барнаби и Пиърс се спогледаха смутено.

Накрая Барнаби се разсмя:

— За какво говори той?

— Не знам — каза Пиърс.

Когато се върнаха в лагера, бе станало късно. Решиха да пийнат по едно преди лягане и отидоха в палатката с провизиите.

Когато приближиха, навън се стрелна сянка и хукна през пустинята под светлината на луната. Видяха развяваща се роба.

— Хей!

Конуей хукна след човека.

— Снимките! — каза Пиърс. — Снимките на гробницата са в палатката с провизиите.

Мислеше усилено. Ако мъжът бе видял снимките, щеше да се наложи да го убият. Нямаше друг изход.

Конуей го настигна и го хвана.

Пиърс влезе в палатката с провизиите и погледна малкия сейф, в който държаха и снимките. Не беше разбит, поне не личеше.

Бързо се огледа. Всичко друго изглеждаше на мястото си. И алкохолът беше налице.

Излезе навън. Конуей водеше човека. В тъмното видяха, че е арабин, върлинест с големи мустаци, мършав и треперещ от страх. Очите му бяха ококорени, молеци.

— Ето го нашия човек — каза Конуей. — Не беше проблем да го догоня, защото се беше натоварил с това. — Той хвърли нещо на пясъка.

— Какво е това?

— Виж де — каза Конуей.

Пиърс погледна — две консерви супа.

— Това ли е всичко?

— Това е — каза Конуей.

— Господи!

Пиърс погледна Барнаби.

— Говори с него. Кажи му, че искаме обяснение или утре сутрин ще плува по лице в Нил. Изкарай му ангелите.

Барнаби бързо заговори на арабски. Мъжът не каза нищо. Езикът му висеше навън като на куче. Барнаби каза нещо рязко и мъжът отговори със запъване.

— Той е от едно село на север, близо до Камула. Казва, че е чул, че оттук лесно се краде храна. Други вече го били правили нощем. Казва, че досега не е идвал.

— Ако бяхме изхранвали района, щяхме да забележим — каза Пиърс. — Лъже.

Барнаби пак заговори грубо. Мъжът изстена, после отговори.

Барнаби направо му изръмжа. Мъжът се олюля и падна на колене.

— Какво става?

— Признава, че е само той. Признава, че е бил тук миналата седмица.

И Пиърс си спомни кобрите.

— Тогава какво е взел?

Бърз въпрос и неуверен отговор.

— Боб.

Пиърс изведнъж се почувства уморен.

— Кажи му да стане. Кажи му, че ще му дадем още една консерва супа, ако стане и си отиде.

Мъжът се изправи внимателно, като държеше двете консерви. Очите му се стрелкаха между тримата мъже.

И побягна.

Пиърс въздъхна.

Конуей каза:

— Не е видял снимките?

— Не. Проверих.

— Тъъ, щеше ли да го убиеш, ако беше видял снимките?

Пиърс поклати глава.

— Не знам.

Самолетът ги издигна високо над долината на Нил. Оттук тя беше просто кална лъкатушеща вада през безкрайната пустиня, малко заобиколено от зеленина поточе, отвъд което се простираше безграничната пустош, където нищо не можеше да оцелее.

— Никога няма да свикна — каза Лиза, загледана през прозореца.

Пиърс кимна.

— Напоследък не говориш много. Винаги ли си толкова кисел?

— Ще се забавляваме ли в Кайро?

— Ще се скъсаме от забавления в Кайро.

Барнаби стоеше и се мръщеше пред вратата на Отдела по старините в Музея в Кайро. Беше се отбил да се види с Варезе, но секретарят му каза, че в момента господин Варезе отсъства.

— Къде е? — попита Барнаби.

— В Луксор, разбира се — отговори изненадано секретарят.

Барнаби не знаеше защо, но тази информация го разтревожи. Варезе със сигурност си имаше причини да ходи в Луксор. Можеше да

е свързано с туристически проблеми или с немската концесия на Долината на царете. Или с какво ли не друго.

И все пак го тревожеше.

— Обещаха ми стая с изглед към реката — обърна се лорд Гроувър към мъжа на рецепцията. — Обещаха ми.

Мъжът безпомощно вдигна рамене.

— Дадохме ви много хубава стая с изглед към площад „Освобождение“. Там светлината е отлична и...

— Не ме интересува светлината. Искам гледка към Нил.

— Съжалявам, сър. В момента сме пълни и се боя, че...

— Не се бойте. — Гроувър плъзна десет египетски паунда по плота. — Не бих искал да се боите.

Мъжът погледна парите, без да помръдне. Облиза устни. Гроувър мълчаливо добави още пет паунда.

— Мисля, че може да се уреди.

— Сега?

— Разбира се, сър. — Той сръчно прибра парите.

— Успях — каза Гроувър, влизайки в стаята на Пиърс. Пиърс стоеше до прозореца и гледаше Нил през бинокъла си.

— Няма проблем.

— Бръмбари?

— Не. Очевидно смятат, че може да ми се вярва.

— Добре — каза Пиърс. — Това значи, че имаме три стаи с изглед към реката — моята, твоята и на Алън. Все някой ще го види.

— Надявам се. — Гроувър погледна леглото на Пиърс и вдигна една обица. Огледа я и я пусна обратно. — Да ти се намира нещо за пиене?

— Единайсет сутринта е.

— Това не е отговор на любезен въпрос.

— Скоч в банята — каза Пиърс. През бинокъла си виждаше моряците във фелуките по реката.

— Скоч в банята? Скоч в банята?

— Да — каза Пиърс. — И чаши.

— За какво?

— За да пием от тях.

Гроувър поклати глава.

— О, Робърт, Робърт. Боя се, че от теб никога няма да излезе приличен англичанин. В банята... за бога.

— Че кой иска да бъде англичанин?

От банята се чу звън на стъкло и шум от наливане на течност.

— Ами помислих си...

Последва неловка пауза. Гроувър се върна в спалнята.

— Ами, всъщност искам да кажа, че...

Още една неудобна пауза. Пиърс продължи да се взира през бинокъла. Чуваше как Гроувър се разхожда из стаята.

— Е, имам определен дълг, за който да се погрижа.

— Ти си се справил завидно с този дълг, ако се съди по външния ти вид.

— Вие американците — тъжно каза Гроувър — сте такива любители на грубите забележки. Честно казано не разбирам тя какво вижда в теб.

— О, за това става дума значи.

— Да. — Гроувър си пое дълбоко дъх. — Сега би ли свалил този проклет бинокъл, за да поговорим?

Пиърс свали бинокъла, наля си чаша скоч и седна на леглото. Видя лицата, беше на Лиза. Пъхна я в джоба си.

— Робърт, страхувам се, че трябва да те попитам за намеренията ти относно личната ми секретарка.

Пиърс почти се задави с питието си.

— Какво?

— Много добре ме чу — каза Гроувър и изправи гръб.

— Не смяташ ли, че въпросът е между мене и нея?

— Робърт, това момиче ми е почти като дъщеря.

— Няма нужда да се грижиш за нея в това отношение.

Гроувър въздъхна.

— Тя ми е много скъпа. Знаеш, че нямам свои деца. Когато се женех за всяка от трите си жени, се надявах това да се случи, но колкото по-добре ги опознавах, толкова по-малко исках от съюза ни да се роди каквото и да било. Ужасни създания бяха това жените ми. Истински харпии. Лили беше различна.

— Лили?

— Майката на Лиза. Лили Кастелани.

Името му прозвуча познато. Лили Кастелани беше френско-италианска графиня, писъкът на довоенен Лондон, най-елегантната, най-изтънчената домакиня, най-желаната жена в града.

— О — каза Пиърс. — Тя знае ли?

— Лиза? Не, разбира се. Тя мисли, че родителите ѝ са загинали в лондонския пожар. Всъщност майка ѝ загина. Тя беше красива жена.

— Кой е бащата?

— Мой много близък и скъп приятел. Не бих искал да навлизам в подробности, извини ме. — Гроувър тъжно поклати глава. — Искях да се ожения за нея, но тя не искаше и да чуе. Ужасно неконвенционална — единствената жена, която ми отказа. След войната разбрах, че детето било изпратено в провинцията, когато започнали бомбардировките. Намерих я и уредих регистрите. Не можех да я осиновя — не ме смятат за подходящ настойник, но успях да се погрижа да получи всичко, от което има нужда. Превърнах се в нещо като чичо, но съм искрено привързан към нея и се чувствам отговорен.

Той сви рамене.

— Та това е. Но ти още не си отговорил на въпроса ми.

— Нямам отговор.

— Винаги съм те харесвал, Робърт.

— И все пак нямам отговор.

— Толкова дяволски упорит — каза Гроувър и отиде до прозореца. — Вие, американците, се гордеете с това. Национална черта ви е. Надявам се да съзнаваш, че когато умра, тя ще бъде много богата жена.

— Не се продавам — каза Пиърс ядосано.

Гроувър се усмихна.

— Това се надявах да чуя.

— Трябваше да знаеш, че ще кажа това.

— Човек не може да е сигурен — каза Гроувър. — Перспективата за пари прави странни неща с хората.

12.

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

Разтреперан от страх, Хамид Искандер с мъка се изправи на крака. Погледна посетителя си и успя да смотолечи на арабски:

— Сър, каква приятна изненада.

— Не се и съмнявам — каза Варезе. Той стоеше прав и махна на прислужника да внесе малка картонена кутия. Постави я върху бюрото на Искандер.

— Седнете — каза Варезе.

И двамата седнаха и се загледаха над кутията. Накрая, понеже не можеше да изтърпи повече, Искандер попита:

— Какво има в кутията?

— Ти си глупак — каза Варезе, тъжно клатейки глава.

— Да, сър.

— Работиш тук, още отпреди аз да стана директор на старините. Оставих те да продължиш с мързелуването си, само защото няхах доказателства, че си оплескал нещо.

— Да, сър.

— Но вече имам доказателство. Можеш ли да се сетиш какво?

— Да, сър — каза Искандер, свеждайки глава.

Варезе беше искрено изненадан.

— Наистина ли?

— Знам — каза Искандер — какви са обвиненията срещу мен. Знам, че съм виновен, но ви моля да не я закачате. Аз съм просто мъж, а жените...

— За какво говориш?

— За вината си — каза Искандер. — Може би сте я видели. Тя е красива и не мога да устоя на изкушението да прекарвам по някой и друг следобед — не всеки следобед, дори нито един следобед тази седмица — до нея. Не мога да устоя.

— Глупак — раздразнено каза Варезе. — Мислиш ли, че ме е грижа за дебелията ти любовница?

— Не е дебела!

— Глупак! — Варезе отвори кутията и извади парче полиран камък. Сложи го пред Искандер, който се потеше обилно.

— Какво ще кажеш за това? — Варезе мрачно се усмихна. — Питам те в качеството ти на регионален представител на Службата по старините в Луксор. Питам за професионалното ти мнение.

Искандер колебливо взе камъка и го завъртя в ръката си. Опипа изваяните форми.

— Това е скарабей.

— Блестящо.

Искандер сви рамене.

— Продават ги навсякъде. По улиците на Луксор можеш да си ги купиш от кварц, който досущ прилича на лапис лазули. Петдесет пиастри, сто за по-големите. Правят ги в дома на Абдул...

— Дано аллах опази глупците — каза Варезе с въздишка. — Мислиш, че това е кварц?

Искандер млъкна, присви очи към камъка и прехапа устни.

— Да не казвате, че е истински лапис лазули?

— Да, бивши служителю. Това е истински лапис лазули.

— Значи е оригинален и безценен артефакт!

— Не. — Варезе поклати глава. — Поръчай чай.

— Но ако е истински...

— Поръчай чай — нареди Варезе.

Искандер стана бавно.

По-късно Варезе се успокои. Искандер започна да мисли как да си върне благоволенieto на шефа си и да запази работата си. Единствената му алтернатива беше транспортното министерство, където работеше братовчед му, но там заплатата беше по-малка, а работното време — по-дълго, така че не ставаше.

— Скарабейт — каза Варезе — попадна в ръцете ми миналата седмица. Богат посетител дойде в музея и беше толкова впечатлен, че поиска да направи дарение. Аз, естествено, се съгласих. В края на срещата ни той шеговито извади скарабея, който купил сутринта на пазара в Кайро. Каза, че знаел, че е фалшив, но все пак искал мнението ми. С такива глупости трябва да се примирява човек, когато става дума за дарение.

— Но този път е бил истински.

— Млъкни — студено каза Варезе. — Глупостта ти ще те вкара без време в гроба. Опитвам се да ти обясня, че скарабеят наистина е фалшификат.

Искандер разтвори ръце.

— Тогава какъв е проблемът?

— В камъка и качеството на изработката. Дадох го за оглед на професор Хаким и професор Имам. И двамата се съгласиха, че вероятно е копие, но не бяха сигурни. Във всеки случай камъкът е истински, а изработката — отлична. Решихме да разследваме.

Искандер знаеше какво следва. Сюжетът за проследяването на древни артефакти често се повтаряше в египетската история. Полицейски отряди проследяваха пътя на предмета до източника му.

— Предохранителна мярка — сухо каза Варезе. — Рутинна работа. Продавачът беше разпитан. Той обясни, че го е купил от някакъв нубийски търговец. Търговецът беше намерен. Той каза, че го е купил в Асуан. Разбрахме, че тамошният търговец е турчин. Той каза, че го купил от някакъв моряк. Морякът открихме трудно, но той ни разказа необичайна история.

— Взел го от непознат странник, човек, който откраднал лодка в Асуан. Непознатият му го предложил като подкуп, а после го пребил, но не си взел скарабея. Изключително необичайна история.

— И вие му повярвахте?

— Да. Когато приключихме с него, му повярвахме.

— Звучи невероятно — осмели се да отбележи Искандер.

— Звучи все по-вероятно — каза Варезе. — Историята с лодката е озадачаваща. Изследвахме скарабея още веднъж и пак не бяхме сигурни дали е фалшив, въпреки че го подозирахме. Така че направихме още едно много задълбочено разследване.

— Да?

— Може да ти е интересно да научиш, че съм в Луксор от две седмици, и смятам, че знам истината.

Искандер се размърда на стола си. Настъпи дълго мълчание. Накрая той каза:

— А аз как мога да помогна?

— Събери си личните вещи и опразни този кабинет до утре сутринта — каза Варезе. — Заместникът ти вече пътува от Кайро

насам.

С тези думи той стана и излезе от стаята.

13. СРЕЩАТА

Конуей седеше на един стол в „Хилтън“ и гледаше реката през прозореца. От банята се чу душа. Дребничката от Хонг Конг доста се беше привързала към него.

По Нил нагоре-надолу се носеха лодки. Вятърът беше добър, платната бяха издути докрай.

Загледа се как една лодка се появява по течението, преминавайки под Кубри ел-Тахрир, мостът, свързващ източния бряг и остров Замалек. Беше стара и плаваше ниско във водата, не се отличаваше с нищо освен с платното.

Синя кръпка.

Той погледна пак, после взе бинокъла. На руля, прегърбен под слънчевите лъчи, стоеше Никос. Той проследи как Никос прекара лодката покрай „Хилтън“, после около северния край на острова.

Хладнокръвен тип, помисли си Конуей. Нито веднъж не вдигна очи към прозорците на хотела.

Конуей се срещна с Пиърс на вечеря.

— Имаме посетител.

— Никос?

— Аха. Дойде точно навреме, в дванайсет и половина.

— Как изглеждаше?

— Като човек, прекарал две седмици по Нил. Откачил от скука.

— Вечерта ще е тежка — каза Пиърс. — Къде е Барнаби?

— Сигурно в стаята си.

— Върви да го извикаш. Кажи му, че ще се видим на площад „Освобождение“ в десет вечерта.

— Добре.

— Чакай ме във фойето в девет.

— Какво ще правим?

— Ще вземем такси.

— Няма да ни трябва цял час да... — и млъкна. — О, разбирам. Искаш да кажеш, че ще си вземем такси.

— Точно така — каза Пиърс.

Вървяха мълчаливо по тъмните улици на източния квартал на града.

— Чувствам се като глупак — каза Конуей. — Като малък имах такава пижама.

Беше облякъл галабия, която бяха купили нова и бяха омърляли добре, като я бяха хвърлили на улицата и я бяха стъпкали с крака.

— Не се тревожи — каза Пиърс. — Изглеждаш страхотно. Сигурен ли си, че знаеш как да запалиш някоя от тези коли?

— Фиат ли? Обиждаш ме.

След половин час търсене намериха това, което искаха — такси, паркирано самичко. Беше пред едно кафене с яркочервени неонов лампи. Собственикът сигурно вечеряше вътре.

— Рисковано е — каза Пиърс.

— Стига бе.

Под галабията Конуей беше с костюм и вратовръзка. Ако нещо се объркаше, щеше да се шмугне в някоя пряка, да свали робата и да стане нов човек. Никой нямаше да посмее да се занимава със западняк.

— Това е суперменският ми номер — обясни той.

Спряха в края на улицата.

— Добре, приятел — каза Конуей. — Сега ти чакаш тук и ако видиш нещо, започваш да кашляш. Кашляй като луд. Аз ще си плюя на петите и ще се видим в хотела. Иначе чакай тук и ще те взема. Ясно?

— Ясно.

— Сега дай клещите и ножа.

Взе ги и бързо пресече улицата. Пиърс го гледаше как застана до таксито, наведе се и отвори вратата. Затвори я безшумно и се скри от поглед. Работеше отдолу по таблото.

Сякаш мина цяла вечност.

Пиърс запали цигара и внезапно му се докашля. Господи, не сега. Преглътна с мъка и се овладя.

На улицата нямаше никой. После през три пресечки се появи полицаи. Приближаваше се.

Какво правеше Конуей там?

Полицаят вървеше към него. Вече беше през две пресечки. Пиърс ясно виждаше униформата му на уличното осветление.

Конуей се изправи в колата и се настани зад кормилото. Таксито оживя с ръмжене. Той даде на скорост и профуча зад ъгъла.

Полицаят продължаваше право напред. Не беше забелязал нищо. Пиърс стоеше на ъгъла и чакаше. Пушеше и се опитваше да изглежда безгрижен.

Изад ъгъла се появи фиатче, на три пресечки от него. И ускори.

— Такси!

Червените стопове светнаха.

Пиърс се качи на задната седалка.

— Сахиб? — каза Конуей.

— Да изчезваме оттук.

И, разбира се, те се изгубиха. Беше естествена последица от заплетения като лабиринт град и табелите на арабски. След почти половин час спряха на Мидан ел-Тахрир, площада на освобождението. Там кипеше живот дори през нощта. Тролеи и автобуси ръмжаха по колелото, разхождаха се пешеходци, говореха, спореха или стояха пред малките сергии за прясно изцеден плодов сок.

Пиърс видя Барнаби.

— Ето го.

— Къде?

— Завий надясно.

Конуей го направи. Пиърс слезе и помахна на Барнаби да дойде.

— Слушай — започна Барнаби, — не можем да вярваме на шофьора...

После видя Конуей.

— О.

— Какво „о“ бе? Само това ли ще кажеш на човека, който те снабди с тази невероятна машина? „О“?

— Извинявай — каза Барнаби и се пъкна в таксито. Пиърс се качи след него и затвори вратата. Потеглиха.

— Защо такси?

— Защото — обясни Пиърс — е най-малко вероятно това превозно средство да бъде спряно през нощта. Ти си археолог, аз съм

твой приятел. Искаме да видим пирамидите на лунна светлина. Как да стигнем? С такси, естествено.

— Трудно ли го откраднахте?

— Не — каза Конуей. — Аз съм стар джойрайдър. Сега накъде да карам?

— Завий надясно — каза Барнаби. — Аз ще те насочвам.

— Гледай да се движим по малки улички — каза Пиърс.

Таксито отпраши в нощта.

На шестнайсет мили на юг те подминаха заспалото село Бадршейн и продължиха към Масгун. Пътят беше ограден от финикови палми, нямаше движение, с изключение на няколко магарешки каручки, които се прибираха в селата си за през нощта.

— До Масгун пътят върви покрай реката — каза Барнаби. — Сега намали.

Подминаха камила, която си седеше край пътя.

Барнаби гледаше реката. Нощта беше тъмна.

— Намали.

Изведнъж видяха лодка, завързана за брега.

— Там.

Конуей отби от пътя към пясъка. Никос седеше в лодката.

— Време беше.

— Дойдохме възможно най-бързо — каза Пиърс.

— Кой щипна таксито?

— Не мога да те лъжа — каза Конуей.

— Добра работа. — Той се изправи. — Такси. Много умно.

— Да разтоварим — каза Барнаби, оглеждайки се нервно.

След половин час кашоните бяха натоварени в багажника и на задната седалка. Конуей беше свалил галабията. Щеше да шофира Никос, в случай че ги спреше полиция. Той говореше арабски.

— Какво ще правим с лодката? — попита Барнаби.

— Ще я оставим — каза Никос. — Какво друго?

Включи на скорост и обърнаха на запад към пустинята.

14. СКЛАД

Пред Дашур таксито тръгна на север към обширния некропол в Сахара, най-голямото гробище на Древен Египет, пет мили дълго и четвърт миля широко, което се простираше край реката. Тук в пустинята имаше буквално стотици пирамиди и мастаби, подземните гробници на придворни.

Барнаби седеше на предната седалка, разпънал голяма карта на коленете си. Осветяваше я с фенерче и даваше инструкции на Никос.

— Пред нас е пирамидата на Шепсескаф. Това е на Пепи II.

Пиърс седеше на задната седалка и държеше един от кашоните.

— Охранява ли се през нощта?

— Да — каза Барнаби. — Колко е часът?

— Почти полунощ.

— В полунощ минава въоръжен патрул. Обикалят с ленд ровър — каза Барнаби. — По-добре изключи фаровете.

— Ще трябва да карам бавно.

— Давай на къси — каза Пиърс.

Фиатът забави.

— Почти стигнахме — каза Барнаби. — Още няколкостотин метра.

След малко каза:

— Паркирай зад онази дюна там. Вече може да спрем.

Двигателят млъкна. Чуваха вятъра.

Барнаби слезе от колата и се огледа.

— Там е — каза и посочи на запад.

— Нищо не виждам — каза Конуей, присвивайки очи.

— Няма много за гледане. През пети век след Христа тук, в пустия край на Сахара, бил построен стар коптски манастир. Сега е срутен.

— И?

— Подземните складови помещения са непокътнати.

Те взеха кашоните и ги повлякоха през пустинята. Пиърс видя руините чак когато стигна много близо. После различи останките на основите, част от стена. Бяха от кирпич.

— Тук вече никой не идва — каза Барнаби. — Наоколо има похубави манастири, а този е много малък и незначителен. Вървете след мен.

Той ги поведе през разрушените помещения към малък проход, където пясъчни стъпала водеха надолу под земята. Светна с фенерчето си.

— По-добре да влизаме един по един — каза той. — Може да се срути всеки момент.

— Аз ще отида — каза Конуей. — Аз съм безстрашен. Това е добре известно.

— Когато слезеш, ще видиш голяма стая. Остави кашоните близо до стълбите и ги покрий с пясък.

— Окей.

— И внимавай за змии.

— Ще ги омагьосам — каза Конуей. Взе фенерчето и слезе.

— Уютничко — каза. После тишина. След няколко минути излезе, взе кашона на Пиърс и го свали долу. Пиърс се върна при таксито, за да вземе последния кашон.

Отвори багажника и опипа в тъмното.

После видя фаровете.

На хоризонта от изток. Подскачаха, от време на време се вдигаха, за да пронижат нощта с двата си еднакви лъча. Чу далечен шум на двигател.

Полицията.

15. НАДЪТЪГВАНЕ

Той бързо извади кашона и забърза при останалите.

— Какво има?

— Ченгета. — Той подаде кашона на Конуей. — Свали го бързо. Трябва да се омитаме.

Никос погледна към фаровете.

— Идват насам.

Конуей се смъкна по стъпалата с кутията. Другите гледаха светлините.

— Ще видят таксито — каза Барнаби. — Какво ще правим?

— Можем да се погрижим за тях — каза Никос, стискайки юмруци. — Сигурно са само двама или трима.

— Не — каза Пиърс. — Ако тук има неприятности, утре сутрин полицията ще се върне и ще претърси основно района. Трябва да се разкараме, без да ни видят.

— Но ще видят таксито — изхленчи Барнаби.

Конуей се върна горе.

— Чувам отчаяни гласове — каза. — Но не се бойте. — Обърна се към Никос. — Ти говориш египетски, нали? А аз говоря френски. Ето какво ще направим.

Прошепна нещо на Никос и той кимна.

— Може да стане.

Светлините се приближаваха.

— Какво става? — попита Барнаби.

— Вие двамата се скрийте — каза Конуей. — Ние ще се погрижим за всичко.

Пиърс и Барнаби се хвърлиха зад една дюна на няколко метра от тях. Никос спокойно се върна при таксито, извади пепелника и изсипа фасовете на пясъка. После запали цигара и се подпря на вратата. Конуей избяга в пустинята далеч от манастира и изчезна в една падина.

— Какво правят? — попита Барнаби шепнешком.

Пиърс поклати глава.

Колата се приближи. Фаровете светеха много ярко и той виждаше очертанията на ленд ровъра. Предните светлини осветиха таксито. Роувърът спря.

Включи се прожектор, който претърси района. Спря се на Никос, който стоеше подпрян на таксито.

От ленд ровъра някой бързо заговори на египетски.

Никос преспокойно вдигна пръст към устните си и предупредително поклати глава.

Никос гледаше как светлините се приближават и чакаше прожекторът да се спре върху него. Умираще от страх, но знаеше, че трябва да запази спокойствие. Трябваше да предизвика интереса им и да го задържи, така че да не му поискат паспорта. Ако го направеха, направо влизаше в затвора.

От ленд ровъра долетя глас:

— Какво правите тук?

Той притисна пръст към устните си и им махна да пазят тишина. Отиде до колата, енергично клатейки глава.

От прозореца се показва мъж и каза сърдито:

— Не знаеш ли, че можем да те гръмнем, глупак такъв?

— Това ще е скандал за страната ни — каза Никос сериозно.

Миг на колебание. Той усети как сърцето му прескочи — може би беше успял. В тъмното се опита да запази спокойно изражение, да показва самодоволство, тайнственост.

— Какво искаш да кажеш?

— Умолявам ви да говорите тихо — прошепна Никос. — Жизненоважно е. И угасете фаровете.

— Обяснявай! — сопна се гласът, но вече по-тихо.

Никос надзърна в ленд ровъра. Още двама, въоръжени с пушки.

— Чужденци — каза Никос. — Няма да повярвате. — Плю на земята.

После се наведе по-наблизо, съзаклятнически.

— Нали ще запазите тайна?

— Това аз го решавам.

Светлините на ленд ровъра угаснаха. Победата беше в кърпа вързана, помисли си той.

— Там е — започна Никос — френският посланик. Негово Превъзходителство и любовницата на Негово Превъзходителство.

— Тук?

Никос кимна.

— Тук са от два часа. — Въздъхна. — Какви звуци издават само!

— За какво говориш?

— Два пъти седмично карам френския посланик и любовницата му тук. Стоят по цяла нощ. Тя е много страстна.

— Наистина ли?

Гласът вече наистина беше заинтригуван.

— Да — каза Никос. — Зад хълма са. Слушах ги.

— Жалка свиня! Ако ни лъжеш, лошо ти се пише!

— Искате ли да ги чуете?

— Не — напрегнато прошепна мъжът. — Но е мой дълг да проверя тази странна история. Покажи ми къде са.

Той слезе от джипа с пушка в ръка.

Никос го поведе.

— Не трябва да се приближаваме много.

— Защо според теб го правят чак тук?

— Чужденци — каза Никос, сякаш това обясняваше всичко.

Конуей стоеше в падината, въздишаше и стенеше:

— Ma chère... mon petit chou... oh, c'est formidable!... incroyable... ma chère, ma chère... ooooh... e'est ca...

Той легна в пясъка и започна да ритя, отъркаля се, изкикоти се и пак зарита и пак се изкикоти.

— Encore...

— Не разбирам какво казват — прошепна полицаят. Изглеждаше разочарован.

— На френски е.

— Да. Ти разбираш ли?

— Не — призна Никос.

Полицаят се заслуша в стоновете.

— Тя хубава ли е?

— Страхотна. С ей такива цици.

Полицаят се приближи още.

— Не, не — каза Никос. — Няма да е хубаво. Луната е слаба. Но в други ноци...

Мъжът облиза устни.

— Идвате тук два пъти седмично?

— Да.

— Винаги тук?

— Не. Обикновено до някоя пирамида. Обичат да са близо до пирамиди.

— Оскверняват гордите паметници на страната ни — каза полицаят, тръгвайки обратно към ленд ровъра. — Сигурно ти плаща добре.

Никос сви рамене.

— Това, което той прави, е противозаконно, разбира се. Той има имунитет, понеже е дипломат. Но ти...

— Не може ли да се споразумеем? — бързо каза Никос.

— Може би. Колко ти плаща?

— Петстотин пиастри.

— Пладнешки обир!

Никос вдигна рамене.

— Аз съм беден човек.

— Ще ти трябва полицейско съдействие. Това ще ти струва триста пиастри.

— Невъзможно — каза Никос. — Трябва да купувам бензин. Цените са високи.

— Ами взимай му повече пари — разсмя се полицаят. — Нашата тарифа е триста.

— Мога да си позволя само двеста.

— Да се споразумеем на двеста и осемдесет.

Накрая се спазариха на двеста и петдесет. Никос му плати и полицаят се качи в ленд ровъра. След няколко секунди той с ръмжене потегли през пустинята.

Докато се връщаше при таксито, Конуей се хилеше радостно:

— Кажете сега, не съм ли най-добрият любовник на света?

— Си — каза Пиърс.

— Струвам колкото двама — каза Конуей. — Направо съм човекът оркестър.

Никос метна цигарата си през прозореца.

— Обичаш себе си. В това няма нищо необичайно.

— О, но го правя толкова добре. С такъв финес, с такива висоти на страстта, с такава техника...

Стигнаха в Кайро в два през нощта.

В стаята на Гроувър Пиърс и Барнаби завършиха съчиняването на писмото за откупа и заявиха, че са доволни. Пиърс го даде на Гроувър, който щеше да остане в Кайро, а другите щяха да се върнат в Луксор.

— Ето — каза Пиърс.

Гроувър го прочете набързо.

— Вдругиден?

— Да. Почакай дотогава. Така ще можем да се върнем на мястото.

— Добре. Вдругиден. — Гроувър сгъна писмото и го сложи при снимките и златното огледало. Отпи от скоча си и погледна Пиърс над ръба на чашата. — Това е последният ти шанс — каза с широка усмивка. — Сигурен ли си, че не искаш да се оттеглиш?

— Сигурен съм — каза Пиърс.

— Ами тогава да си пожелаем късмет. — Гроувър гаврътна скоча.

След четири часа, уморен и небръснат, Пиърс хвана самолета за Луксор.

16.

МОРАЛНА ДИЛЕМА

Лорд Гроувър направо не беше на себе си. Прекара следобед в скитане из пазара Хан ел-Халили, разпитвайки персийци и турците, които го притежаваха, за хашиш. Повече от два часа не постигна успех, но пък до гуша му дойде от разкази за глоби и затвор. Не му пукаше за глобите, просто искаше малко трева и тихо местенце, където да я изпуши.

Накрая намери един човек, чийто брат или вуйчо, или баща държал парфюмериен магазин. Той имал достъп до хашиш. Гроувър си купи пет цигари и няколко шишета парфюм от чувство на приличие. Продавачът хвалеше „Пустинно цвете“. Гроувър си помисли си, че на Лиза ще ѝ хареса.

След това се върна в хотела и си поръча три бутилки шампанско, които изпи сам, докато пушеше цигарите.

Така се почувства много по-добре.

Лорд Гроувър не се смяташе за неморален човек. Имаше своите странности наистина, но нищо кой знае колко осъдително. Сега беше изправен пред тази работа с ограбването. Очевидно неморална, но какво можеше да направи? Трябваше да мисли за приятелите си. За надеждите им. За мечтите им.

По едно време се замисли дали да не им плати от собствените си средства, преструвайки се, че е получил парите от египтяните, но се сгълча строго — и приятелството си имаше граници все пак, а петдесет милиона бяха много пари. А пък ако правителството в Кайро някак без тяхно участие научеше за гробницата, можеше да се изхитри и да реши да хване крадците.

Това нямаше да е добре.

Страх. Страхът беше ключът. Трябваше да уплаши Кайро и хората на Барнаби.

Започна да изпотява от шампанското и се опита да измисли нещо.

Не успя. Едно от момичетата дойде и го отвлече от мислите му. Той забрави проблемите си за час и нещо.

А после, докато си вземаше душ и пиеше от шампанското, което момичето така любезно му подаваше, решението го осени изневиделица.

Още от началото те грешаха. Мислеха, че египтяните са глупаци, а те — гении. Нито едно от двете не беше вярно.

Трябваше вяра в човешката природа. Вяра в човешката находчивост и човешките слабости. Лорд Гроувър твърдо вярваше в погрешимостта на човешката душа.

Налагаше се.

Защото на следващата сутрин той щеше да изпрати писмото и огледалото, а в него се искаха петдесет милиона долара.

— Могат живи да ни изпекат — каза на глас, кикотейки се.

Момичето не го разбра правилно. Протегна се и спря топлата вода. Той изквича, когато ледената струя го обля, и бързо излезе.

Щеше да изпрати писмото на сутринта.

Колкото повече мислеше за него, толкова по-добро му се струваше.

Толкова беше доволен, че поръча още една бутилка шампанско и прати да повикат и второто момиче.

Писмото бе изпратено в девет. Гроувър прекара остатъка от сутринта в стаята си, четейки криминале и тайничко подкрепяше лошите.

На обяд на вратата му се почука и някакъв мъж я отвори без предупреждение. Беше униформен, с пистолет на хълбока.

— Лорд Гроувър?

— Да?

— Трябва да се явите пред господин Али Варезе от Службата по старините.

— Сега? Но аз още не съм закусил.

— Наложително е да се явите незабавно — каза военният. Докосна дръжката на пистолета си, не като заплаха, просто слаб намек.

— Незабавно.

— Ами, щом е така...

— Да — каза военният.

17.

ЛИЦЕТО НА ФАРАОНА

Пиърс се събуди рано сутринта, беше напрегнат от очакване. За негова изненада всички останали бяха станали. В девет Пиърс отиде при Никос, който хвърляше ножа си по един кашон, поставен на земята, вземаше си го, отстъпваше и пак го хвърляше.

— Е, писмото е изпратено.

Никос само изсумтя.

Барнаби и Конуей седяха до гаснещия огън и си разправяха истории. Лиза беше в палатката си и отказа да говори с него, когато той надникна вътре.

Той броди из лагера до десет. После, отегчен и нервен, реши да отиде до гробницата.

Излезе от лагера с ленд ровъра, усещайки слънцето по врата си. Подкара през пустинята покрай кирпичените селца към подножието на скалите.

Погледна нагоре и видя цепнатината.

Досега не беше идвал през деня.

Започна да се изкачва и веднага почувства непозната досега лекота и спокойствие. Спомни си колко трудно беше катеренето нощем, как очите го боляха от виждане, как порязваше пръстите и охлузваше коленете си. Толкова по-лесно беше на дневна светлина. Толкова по-просто и открито.

Стигна върха на скалата и тръгна към цепнатината. Видя угарките, останали от дългите нощи, през които бяха работили тук. Сега и те приличаха почти на артефакти, следи от нещо отдавна приключило. Той спусна въже и слезе в цепнатината.

На дневна светлина загадъчността на спускането я нямаше.

Нямаше го усещането за тъмнина, за люлеене в празното пространство. Беше механичен, обикновен процес. Стигна нивото на стъпалата и влезе в гробницата.

После се сети, че си е забравил фенерчето.

Поколеба се и провери дали носи кибрит. Носеше. Драсна клечка и на трепкащата ѝ светлина тръгна по коридора към първата камера.

Клечката угасна. Беше заобиколен от чернота. Запали друга и огледа помещението. Свещите на пода. Сети се с колко труд бяха разбили първата врата.

Запали друга клечка и продължи към потъналата стая. Загледа йероглифите, които покриваха стените. На него не му говореха нищо, но Барнаби можеше да ги чете. Барнаби беше късметлия.

Пламъчето примигна и угасна. Той запали още една и продължи към преддверието, където двете огромни статуи пазеха входа. Погледна натрупаните в стаята съкровища, личните вещи, предназначени за задгробния живот на фараона.

Той така и не ги беше използвал. А може би сега ги използваше за първи път. Оживяваше отново в очите на хората след хиляди години. Скоро можеше да стане по-известен, отколкото по време на царуването си.

Пиърс влезе в погребалната камера. Голямата статуя на Анубис се мръщеше от входа на съкровищницата. Клечката угасна. Мракът го обгърна. Бързо запали друга.

Застана пред позлатения ковчег. За пореден път беше смаян от огромните му размери. Той се промуши покрай него, за да отвори вратите, и спря в последния от четирите ковчеза пред саркофага. Капакът все още бе вдигнат, както го бяха оставили. Той погледна фараон Мекетенре.

Лицето беше спокойно, нито отпуснато, нито мъртвешки вкочанено. Изражението му беше умиротворено, убедено, очите гледаха напред, право напред, сякаш в очакване на някаква предначертана цел.

— Всичко бих дал да разбера какво си си мислил, когато си умрял — каза Пиърс.

Гласът му отекна в гробницата.

Пламъчето угасна.

Той се върна в лагера по обяд. Когато се изкачи на едно пясъчно възвишение, погледна надолу към палатките и не повярва на очите си.

Там бяха спрели четири черни ленд ровъра и от тях скачаха дузина въоръжени мъже, обкръжавайки лагера.

Той продължи и паркира до колите на Службата по старините. Конуей го посрещна, клатейки глава.

— Лоши новини — каза. — Губим.

Пиърс погледна военните.

Един тънък мъж с навъсено, мрачно лице се приближи към тях. Пристъпваше тържествено.

— Господин Пиърс?

— Да.

— Аз съм Али Чампс — каза с лек поклон. — Заместникът на господин Искандер.

— Заместник? Случило ли се е нещо?

— Да — каза Али Чампс. — Нещо се случи.

18. ЛОШИ НОВИНИ

Али Варезе стана, за да посрещне лорд Гроувър, и го покани да седне с жест. Лицето на директора беше сурово, но обноските му бяха достатъчно дружелюбни. Разбира се, при египтяните това нищо не значеше, можеха да ти се усмихват мило, докато те прегазват.

— Интересно ми е най-сетне да се запознаем — внимателно каза Варезе.

Лорд Гроувър кимна и зачака.

— Съвместната работа на Египет и Англия в археологическите начинания е с дълга и достойна история — каза Варезе.

Лорд Гроувър запали цигара.

— Белязана от почтеност и честни отношения и от двете страни.

„Какво, по дяволите?“, помисли си Гроувър. Усмихна се и каза:

— Винаги съм вярвал, че традициите трябва да се пазят.

— Именно.

Варезе размести документите върху бюрото си.

— Това, което ще кажа, не ви засяга пряко — каза Варезе. — Но засяга съдружниците ви. Ще говоря строго поверително. Нищо от това, което ще споделя, не бива да излиза от тази стая.

— Може да разчитате на мен.

— Днес получих необикновени новини. Доста странно. Дойдоха в анонимно писмо.

— Хм.

— Ще се изненадате да го чуете — каза Варезе.

Влезе момче с чай.

— Захар? — попита Варезе.

— Не, благодаря — каза Гроувър, потупвайки корема си, мъчейки се да скрие факта, че къркори нервно. — Трябва да следя калориите.

— Да — каза Варезе. — Аз също. Проклятието на старите години. Старците стават внимателни и плахи във всяко отношение, боя се.

Гроувър не каза нищо. Опита да се отпусне, да охлаби стегнатите си мускули, да изглежда спокоен. Не можеше да е сигурен какво знае Варезе, но явно знаеше нещо.

— Но аз ви разказвах за новините — продължи Варезе. — В известен смисъл това са лоши новини. В друг смисъл са добри. Изглежда шайка мародери са открили нова фараонска гробница в региона на Долината на царете.

Гроувър се изправи на стола.

— Не!

— Да — меко каза Варезе. Очите му го следяха зорко. — Казах ви, че ще се изненадате. Ще се изненадате още повече, когато чуете останалото.

— Аз... не мога да повярвам. Мародери? Удивително!

— Честно казано, и на мен ми е трудно. Но Египет е страна на изненади, особено когато става въпрос за древните.

— Да.

— И имаме потвърждаващи доказателства. Виждате ли, знаем кои са мародерите.

— Отлично! Браво на вас! — При тези думи Гроувър усети жестока болка в стомаха.

— Благодаря — каза Варезе, отпивайки от чая си. — Действаме бързо. Всъщност вече бе въздадена справедливост.

— Така ли?

— Да. — Той си погледна часовника. — Тези, които се опитват да откраднат националните ни съкровища, винаги ще получават строги наказания. Крадците бяха екзекутирани от стрелкови отряд преди десет минути.

Гроувър понечи да отвори уста, но откри, че не може да каже нищо. Нищичко.

19. ДОБРИ НОВИНИ

Варезе изчака няколко минути, преди да продължи. Очевидно се наслаждаваше на момента и Гроувър го мразеше заради това. Накрая директорът каза:

— Не беше нищо особено. Крадците бяха чиста измет, обикновени скитници. Наистина е забележително, че са успели да снимат гробницата и да напишат на английски писмото, което ни бе изпратено. Снимките и писмото са доста добре направени. Човек би си помислил, че всичко е замислено от професионален археолог.

Гроувър се беше окопитил и каза:

— Колко любопитно.

— Естествено — продължи Варезе, — всичко това създава сериозно главоболие на правителството. Нито писмото за откупа, нито успешното ни справяне с престъпниците ще бъде публично обявено. Да обявим, че някакви дребни крадци са открили гробница, не е в интерес на... да кажем на националния ни имидж. Сигурен съм, че разбирате.

Гроувър се намръщи. Не разбираше нищо.

— Защо ми казвате всичко това?

— Защото се надявах, че можете да ми помогнете.

— Ще направя всичко по силите си.

— Щедростта ви е прословута — усмихна се Варезе. — Ние сме много благодарни. Виждате ли, престъпниците умряха, без да разкрият къде е скрито съкровището. Знаем, че техният ръководител е още на свобода, и дискретно разпространихме вестта, че ако той ни разкрие скривалището с анонимно писмо, няма да го преследваме. — Варезе се изкиска. — Не се съмнявам, че скоро ще получа такова писмо. В момента човекът сигурно се тресе от паника.

— И аз така мисля — каза Гроувър, нервно потривайки длани.

— Това обаче не решава проблема с гробницата. В момента правителството разполага с малко средства за изследване на нови паметници. Новото откритие е проблем за финансирането.

— Разбирам.

— Това, от което правителството има нужда, е човек със значително лично състояние и хуманистични убеждения, който е склонен да поеме разходите по експедиция, която да намери гробницата.

— Аха.

— Естествено, ако бъдат открити големи съкровища, средствата ви ще бъдат напълно възстановени, също като при Карнарвън.

— Това е много мило.

— И, разбира се, всички участници ще се покрият със слава...

— Предполагам.

— Освен парите има още един проблем. Трябва ни група специалисти, които да свършат работата. Ние сме в доста деликатно положение. Информирани сме за съществуването на гробница. Но нима можем да извикаме експерти от цял свят, без да събудим любопитство и да повдигнем неудачни въпроси? Как ще се оправдаем, че знаем за гробницата, преди да сме започнали да я търсим?

— Сериозен проблем.

— Така е — каза Варезе, кимайки мъдро. — Така е.

— Вие сте в ужасно затруднение. Какво предлагате?

— Питам се за групата, която сега така щедро подкрепяте — експедицията на професор Барнаби. Дали ще може да се отклони от настоящия си проект, за да търси гробницата?

Лорд Гроувър въздъхна.

— Съмнявам се. Професор Барнаби и екипът му са така отдадени на работата си, не мисля, че биха искали да я изоставят след многото вложени усилия.

— Може би ще успеете да ги убедите.

— Надценявате влиянието ми, сър.

— Помислете си — каза Варезе. — Ще бъдат признати за откриватели на нова египетска гробница! Светът ще ги аплодира. Ще получат най-високи похвали. Със сигурност ще успеете да направите примамливо предложение, нали?

— Е, щом е така...

— Писмото за откупа се пази в тайна — каза Варезе. — Престъпниците са екзекутирани. Никой не знае истинската история

освен нас. Защо не вземете снимките със себе си и не ги покажете на Барнаби? Мисля, че ще го развълнуват.

Гроувър взе плика и го пъкна в джоба на ризата си.

— Ще опитам, въпреки че се съмнявам, че ще успея да променя решението на професор Барнаби. Той е специалист, а аз не съм, а вашият план е толкова... толкова е, честно казано, невероятен.

— Значи аз ще отида в Луксор и сам ще говоря с него.

— Това е прекрасна идея!

Варезе се усмихна.

— Смятате ли, че ще се получи?

— Ако вие не успеете — каза Гроувър, — значи никой не може.

Седяха навъсени около лагерния огън, почти не разговаряха, от време на време поглеждаха военните. Беше късен следобед. По-рано през деня Пиърс бе говорил с Али Чампс.

— Какво става? — бе попитал, сочейки войниците.

— Нищо.

Това беше вярно съвсем буквално. Военните стояха там с пушки на рамо, пушеха и си говореха.

— Защо са тук?

— Чакаме заповеди.

— Заповеди? Какви заповеди?

— От Кайро — каза Али и му обърна гръб.

Не разбраха нищо повече.

По залез в лагера с ръмжене дойде още един ленд ровър и спря. От него слязоха още военни.

— Господи! — каза Пиърс. Преброи ги, общо шестнайсет.

— А аз имам само верния си пистолет за кобри — каза Конуей.

След това от колата слезе лорд Гроувър, изглеждаше уморен и тъжен. Придружаваше го нисък мъж с бяла коса и благородно излъчване.

— Мосю Варезе — каза Барнаби, скачайки на крака.

— Какво става? — прошепна Конуей на Пиърс.

— Не знам.

— Това е оскърбление — казваше Барнаби. — Защо тези войници са тук? Защо сме под охрана?

Варезе сви устни и пренебрегна въпроса.

— Тук съм по работа. По много сериозна работа. Мисля, че е най-добре да говорим насаме.

— О — учуди се Барнаби.

— Господи! — възкликна Пиърс. Улови погледа на Гроувър, който тъжно поклати глава. Стоеше облеган на ленд ровъра и пушеше, чертите му бяха изопнати от умора. Никой от лагера не се приближи към него, стояха настрана, сякаш ако се скупчеха на едно място, щеше да изглежда подозрително. Всъщност така разделени, сковани и равнодушни изглеждаха още по-подозрително.

— Елате — каза Варезе на Барнаби. — Да поговорим в палатката ви.

След час Барнаби направи официално съобщение. Експедицията щеше да промени плановете си и да започне търсенето на така наречената гробница. Останалите в групата се мъчеха да не издадат шока и облекчението си. Варезе се престори, че е очарован от решението на групата. Той остана за вечеря в лагера и лорд Гроувър, внезапно подмладен, извади отнякъде каса шампанско, за да отпразнуват новата цел на експедицията.

Пиърс го хвана насаме по-късно.

— Копеле такова — каза. — Наслаждаваше се на всяка минута.

— Не на всяка — каза Гроувър. — Бях доста разтревожен, когато господин Варезе ми каза, че крадците са заловени и разстреляни.

— Значи не смятат, че сме ние?

Гроувър се усмихна.

— Господин Варезе — каза той — е много умен човек.

Не каза нищо повече. Пиърс се върна при Лиза и я хвана за ръка. Тя се усмихваше, сияеше от щастие.

— Ще търсим гробницата — каза тя през смях. — Като сбъдната мечта.

— Ще издържиш ли тук в пустинята?

— Първо трябва да се оженим.

— Аз ще издържа всичко, ако си до мен.

— Знам.

— Знаеш, а? — попита той.

— Да — каза тя. — Знам.

— Ще ти купя годежен пръстен — каза той. — От александрит. После ще се оженим в... къде искаш да се ожениш?

— В посолството в Кайро.

— Не, ще се оженим в Атина. А за медения месец ще отидем в...

— Във вилата на чичо ми на Капри.

— Точно така — каза Гроувър от няколко метра.

— Подслушвач — каза Пиърс.

— Пийнете още шампанско — каза Гроувър и им напълни чашите.

Пиърс си помисли, че затова беше купил и шампанско.

— Кой ще е кум? — попита Гроувър.

— Не задавай тъпи въпроси — каза Конуей. — Аз имам старшинство.

По-късно вечерта Варезе обикаляше около огъня и разговаряше поред с всеки член на експедицията.

— Кажете ми — обърна се той към Никос, — смятате ли, че тази гробница наистина съществува?

— Не — каза Никос.

— Но снимките са доста убедителни.

— Не — каза Никос. — Може да изкараме десет години тук и да не намерим нищо.

— Винаги има шанс — каза Варезе. — Всичко е доста необичайно. Знаете ли кога за първи път заподозрях нещо? Един скарабей бе проследен до Асуан.

— Така ли?

— Да. Експертите смятаха, че е фалшификат, но се съгласиха, че е необикновено добре изработен.

Варезе извади бръмбара от джоба си.

Никос не трепна.

— Хубав е — каза.

— Да — съгласи се Варезе и се отдалечи.

Конуей се обзаложи на пет долара, че гробницата не съществува. На Варезе това май му се стори забавно.

Когато стигна до Пиърс, спря.

— Да — каза той почти на себе си. — Ти.

— Аз? — Пиърс беше полупиян, весел, Лиза се беше облегнала на рамото му.

— Да — каза Варезе. — Ти си. Поздравления.

— За какво?

— За годежа, разбира се.

— Благодаря.

— Възхищавам ви се.

Пиърс кимна.

— Сигурно е било много трудно. Според мен накрая всичко ще се оправи.

— Не съм сигурен, че разбирам — бавно каза Пиърс.

— Ако ми позволите — каза Варезе. — Малък подарък за младата двойка.

Той кимна на един военен, който донесе голям кашон и го подаде на Пиърс.

— С най-добри пожелания — каза Варезе. — Знаете ли, някога си мислех, че може да бъде убит. Беше лесно да съм уплашен.

Пиърс се намръщи.

С прощално кимване Варезе се отдалечи.

— Какво е това? — каза Лиза. — Отвори го.

Пиърс скъса канапа и тиксото и вдигна капака. Вътре намери черна перука, мустаци и кутия грим.

Както и две консерви боб и две консерви пилешка супа.

За миг той зяпна смаян и не можеше да повярва, а после се разсмя. Смя се, докато по бузите му потекоха сълзи, и Лиза, вкопчена в него, също се разсмя. Двамата тръгнаха към пустинята, отдалечиха се от лагера, докато останаха сами, все още смеейки се под тъмното небе, а Египет беше около тях.

Издание:

Автор: Майкъл Крайтън (като Джон Ленг)

Заглавие: Пясък през пръстите

Преводач: Мария Панева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Мария Личкова

ISBN: 978-954-655-477-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1724>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.